

Articol I. Agatha Christie

Articol II. Misterioasa afacere de la Styles

CUPRINS:

Poirot acționează.

Plec la Styles.

II. 16 și 17 iulie.

III. Noaptea tragediei.

IV. Poirot investighează.

V. Nu e stricnină, nu-i așa?

VI. Ancheta.

VII. Poirot își plătește datoriile.

VIII. Noi suspiciuni.

IX. Doctorul Bauerstein.

X. Arestarea.

XI. Capul de acuzare.

XII. Ultima verigă.

XIII. Poirot explică

Poirot acționează

— Să presupunem că jurații îl vor condamna pe Alfred Inglethorp pentru crimă cu premeditare. Ce se va alege de teoriile dumitale, în cazul ăsta?

— Nu vor fi zdruncinate doar pentru că s-a întâmplat ca doi-sprezece oameni stupizi să comită o eroare, răspunse Poirot. Dar asta nu se va întâmpla. În primul rând, un tribunal de țară nu e nerăbdător să-și asume o astfel de responsabilitate mai ales că, în satul ăsta, domnul Inglethorp are un statut privilegiat. În plus – adăugă el placid – eu n-am să permit una ca asta.

— N-ai să permiți dumneata?

— Nu.

M-am uitat pe jumătate intrigat, pe jumătate amuzat, la acel extraordinar omuleț. Era uluitor de sigur pe sine. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, încuviință cu amabilitate:

— Oh, da, mon ami, știi foarte bine ce spun. Se ridică și-mi puse mâna pe umăr. Fizionomia i se schimbase complet. Avea ochii în lacrimi. În tot ce fac, nu mă gândesc decât la sărmana doamnă Inglethorp, care zace moartă. N-a fost nemaipomenit de iubită... Nu. Dar a fost foarte bună cu noi, belgienii... Am o datorie față de ea.

Am încercat să-l întrerup, însă m-a oprit.

— Dă-mi voie să-ți spun următorul lucru, Hastings. Ea nu mi-ar ierta-o niciodată dacă aș lăsa ca Alfred Inglethorp, soțul său, să fie arestat acum... Când un cuvânt de-al meu ar putea să-l salveze.

I. Plec la Styles.

Marele interes pe care l-a stârnit în rândul opiniei publice ceea ce la vremea sa a fost numit „Cazul Styles” și-a mai pierdut oarecum din amploare. Totuși, având în vedere notorietatea internațională de care s-a bucurat, mi sa cerut, atât de către prietenul meu Poirot, cât și de familie, să scriu o relatare a întregii povești. În felul acesta, avem convingerea că zvonurile senzationale, care încă mai persistă vor fi definitiv înlăturate.

Voi descrie pe scurt împrejurările care au condus la implicarea mea în această afacere.

Fiind rănit pe front am fost trimis acasă și, după ce am petrecut câteva luni într-un spital de recuperare destul de deprimant, mi s-a acordat o lună de concediu medical, Neavând rude apropiate sau prieteni, îmi frământam mintea întrebându-mă cam ce-aș putea face, când l-am întâlnit pe John Cavendish. Îl văzusem foarte rar în ultimii ani. De fapt, nu-l cunoscusem niciodată foarte bine și asta pentru că, în primul rând, era cu mai bine de cincisprezece ani mai în vârstă ca mine, deși cu greu i-ai fi putut da patruzeci și cinci de ani, câți avea. În copilărie, mi s-a întâmplat deseori să stau la Styles, reședința din Essex a mamei sale.

Ne-am amintit pe îndelete de aceste vremuri bune ca, în final, să mă invite să-mi petrec luna de concediu la Styles.

— Mama va fi încântată să te revadă după atâta amar de timp, m-a asigurat.

— Mama dumitale se ține încă bine? L-am întrebat.

— Oh, da. Bănuiesc că știi că s-a recăsătorit?

Mi-e teamă că uimirea mea a fost prea brutală. Doamna Cavendish, care se căsătorise cu tatăl lui John, un văduv cu doi copii, era pe vremea când o cunoscusem eu, o femeie de vârstă mijlocie, foarte atrăgătoare. Acum, cu siguranță, avea pe puțin șaptezeci de ani. Mi-o aminteam ca pe o persoană energică, dominatoare, înclinată oarecum spre opere de caritate și activități sociale de notorietate, făcând donații și jucând rolul de lady Bountiful. Era cea mai generoasă femeie și poseda o considerabilă avere personală.

Reședința lor de la țară, domeniul Styles, fusese dobândit de domnul Cavendish în primii ani ai căsniciei lor. Se lăsase cu totul dominat de soția sa, într-atât încât, la moartea lui, îi lăsase acesteia reședința pe toată durata vieții, ca de altfel și cea mai mare parte a veniturilor sale, fapt evident nedrept față de cei doi fii. Totuși, mama vitregă a fost întotdeauna foarte generoasă cu ei. De altfel, când tatăl lor se recăsătorise, erau foarte micuți și se obișnuiseră să o considere pe noua lor mamă ca pe o mamă adevărată.

Lawrence, mezinul, fusese un tânăr delicat. Studiase medicina luându-și licența de medic, însă renunțase curând la profesia de doctor și se retrăsese acasă nutrind ambiții literare, deși versurile sale nu cunoscuseră niciodată succesul.

John practicase câțva timp avocatura, dar sfârșise prin a ceda înclinației congenitale spre viața tihnită de nobil de țară. Se căsătorise în urmă cu doi ani și își adusese soția să locuiască la Styles, fapt ce nu mă împiedica să-l suspectez că ar fi preferat ca mama sa să-i mărească renta într-atât încât să-și poată permite să aibă propria sa locuință. Doamna Cavendish era, însă, femeia căreia îi plăcea să-și facă planurile ei și se aștepta ca toți ceilalți să fie de acord cu ele, iar în acest caz nu exista nici un dubiu că scopul pe care îl urmărea era

păstrarea intactă a averii.

John îmi remarcă surpriza la aflarea veștii recăsătoririi mamei sale și surâse cu o oarecare tristețe.

— O treabă cam deplasată! Rosti răutăcios. Ceea ce pot să-ți spun, Hastings, este că afacerea asta ne-a cam îngreunat viața. Cât despre Evie... Ți-o amintești pe Evie?

— Nu.

— Oh, presupun că nu era pe vremea ta, a venit mai târziu. Ea, pentru mama, e un gen de factotum, bună la toate, confidentă, omul indispensabil, ce mai! Mare figură – bătrâna Evie! Nici prea tânără, nici prea frumoasă, dar știu că le-a făcut-o.

— Vrei să spui că...?

— Oh, individul ăsta! A venit aici de aiurea, sub pretextul că ar fi văr de-al doilea sau așa ceva cu Evie, deși ea nu părea să-și amintească în mod deosebit gradul de rudenie. Tipul este absolut un intrus, oricine poate să-și dea seama de asta. Are o barbă mare, neagră, și poartă cizme de lac în toate anotimpurile! Dar mama l-a luat imediat sub aripa ei ocrotitoare, făcându-l secretar... Știi doar că-i implicată mereu în vreo sută de societăți.

Am aprobat.

— Ei bine, din cauza războiului, suta s-a transformat în mie. Nu încapе nici un dubiu că tipul i-a fost de mare ajutor. Dar îți dai seama cât de trăsniți am rămas când, acum trei luni, mama ne-a anunțat că ea și Alfred s-au logodit. Tipul trebuie să fie cu cel puțin douăzeci de ani mai tânăr ca ea! Este pur și simplu un mizerabil vânător de zestre, dar... Mama este stăpână, așa că s-a măritat cu el.

— Trebuie să fie o situație neplăcută pentru voi toți.

— Neplăcută? Infernală!

Cam asta a fost toată discuția. După trei zile coboram din tren la Styles St. Mary, o gară ridicol de mică, aparent fără nici un motiv de a exista, înfiptă în mijlocul câmpului, printre lanuri. John Cavendish mă aștepta pe peron și m-a condus la mașină.

— Mai am un strop, doi, de benzină, remarcă el. Mașina e

folosită în mod special pentru activitățile mamei.

Satul Styles St. Mary era la vreo două mile distanță de mica gară, iar domeniul Styles se întindea la o milă de cealaltă parte a lui. Deși era la început de iulie, ziua era toridă. Privind ținutul Essex, tolănit verde și tihnit sub soarele dupăamiezii, părea absolut imposibil de crezut că, nu foarte departe, un mare război era în plină desfășurare. M-am simțit dintr-o dată transportat în altă lume. În timp ce intram pe porțile largi, John îmi spuse:

— Mă tem, Hastings, că o să ți se pară mult prea plicticos aici.

— Dragul meu prieten, chiar îmi doresc liniște.

— E bine dacă vrei să duci o viață idilică. Am angajat niște zilieri care, de două ori pe săptămână, mă ajută la fermă. Soția mea muncește zilnic „pe câmp”. Se scoală în fiecare dimineață la cinci și pleacă după lapte și se mai întoarce doar la dejun. Viața ar fi destul de frumoasă aici... Dacă n-ar fi individul ăsta, Alfred Inglethorp! Frână brusc și se uită la ceas. Mă întreb dacă o mai prindem pe Cynthia. Nu, la ora asta a plecat de la spital.

— Cynthia! E soția ta?

— Nu, Cynthia este o protejată a mamei, fiica unei colege de școală a ei care s-a măritat cu un pungaș de avocat. Țăsta a clacat, iar fata a rămas orfană și fără o lețcaie. Mama i-a sărit în ajutor și așa se face că Cynthia stă la noi de aproape doi ani. Lucrează la spitalul Crucii Roșii în Tadminster, la șapte mile de aici.

Pe când rostea ultimele vorbe, ne-am pomenit în fața unei frumoase, bătrâne case. O doamnă într-o fustă groasă de tweed, care stătea aplecată asupra unui strat de flori, se îndreptă la apropierea noastră.

— Hello, Evie, iată-l pe eroul nostru rănit! Domnul Hastings – domnișoara Howard.

Domnișoara Howard mi-a strâns mâna cu putere, aproape dureros. Am fost impresionat de ochii ei albaștrii pe fața arsă de soare. Era o femeie plăcută la vedere, în jur de patruzeci de ani, cu o voce adâncă, aproape bărbătească ca de stentor,

corpulentă și cu picioare mari – acestea din urmă în ghete fine din piele. Felul ei de a vorbi, aveam s-o constat curând, era în stil telegrafic.

— Buruienile cresc cât casa. Abia dacă poți să le vii de hac. Or să te năpădească. Mai bine să ai grijă.

— Am să fiu fericit să mă fac util, am răspuns.

— Nu spune asta. Să n-o spui niciodată. O să regreti mai târziu.

— Ești cinică, Evie, rosti John, râzând. Unde luăm ceaiul azi... În casă sau afară?

— Afară. O zi prea frumoasă ca să te închizi în casă.

— Atunci, hai, ai grădinărit destul azi. „Muncitorul este sclavul muncii sale”, știi asta. Vino să te răcorești.

— Bine, rosti domnișoara Howard, scoțându-și mănușile de grădină. De acord!

Se îndreptă pe drumul ce ocolea casa, înspre locul unde era servit ceaiul, la umbra unui platan bătrân.

O făptură se ridică dintr-un scaun de nuiiele și făcu câțiva pași în întâmpinarea noastră.

— Soția mea, Hastings, spuse John.

N-am să uit niciodată prima impresie pe care mi-a făcut-o Mary Cavendish. Trupul ei svelt, reliefat de lumina strălucitoare; senzația acută de foc mocnit care părea să-și găsească expresia doar în acei minunați ochi cafenii ai săi, ochi extraordinari, diferiți de ai tuturor femeilor pe care le cunoscusem vreodată; calmul acela desăvârșit pe care îl posedă, dar care nu te împiedica să ghicești o fire năvalnică, încorsetată întrun trup deosebit de rafinat – toate aceste lucruri încă îmi mai sunt vii în minte. N-am să le uit niciodată.

M-a salutat cu câteva cuvinte de bun venit rostite cu o voce scăzută și clară și m-a invitat să iau loc. M-am conformat, nespun de fericit de a fi dat curs invitației lui John. Doamna Cavendish m-a servit cu ceai și cele câteva cuvinte schimbate mi-au întărit prima impresie. Era într-adevăr o femeie fascinantă. Un om care știe să asculte este întotdeauna un factor stimulator, așa am ajuns să povestesc, într-o manieră

comică, unele întâmplări din perioada convalescenței mele și am fost încântat să constat că darul meu de povestitor le-a amuzat grozav pe gazdele mele. John este un bun partener și prieten, dar cu greu poate fi considerat un interlocutor strălucit, un bun causeur.

În acel moment o voce binecunoscută se auzi prin ușa deschisă a glasvandului din apropiere.

— După ceai, îi vei scrie prințesei, Alfred? Eu am să-i scriu lui lady Tadminster, pentru a doua zi. Sau să așteptăm răspunsul prințesei? În cazul unui refuz, lady Tadminster ar putea să facă deschiderea în prima zi, iar doamna Crosbie în a doua. Apoi mai este și ducesa... cu serbarea școlară.

Se auzi murmurul unui glas bărbătesc după care, în replică, din nou glasul doamnei Inglethorp:

— Da, desigur. E foarte bine după ceai. Ești atât de grijuliu, dragă Alfred.

Ușa glasvandului se deschise mai larg și o prezentabilă doamnă cu părul alb și cu trăsături oarecum autoritare își făcu apariția și pași pe peluză. În urma ei venea un bărbat, din atitudinea căruia se degaja un aer sfidător.

Doamna Inglethorp mi se adresă cu efuziune.

— Ce plăcere să te revăd după atâția ani, domnule Hastings. Alfred, iubitule, domnul Hastings... Soțul meu.

L-am privit cu o anumită curiozitate pe „iubitul Alfred”. Avea, într-adevăr, un aspect straniu. Nu m-a mirat că John obiectase împotriva bărbii lui. Era cea mai lungă și mai neagră barbă pe care o văzusem vreodată. Purta pince-nez cu ramă de aur și avea o ciudată imobilitate a feței. Mi-a trecut prin minte că era un personaj luat de pe scenă și adus brusc în lumea reală. Glasul său suna adânc și lingușitor. Mi-a întins o mână de lemn și a rostit:

— Îmi face plăcere, domnule Hastings. Apoi, răsucindu-se către soția sa: Emily, scumpo, cred că perna asta este puțin umedă.

Ea i-a zâmbit drăgăstos, subjugată de acea demonstrație de grijă plină de afecțiune. Ciudată iubire la o femeie, de altfel cu mult bun simț!

Prezența domnului Inglethorp făcu ca peste întreaga adunare să coboare o senzație de ostilitate cu greu stăpânită.

Domnișoara Howard, mai ales, nu făcu nici un efort să-și ascundă sentimentele. Oricum, doamna Inglethorp nu păru să remarce ceva neobișnuit. Volubilitatea pe care i-o cunoscusem cândva nu se diminuase pe parcursul anilor și se lansă într-un adevărat torent de povestiri, majoritatea pe tema standurilor pe care le organiza și care aveau să se deschidă curând. Din când în când apela la soțul ei, în legătură cu zile sau date.

Atitudinea lui grijulie și atentă nu s-a schimbat nici o clipă. Dintr-un bun început am simțit față de el o puternică și întemeiată aversiune și pot să mă laud că, de regulă, primele mele impresii se confirmă.

Doamna Inglethorp începu să-i dea Evelynei Howard câteva instrucțiuni privitoare la scrisorile ce trebuiau trimise, iar soțul său mi se adresă, cu vocea lui gravă:

- Sunteți militar de profesie, domnule Hastings?
- Nu, înainte de război am lucrat la firma Lloyd.
- Și vă veți întoarce acolo, după ce totul se va termina?
- Poate. Ori acolo, ori în cu totul altă direcție.

Mary Cavendish se aplecă spre mine:

— Dacă ar fi să-ți urmezi strict înclinațiile, ce meserie ți-ai alege?

— Păi... Depinde.

— N-ai nici un hobby ascuns? Întrebă ea, spune-mi... Nu te atrage nimic? Pe fiecare ne atrage câte ceva... De obicei, ceva absurd.

— Ai să râzi de mine.

Zâmbi.

— Probabil.

— Ei bine, întotdeauna mi-am dorit în secret să devin detectiv!

— Asta da. Scotland Yard... Sau Sherlock Holmes?

— Oh, bineînțeles că Sherlock Holmes! Dar, serios vorbind, sunt foarte atras de asta. Am cunoscut odată, în Belgia, un foarte reputat detectiv, care pur și simplu m-a contaminat. Era un omuleț minunat. El obișnuia să spună că rezultatele bune

ale muncii unui detectiv sunt numai o problemă de metodă. Sistemul meu se bazează pe al lui... Deși bineînțeles, mam lansat mai târziu. Era un omuleț nostim, mare dandy, însă sclipitor de deștept.

Ca într-un roman polițist bun de-al meu, remarcă domnișoara Howard. Totuși o grămadă de aiureli. Criminalul descoperit în capitolul final. Toți uluiți. Crima adevărată... ai cunoaște-o pe loc!

— A rămas un mare număr de crime neelucidate, am atacat eu.

— Nu mă refer la poliție, ci la cei implicați. Familia. N-o poți păcăli. Ea ar trebui să știe.

— Atunci, am zis foarte amuzat, crezi că dacă dumneata ai fi amestecată într-o crimă, să-i spunem asasinat, ai fi în stare să-l descoperi imediat pe asasin?

— Sigur că aș fi. Poate n-aș fi în stare s-o dovedesc în fața unei armate de judecători. Dar sunt sigură că aș ști. Aș simți până în vârful unghiilor, dacă el s-ar apropia de mine.

— Ar putea fi o „ea”, am sugerat.

— Poate. Dar un asasinat e o crimă violentă. Asociată mai mult cu un bărbat.

— Nu și în cazul otrăvirii. Vocea limpede a doamnei Cavendish m-a făcut să tresar. Doctorul Bauerstein spunea ieri că datorită necunoașterii de către medici a multor otrăvuri neobișnuite, probabil că există nenumărate cazuri de otrăvire, nici măcar bănuite.

— Vai, Mary, ce conversație sinistră! Strigă doamna Inglethorp. Mă simt de parcă mi-ar umbla o rămă pe șira spinării. Oh, iat-o pe Cynthia!

O tânără în uniforma Crucii Roșii venea alergând ușor pe peluză.

— Cynthia, azi ai întârziat. Acesta este domnul Hastings – domnișoara Murdoch.

Cynthia Murdoch era o tânără plină de viață și energie, își scoase boneta cu inscripțiile Crucii Roșii și am putut să admir bogăția buclelor părului roșcat, precum și delicatețea și albeața mâinii pe care a întins-o spre ceașca de ceai. Cu ochi

negri și gene la fel ar fi fost o frumusețe.

Se lăsa să cadă pe iarbă lângă John și, când i-am întins platoul cu sandviciuri, mi-a zâmbit.

— Vino aici, pe iarbă. E mult mai plăcut.

M-am conformat imediat.

— Lucrezi la Tadminster, nu-i așa, domnișoară Murdoch?

A aprobat din cap.

— Din păcate.

— Asta înseamnă că te terorizează? Am întrebat-o zâmbind.

— Aș vrea s-o văd și pe asta! Strigă Cynthia cu demnitate.

— Am o verișoară care este infirmieră, am adăugat. Și ea e terorizată de „surori”.

— Nu mă mir. Să știi, domnule Hastings, surorile sunt cu adevărat îngrozitoare, dar. Slavă Domnului, eu nu sunt infirmieră. Lucrez la farmacie.

— Câți oameni ai otrăvit? Am întrebat în glumă.

Cynthia zâmbi la rîndul ei.

— Oh, sute! A spus.

— Cynthia, o chemă doamna Inglethorp, ai putea să scrii câteva bilete pentru mine?

— Desigur, mătușă Emily.

Sări iute în picioare și ceva anume în atitudinea ei îmi reaminti că situația ei era a unei persoane dependente și că doamna Inglethorp, amabilă în general, nu-i permitea să uite asta.

Gazda mea se întoarse spre mine:

— John îți va arăta camera duminică. Cina este la șapte și jumătate. De o vreme am renunțat la o oră mai târzie. Lady Tadminster, fiica fostului lord Abbotsbury, a procedat la fel. Și ea e de acord cu mine că trebuie să fii un exemplu în privința economiei. În timpurile astea, în plin război, suntem ca o cetate asediată, aici nimic nu se risipește, nu se aruncă... Până și resturile de hârtie se păstrează și se pun de-o parte, în saci.

Mi-am exprimat aprobarea și John m-a luat în casă și am urcat larga scară interioară, care la jumătatea drumului se bifurca la stânga și la dreapta, spre cele două aripi diferite ale clădirii. Camera mea era în aripa stângă și avea vederea spre

parc.

John m-a lăsat singur și, câteva minute după aceea, l-am văzut de la fereastra camerei mele traversând peluza braț la braț cu Cynthia Murdoch. Am auzit-o pe doamna Inglethorp strigând impacientată: „Cynthia”, iar fata a tresărit și a fugit înapoi, către casă. În același moment, un bărbat apăru din umbra unui pom și o luă în aceeași direcție.

Arăta în jur de patruzeci de ani, foarte brunet și cu o față melancolică, proaspăt rasă. Părea stăpânit de o emoție vie. În drum și-a aruncat ochii către fereastra mea și, deși se schimbase în cei cincisprezece ani, l-am recunoscut. Era Lawrence Cavendish, fratele mai mic al lui John. M-am întrebat ce anume determinase acea expresie ciudată de pe chipul său.

Apoi mi l-am scos din minte și am revenit asupra problemelor mele personale.

Seara a trecut destul de plăcut, iar în noaptea care a urmat am visat-o pe enigmatică Mary Cavendish.

Dimineața următoare a venit luminoasă și însorită și am întâmpinat-o plin de optimism, ca o prevestire a unui concediu încântător.

N-am văzut-o pe doamna Cavendish până la dejun, când s-a oferit să mă ia la plimbare și astfel am petrecut o dupăamiază splendidă, cutreierând prin pădure, întorcându-ne acasă în jurul orei cinci.

În timp ce intram în holul mare, John ne-a tras pe amândoi în camera de fumat. Am văzut imediat după fața lui că se întâmplase ceva deosebit. L-am urmat și el a închis ușa după noi.

— Ascultă, Mary, e încurcătura dracului. Evie a avut o ceartă cu Alfred Inglethorp și a plecat.

— Evie? A plecat Evie?

John a confirmat întunecat.

— Da; știi că-i iute din fire... Dar iat-o chiar pe ea.

Domnișoara Howard intră. Avea buzele strânse cu îndărătnicie, iar în mână un mic geamantan. Părea surescitată și hotărâtă, gata să înfrunte pe oricine.

— În tot cazul, răbufni ea, am spus tot ce aveam pe suflet.

— Draga mea Evelyn, strigă doamna Cavendish, nu poate fi adevărat!

Domnișoara Howard dădu din cap încruntată.

— Ba-i foarte adevărat! Mi-e teamă că i-am spus lui Emily câteva lucruri pe care n-o să le uite, nici n-o să mi le ierte curând. Nu contează dacă i le-am spus degeaba, în tot cazul iam spus-o în față: „Ești o femeie bătrână, Emily, și nu există un prost mai mare decât un bătrân prost. Omul ăsta e cu douăzeci de ani mai tânăr ca tine și ești o proastă dacă nu-ți dai seama de ce s-a însurat cu tine. Banii! Nu-i da prea mulți. Fermierul Raikes are o nevastă tânără, foarte drăguță. Întreabă-l numai pe Alfred al tău cât timp își petrece pe acolo”. S-a supărat foarte tare. Normal! Am continuat: „Te avertizez, fie că-ți place, fie că nu. Omul ăsta o să te omoare în propriul tău pat, cum mă vezi și cum te văd. E un bandit. Poți să-mi spui ce vrei, dar să nu zici că nu ți-am atras atenția. Ține minte. E un bandit nenorocit!”

— Ea ce-a spus?

Domnișoara Howard făcu o grimasă extrem de expresivă.

— „Scumpul Alfred”... „iubitul Alfred”... „calomnii tâmpite”... „minciuni sfruntate”... „femeie ticăloasă”... Să-l acuz pe „soțul ei iubit”! Cu cât mai repede părăsesc casa, cu atât mai bine. Așa că plec.

— Însă nu acum!

— În minutul ăsta!

O clipă am rămas tăcuți și ne-am uitat la ea. În cele din urmă John Cavendish, dându-și seama că insistențele lui nar fi servit la nimic, a ieșit să se intereseze de trenuri. Soția lui îl urmă, murmurând ceva despre faptul că doamna ar fi trebuit convinsă să se gândească mai mult la toate astea.

De îndată ce și ea părăsi camera, chipul domnișoarei Howard se schimbă. Veni către mine, agitată:

— Domnule Hastings, dumneata ești un om cinstit. Pot să mă încred în dumneata?

Am fost puțin surprins. Își puse mâna pe brațul meu și glasul îi coborî până la șoaptă:

— Ai grijă de ea, domnule Hastings. Sărmana mea Emily. Sunt niște rechini... Toți de aici. Oh, știu foarte bine ce spun. Absolut toți sunt niște sărăntoci care nu urmăresc decât să pună mâna pe banii ei. Toți vor s-o stoarcă de bani. Am ferito cât am putut. Acum că plec, vor tăbări cu toții pe ea.

— Desigur, domnișoară Howard, am spus, am să fac tot posibilul, dar cred că acum sunteți foarte surescitată și furioasă.

M-a întrerupt făcându-mi ușor cu degetul:

— Tinere, crede-mă. Sunt mult mai bătrână ca dumneata, am văzut multe în viață. Tot ce-ți cer este să deschizi bine ochii. Ai să înțelegi de ce spun asta.

Zgomotul unui motor pătrunse prin fereastra deschisă și domnișoara Howard se ridică și se îndreptă spre ușă. De afară se auzi glasul lui John. Cu mâna pe clanță, își răsuci capul și mă privi peste umăr.

— Dar, mai ales, fii cu ochii pe diavolul ăsta... pe bărbatul său.

Nu mai era timp. Domnișoara Howard a plecat însoțită de un cor de proteste și cuvinte de drum bun. Familia Inglethorp n-a apărut.

În timp ce mașina demară, doamna Cavendish se desprinsc brusc de grup și, părăsind aleea, o luă pe peluză și ieși în întâmpinarea unui bărbat înalt, cu barbă, care se îndrepta spre casă. Obrajii i se colorară când îi întinse mâna.

— Cine-i omul acela? Am întrebat instinctiv, neîncrezător în străini.

— E doctorul Bauerstein, răspunse scurt John.

— Și cine este doctorul Bauerstein?

— Locuiește în sat, unde face o cură de recuperare după o depresiune nervoasă. Este un specialist din Londra, un om foarte deștept... Unul dintre cei mai mari experți în otrăvuri, așa cred.

— Și un bun prieten al lui Mary, punctă Cynthia, nestăpânit. John Cavendish se încruntă și schimbă subiectul.

— Să facem o plimbare, Hastings. Azi s-a petrecut o treabă foarte urâtă. Avea ea o limbă ascuțită, dar nu există în toată

Anglia un prieten mai credincios ca Evelyn Howard.

Am luat-o prin plantație, îndreptându-ne în jos, către sat, pe sub copacii care străjuiau domeniul.

Pe când pășeam printr-o poartă, pe drumul de întoarcere spre casă, o tânără frumușică, gen de țigăncușă, venea din direcția opusă și, salutându-ne cu o plecăciune, zâmbi și trecu pe lângă noi.

— O fată drăgălașă, am remarcat, admirativ.

Chipul lui John se înăspri.

— Asta este doamna Raikes.

— Aia despre care domnișoara Howard...

— Exact, răspunse John cu o bruschete puțin cam deplasată.

M-am gândit la bătrâna cu părul alb din casa cea mare și la acea fețișoară vioaie și șireată care tocmai ne zâmbise și un fel de vagă, neagră presimțire puse stăpânire pe mine. Am alungat-o.

— Styles e cu adevărat un loc de vis, am spus.

A dat din cap cu oarecare tristețe.

— Da, este un domeniu frumos. Într-o zi va fi al meu... De drept ar fi trebuit și acum să fie al meu dacă tata ar fi făcut un testament decent. N-aș fi fost atât de strâmtorat cum sunt acum.

— Ești sărac?

— Dragul meu Hastings, ție nu mi-e rușine să-ți spun că sunt la mare strâmtoare.

— Fratele tău nu te poate ajuta?

— Lawrence? Și-a cheltuit și ultimul bănuț publicându-și poezioarele lui trăsnite în ediții de lux. Nu, suntem toți lefteri. Mama a fost întotdeauna foarte bună cu noi, nu pot să n-o recunosc. Asta până acum. De când s-a măritat... Se întrerupse, încruntat.

Pentru prima dată, am simțit că, odată cu Evelyn Howard, ceva nedefinit dispăruse din atmosferă. Prezența ei inspira siguranță, securitate. Acum, acea securitate se evaporase, iar în loc apăreau tot felul de suspiciuni care planau în aer. Chipul sinistru al doctorului Bauerstein îmi reveni, în mod neplăcut, în minte. O vagă presimțire cu privire la toți și toate

mă cuprinse. Pentru o clipă am avut premoniția apropierii răului.

II. 16 și 17 iulie.

Am ajuns la Styles la 5 iulie. Am să mă refer acum la evenimentele din 16 și 17 ale aceleași luni. Pentru o mai bună înțelegere din partea cititorului voi recapitula incidentele petrecute în acele zile cât mai exact posibil. Ulterior, ele au făcut obiectul unor lungi și obositoare investigații judiciare...

La câteva zile după plecarea Evelynei Howard, am primit de la ea o scrisoare prin care îmi aducea la cunoștință că se angajase ca infirmieră la un mare spital din Middlingham, un oraș industrial aflat la vreo cincisprezece mile de Styles, și mă ruga s-o înștiințez dacă doamna Inglethorp dădea vreun semn că ar fi dispusă la o reconciliere.

Singurul nor care-mi întuneca pacea acelor zile era extraordinara, inexplicabila preferință a doamnei Cavendish pentru societatea doctorului Bauerstein. Nu-mi puteam imagina ce vedea la acel om, ea însă îl tot invita să treacă pe acolo și adesea plecau împreună în lungi plimbări. Trebuie să mărturisesc că îmi era absolut imposibil să realizez în ce consta atracția pe care o exercita asupra ei.

16 iulie a căzut într-o luni. A fost o zi agitată. Faimosul bazar avusese loc sâmbătă, după care urmasse o reuniune artistică, ca să-i zic așa, tot cu scop caritabil, la care doamna Inglethorp urma să recite un poem pe temă de război. Toată dimineața ne-o petrecuserăm aranjând și decorând sala cea mare, în care urma să se țină bazarul. După prânz, ne-am odihnit în grădină. Am remarcat că atitudinea lui John era întrucâtva neobișnuită. Părea emoționat și neliniștit.

După ceai, doamna Inglethorp se dusesse să se odihnească pentru a fi în formă seara, iar eu o însoțisem pe Mary Cavendish la o partidă de tenis.

În jurul orei șapte fără un sfert, doamna Inglethorp trimisese după noi, întrucât, în seara aceea, cina avea să fie servită mai devreme ca de obicei. A trebuit să ne grăbim zdravăn ca să putem fi gata la timp. Nici nu se sfârșise masa când mașina și trăsese la ușă.

Petrecerea a avut mare succes, recitarea doamnei Inglethorp stârnind vii și furtunoase aplauze. Cynthia, la rândul ei, jucase în câteva scenete. Nu ne însoțise la întoarcere, fiind invitată la altă petrecere, de unii dintre cei cu care jucase pe scenă, petrecere care avea să țină toată noaptea.

Dimineața următoare, doamna Inglethorp luă micul dejun în pat, resimțindu-se după eforturile din seara precedentă. Apăru în jurul orei douăsprezece și jumătate, cerându-ne lui Lawrence și mie s-o însoțim la un prânz la care fusese invitată.

— Foarte drăguț din partea doamnei Rolleston să mă invite la prânz. E sora lui lady Tadminster. Familia Rolleston este una dintre cele mai vechi familii de pe aici, a venit cu William Cu-ceritorul.

Mary se scuză sub pretextul de-a fi avut alt aranjament cu doctorul Bauerstein.

Prânzul a decurs cum nu se poate mai plăcut. În timp ce ne întorceam, Lawrence sugerează s-o luăm prin Tadminster, care era doar la o milă de drumul nostru, ca să-i facem o vizită Cynthiei, la farmacie. Doamna Inglethorp aprecie ideea ca excelentă, dar cum avea de scris câteva scrisori, ne propuse să ne lase în drum, urmând să ne întoarcem împreună cu Cynthia, cu șaretă.

Portarul spitalului ne reținu suspicios până când veni Cynthia să ne ia. Arăta foarte drăgălașă în uniforma ei lungă și albă. Ne conduse în „sanctuarul” ei și ne făcu cunoștință cu unul dintre colegii ei, un tip sinistru căruia îi spunea în glumă Nibs.

— Ce multe sticle! Am exclamat aruncându-mi ochii prin încăperea mică. Chiar știi ce conține fiecare?

— Găsește și dumneata ceva mai original, oftă Cynthia. Toți care vin aici doar asta știu să spună. Ne-am și gândit să instituim un premiu pentru prima persoană care n-o să spună: „Vai ce multe sticle!” Sunt sigură că următorul lucru pe care ai să-l spui este: „Câți oameni ai otrăvit?”.

M-am declarat vinovat, râzând.

— Dacă lumea ar ști cât de ușor este să otrăvești pe cineva dintr-o simplă greșeală, n-ar mai glumi cu așa ceva. Veniți să

bem un ceai. Avem tot felul de provizii secrete în dulapul ăsta. Nu, Lawrence... Ăla e dulapul cu otrăvuri. Mă refeream la dulapul ăsta mare.

Ceaiul a fost grozav, iar apoi am ajutat-o pe Cynthia să strângă și să spele ceștile. Tocmai puneam la loc ultima linguriță când s-a auzit un ciocănit în ușă. Cynthia și Nibș s-au uitat unul la celălalt, întrucâtva interziși.

— Intră, spuse Cynthia, pe un ton aspru, profesional.

O infirmieră tânără și cam speriată apărură cu o sticlă pe care i-o întinse lui Nibș. Acesta o trimise la Cynthia, cu o remarcă oarecum enigmatică:

— Eu nu-s aici, astăzi.

Cynthia luă sticla și o examinează cu severitatea unui judecător.

— Asta trebuia să ajungă azi-dimineață.

— Sora își cere scuze. A uitat.

— Sora ar trebui să citească instrucțiunile afișate pe ușă.

Am ghicit din expresia nefericită a micuței infirmiere că un asemenea mesaj ar fi fost ultimul lucru care i-ar fi plăcut „sorei” să-l audă de la ea.

— Așa că nu poate fi preparat până mâine, concluzionă Cynthia.

— Oare n-ați putea să ni-l dați în seara asta?

— Păi, suntem foarte ocupați, rosti grațios Cynthia, dar dacă ne rămâne timp, îl vom prepara.

Micuța infirmieră țâșni pe ușă, iar Cynthia luă un borcan de pe etajeră, umplu sticla și o puse pe masă afară, în spatele ușii.

Am râs.

— Disciplina înainte de toate, nu?

— Exact. Să ieșim puțin pe balcon. De acolo se văd toate împrejurimile.

I-am urmat pe Cynthia și colegul ei, schimbând câteva vorbe. Lawrence a rămas înăuntru, însă după câteva clipe, Cynthia l-a strigat să vină și el lângă noi. Apoi s-a uitat la ceas.

— Nu mai avem nici-o treabă, Nibș?

— Nu.

— Perfect. În cazul ăsta putem încuia și pleca.

În acea după-amiază l-am văzut pe Lawrence într-o cu totul altă lumină. Comparativ cu John, era una dintre cele mai dificile persoane pe care îți este dat să le cunoști. Era opusul fratelui său în aproape toate privințele, fiind nefiresc de reținut și distant. Cu toate astea, manierele lui aveau un anumit farmec și am pfsupus că, dacă reușeai să-l cunoști mai bine, ai fi putut nutri o adevărată afecțiune pentru el. Purtarea lui față de Cynthia mi s-a părut întotdeauna oarecum reținută, după cum și ea manifesta o anumită timiditate. În acea după-amiază, însă, amândoi au fost foarte drăguți unul cu celălalt, flecărind și râzând ca doi copii.

În timp ce treceam prin sat, mi-am adus aminte că-mi trebuiau niște timbre, așa că ne-am oprit la oficiul poștal.

În momentul în care dădeam să ies pe ușă, m-am ciocnit de un omuleț care tocmai intra. M-am dat la o parte cerându-mi scuze când, brusc, cu o exclamație zgomotoasă, m-a cuprins în brațe și m-a sărutat cu căldură.

— Mon ami Hastings! Strigă. Este chiar mon ami Hastings!

— Poirot! Am exclamat.

M-am întors spre șaretă.

— O întâlnire cu adevărat plăcută, domnișoară Cynthia.

Acesta este vechiul meu prieten, monsieur Poirot, pe care nu l-am văzut de mulți ani.

— Oh, îl cunoaștem pe monsieur Poirot, rosti veselă Cynthia. Însă habar n-aveam că sunteți prieteni.

— Într-adevăr, zise Poirot, serios. O cunosc pe Mademoiselle Cynthia. Dacă azi sunt aici, asta se datorează carității bunei doamne Inglethorp. Și cum mă uitam la el întrebător, adăugă: Da, prietene, ea a avut amabilitatea să ofere ospitalitate la șapte dintre compatrioții mei care s-au refugiat din patria mamă. Noi, belgienii, îi vom fi întotdeauna recunoscători.

Poirot era un omuleț cu o înfățișare extraordinară. Nu avea mai mult de cinci picioare și patru inch, dar se purta cu mare demnitate. Capul său avea exact forma unui ou și și-l ținea întotdeauna puțin aplecat într-o parte. Avea o mustață țeapănă, milităroasă. Îmbrăcămintea era de-o eleganță ireproșabilă și de-o curățenie impecabilă. Cred că un fir de

praf i-ar fi provocat o durere mai mare decât un glonte. În ciuda acestei extravagante, acest omuleț care acum, am observat cu tristețe, șchiopăta foarte tare, fusese la timpul său unul dintre cei mai străluciți oameni ai poliției belgiene. Flerul său de detectiv era extraordinar, iar rezolvarea unor cazuri aparent inexplicabile îi adusesese celebritatea.

Îmi arătă căsuța în care locuia împreună cu prietenii săi belgieni, iar eu i-am promis să-i fac cât mai curând o vizită. Își scoase cu un gest galant pălăria în fața Cynthiei, după care neam despărțit, noi continuându-ne drumul.

— E un omuleț tare drăguț, spuse Cynthia. Nu bănuiam că-l cunoști.

— O mare lipsă din partea dumată, am replicat.

Tot drumul până acasă le-am povestit câteva dintre cazurile și succesele lui Hercule Poirot.

Astfel, timpul a trecut într-un mod plăcut. Când intram pe ușa holului, doamna Inglethorp tocmai ieșea din budoarul său. Arăta îmbujorată.

— Oh, voi erați, spuse ea.

— S-a întâmplat ceva, mătușă Emily? Întrebă Cynthia.

— Bine-nțeles că nu, răspunse scurt doamna Inglethorp. Ce putea să se întâmple? Apoi, zărind-o pe Dorcas, una dintre servitoare, intrând în sufragerie îi ceru Să-i aducă în budoar câteva timbre.

— Da, doamnă. Bătrâna servitoare ezită, apoi adăugă cu timiditate: N-ar fi mai bine, doamnă, să vă băgați în pat? Păreți foarte obosită.

— Poate că ai dreptate, Dorcas... Da. Nu. Nu acum. Am câteva scrisori de terminat până când se închide poșta. Ai făcut focul în camera mea, cum ți-am spus?

— Da doamnă.

— Atunci, după cină mă voi duce direct la culcare.

Se reîntoarce în budoar, iar Cynthia privi lung în urma ei.

— Doamne Sfinte! Mă întreb ce nu e în regulă? I se adresă ea lui Lawrence.

Acesta păru să nu audă căci, fără nici un cuvânt, se răsuci pe călcâie și ieși din casă.

I-am propus Cynthiei o scurtă partidă de tenis înainte de masă și, cum a acceptat, am urcat scările în fugă să-mi iau racheta. Doamna Cavendish cobora. Poate era doar imaginația mea de vină, dar și ea mi s-a părut ciudată și tulburată.

— A fost plăcută plimbarea cu doctorul Bauerstein? Am întrebat căutând să par cât mai indiferent.

— N-am fost, răspunse ea repezit. Unde este doamna Inglethorp?

— În budoar.

Mâna i se încleștă pe balustradă, apoi păru să se monteze pentru o anume întâlnire și, trecând iute pe lângă mine pe scări în jos, traversă holul îndreptându-se spre budoar, a căruia ușă o închise în urma ei.

Peste câteva minute, grăbindu-mă spre terenul de tenis, am trecut pe sub fereastra deschisă a budoarului și, fără voia mea, am fost martorul următorului dialog. Mary Cavendish avea glasul unei femei disperate care încerca din răputeri să-și păstreze calmul:

— Deci, nu vrei să mi-o arăți?

La care doamna Inglethorp replică:

— Dragă Mary, asta n-are nici o legătură cu toată povestea.

— Atunci, arată-mi-o.

— Îți spun că nu e ceea ce crezi. Nu te privește câtuși de puțin.

Glasul lui Mary răsună plin de amărăciune.

— Desigur, trebuia să-mi închipui că ai să-l acoperi!

Cynthia mă aștepta și mă întâmpină cu un aer atotștiutor:

— Ascultă ce-ți spun! A fost un scandal monstruos! Am aflat de la Dorcas.

— Ce scandal?

— Între mătușa Emily și el. Sper că și-a dat seama, în sfârșit, cu cine are de-a face.

— Dorcas a fost de față?

— Bine-nțeles că nu. Întâmplător se afla lângă ușă. A fost un târaboii pe cînst. Tare aş vrea să ştiu cum s-a petrecut totul.

M-am gândit la chipul măsliniu al doamnei Raikes și la prevestirile Evelyni Howard, însă m-am hotărât să nu-mi tulbur

liniștea, în timp ce Cynthia făurea tot soiul de ipoteze și speranțe. „Mătușa Emily o să-l dea afară și nu o să mai vorbească niciodată cu el”.

Eram nerăbdător să-l întâlnesc pe John, însă el dispăruse. Evident că în după-amiaza aceea se petrecuse ceva ieșit din comun. Am încercat să-mi scot din minte fragmentul de discuție pe care-l auzisem dar, în ciuda strădaniilor mele, cele câteva cuvinte îmi reveneau iar și iar în cap. Ce amestec avea Mary Cavendish în povestea asta?

Când am venit la cină, domnul Inglethorp se afla în sufragerie. Chipul îi era impasibil ca de obicei și strania irealitate a acelui om m-a izbit din nou.

Doamna Inglethorp a coborât ultima. Încă mai părea agitată. Pe durata întregii mese a domnit o tăcere stânjenitoare. Inglethorp a fost nefiresc de liniștit. De regulă, își înconjură soția cu mici atenții, aranjându-i perna la spate și jucând, fără să obosească, rolul soțului plin de devotament. Imediat după cină, doamna Inglethorp s-a retras din nou în budoar.

— Adu-mi cafeaua aici, Mary, strigă ea. Mai am cinci minute până închide poșta.

Cynthia și cu mine ne-am dus în salon și ne-am așezat lângă fereastra deschisă. Mary Cavendish ne-a adus cafeaua. Părea agitată.

— Tinerii vor să aprindem lumina sau preferă penumbra? Întrebă ea. Cynthia, vrei să-i duci tu cafeaua doamnei Inglethorp? Eu am să i-o torn în ceașcă.

— Nici o problemă, Mary, spuse Inglethorp. I-o duc eu lui Emily.

Turnă cafeaua și ieși pe ușă ținând-o cu grija.

Lawrence îl urmă, iar doamna Cavendish se așeză lângă noi.

Câtva timp am tăcut toți trei. Era o seară superbă, deși călduroasă. Doamna Cavendish își făcea grațios vânt cu o frunză de palmier.

— Este prea cald, murmură ea. O să vină furtuna.

Din păcate, momentele frumoase nu durează niciodată mult! Vraja a fost întreruptă brutal de sunetul binecunoscut și atât de puternic antipatic mie al vocii doctorului Bauerstein, ce

răzbătea dinspre hol.

— Doctore Bauerstein! Exclamă Cynthia. Ce timp potrivit pentru vizite!

I-am aruncat o privire geloasă lui Mary Cavendish, însă ea părea să nu se tulbure câtuși de puțin, paloarea delicată a obrazilor săi rămânând neschimbată.

După câteva clipe Alfred Inglethorp îl conduse pe doctor în salon, acesta din urmă râzând și protestând cum că înfățișarea sa nu-i permitea să apară în fața doamnelor. Într-adevăr, doctorul Bauerstein arăta jalnic, fiind stropit din tălpi până-n creștet cu noroi.

— Ce-ați pățit, doctore? Strigă doamna Cavendish.

— Îmi cer mii de scuze, spuse doctorul. Nu aveam intenția să intru, însă domnul Inglethorp a insistat.

— Într-adevăr, Bauerstein, arăți groaznic, rosti John venind din hol. Ia o cafea și povestește-ne ce ți s-a întâmplat.

— Mulțumesc. Râzând cam forțat, povesti cum descoperise o specie rară de ferigă într-un loc greu accesibil și cum, încercând s-o smulgă de acolo, piciorul îi alunecase și se rostogolise într-o baltă. Pe drum m-am mai uscat, dar mă tem că prezența mea e total dezagreabilă, încheie el.

În acel moment, doamna Inglethorp o strigă din hol pe Cynthia și fata ieși în fugă.

— Draga mea, vrei să-mi duci sus servieta? Mă duc la culcare.

Ușa din hol era lată. Cynthia se ridicase, la fel și eu, iar John venise lângă mine. Eram, așadar, trei martori care am fi putut jura că doamna Inglethorp își ținea în mână cafeaua neatinsă.

Prezența doctorului Bauerstein îmi strică tot restul serii. Aveam impresia că tipul n-o să mai plece niciodată. Într-un târziu s-a ridicat, totuși, și n-am putut să-mi reprim un suspin de ușurare.

— Am să te însoțesc până în sat, rosti domnul Inglethorp. Am de pus la punct niște socoteli cu administratorul nostru – se întoarce spre John – să nu mă așteptați. O să-mi iau cheile cu mine.

III. Noaptea tragediei.

Pentru ca această parte a relatării mele să fie cât mai clară, am făcut o schiță a primului etaj de la Styles.

La camerele servitorilor se ajungea prin ușa B. Nu exista nici o comunicare cu aripa dreaptă unde se aflau camerele familiei Inglethorp.

Cred că era miezul nopții când am fost trezit de Lawrence Cavendish. Ținea în mână o lumânare și, după agitația care i se citea pe chip, am ghicit imediat că se petrecuse ceva extrem de grav.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat ridicându-mă în capul oaselor și încercând să-mi limpezesc mintea aburită de somn.

— Ne e teamă că mamei îi e foarte rău. Se pare că are niște crize și, din nefericire, ușa e zăvorâtă pe dinăuntru.

— Vin imediat.

Am sărit din pat și, după ce mi-am tras un halat pe mine, lam urmat pe coridorul și galeria care duceau la aripa dreaptă a casei.

Ni s-a alăturat și John Cavendish, precum și unul sau doi servitori de prin preajmă, care se vedea de la o poștă că erau cuprinși de o cumplită agitație. Lawrence se întoarse spre fratele său.

— Ce crezi c-ar fi mai bine să facem?

Niciodată nota șovăielnică a caracterului său nu mi s-a părut mai evidentă.

John apucă clanța de la ușa doamnei Inglethorp și o smuci cu violență, dar făcă nici un efect. Era evident închisă sau zăvorâtă pe dinăuntru. Toată casa era de-acum în picioare. Strigăte înfiorătoare se auzeau din cameră. Neapărat trebuia făcut ceva.

— Încercați și intrați pe ușa camerei domnului Inglethorp, domnule, țiță Dorcas. Of, biata mea stăpână!

Brusc, mi-am dat seama că domnul Inglethorp nu era printre noi... Că era singurul care lipsea. John deschise ușa camerei lui. Înăuntru era întuneric, însă Lawrence aduse lumânarea și, la lumina ei palidă, am văzut patul neatins și lipsa oricărui semn care să indice că încăperea fusese locuită în ultimele ore.

Ne-am îndreptat spre ușa care dădea în camera doamnei Inglethorp, dar și aceasta era încuiată și zăvorâtă pe partea cealaltă. Ce era de făcut?

— Oh, domnule, ce ne facem? Strigă Dorcas, frângându-și mâinile.

— Cred că o să trebuiască să spargem ușa, asta-i singura soluție. Trimite o servitoare să-l scoale pe Baily și spune-i să-l aducă imediat pe doctorul Wilkins. Între timp, o să încercăm să facem ceva cu ușa. Dar, stai puțin, nu mai există și o altă ușă care dă din camera domnișoarei Cynthia?

— Ba da, domnule, dar aceea este întotdeauna zăvorâtă. Nu e folosită niciodată.

— Totuși, hai să ne uităm.

O luă la fugă pe coridor spre camera Cynthiei. Mary Cavendish era acolo și o scutura pe tânără, care părea cufundată într-un somn nefiresc de adânc.

După o clipă fu înapoi.

— N-am făcut nimic. Și aceea e zăvorâtă. Trebuie să spargem ușa. Cred că asta e mai puțin solidă decât cea care dă în coridor.

Am pus umărul și ne-am opintit împreună. Cadrul ușii era solid și a rezistat mult timp eforturilor noastre, însă, în cele din urmă a cedat, cu un zgomot puternic.

Am pătruns înăuntru, Lawrence ținând, încă, lumânarea în mână. Doamna Inglethorp zăcea pe pat și întregul corp îi era scuturat de niște convulsii violente în timpul cărora, probabil, răsturnase masa de lângă pat. La intrarea noastră, se relaxă întrucâtva și căzu la loc pe perne.

John străbătu iute încăperea și aprinse lampa, întorcându-se spre Annie, o altă servitoare, o trimise jos, în sufragerie, după coniac. Apoi se reîntoarse la mama sa, în timp ce eu am tras zăvorul ușii dinspre coridor.

M-am întors către Lawrence gândindu-mă să-i spun că, acum când nu mai era nevoie de ajutorul meu, ar fi fost mai bine să mă retrag, dar cuvintele mi-au înghețat pe buze. O privire atât de îngrozită nu mai văzusem niciodată. Era alb ca varul, mâna în care ținea lumânarea îi tremura atât de tare încât picăturile

de ceară cădeau pe covor, iar ochii lui, împietriți de groază sau ceva asemănător, priveau fix peste umărul meu un punct de pe peretele opus. Părea ca și cum ar fi văzut ceva care îl transformase în stană de piatră. Reflex, i-am urmat privirea, însă n-am văzut nimic neobișnuit. În cămin jarul mai mocnea timid, iar șirul obiectelor ornamentale de pe polița căminului arăta destul de inofensiv.

Violența crizelor doamnei Inglethorp părea să fi trecut. Era în stare să vorbească găfâit și întretăiat.

— Mai bine acum... pe neașteptate... Proasta de mine... Să mă încui.

O umbră căzu peste pat și, ridicându-mi ochii, am văzut-o pe Mary Cavendish stând lângă ușă, cu brațul petrecut în jurul Cynthiei. O susținea să nu cadă. Fata arăta total amețită, parcă nu era ea. Era foarte roșie la față și căska întruna.

— Biata Cynthia, e foarte speriată, rosti Mary Cavendish cu glasul ei limpede și scăzut. Am observat că ea însăși era îmbrăcată cu salopeta cu care mergea la câmp. Asta însemna că trebuia să fie mai târziu decât îmi închipuiam. M-am uitat la fereastră și am văzut că, prin crăpătura dintre draperii, lumina zilei începuse să se strecoare înăuntru. Ceasul de pe polița căminului arăta aproape ora cinci.

Un țipăt puternic dinspre pat m-a cutremurat. Nefericita bătrână era apucată de o nouă criză. Convulsiile erau de-o violență inimaginabilă. Printre noi domnea confuzia. Ne învârteam în jurul patului, incapabili s-o ajutăm cu ceva sau să-i alinăm durerile. O ultimă convulsie o ridică de pe pat, rămânând sprijinită doar în cap și călcâie, cu trupul arcuit într-o poziție uluitoare. În zadar Mary și John încercau să-i mai dea puțin coniac. Clipele zburau. O nouă convulsie îi răsuci trupul.

În acel moment, doctorul Bauerstein își croi drum, autoritar, printre noi. O clipă rămase interzis privind silueta din pat și, în aceeași clipă, doamna Inglethorp urlă cu o voce stranie și cu ochii țintă la doctor:

— Alfred... Alfred... Apoi căzu nemișcată pe pernă.

Dintr-un salt, doctorul se repezi și, apucându-i brațele,

începu să i le miște energic, aplicându-i ceea ce se cheamă respirație artificială. Dădu câteva ordine scurte servitorilor. Un gest categoric al mâinii sale ne făcu să ne retragem spre ușă. Îl urmăream fascinați, deși cred că, în adâncul sufletului, ne dădeam seama că totul era tardiv și că nu se mai putea face nimic. După expresia feței, el însuși nu mai avea cine știe ce speranță.

În cele din urmă renunță și dădu din cap cu gravitate. În acel moment s-au auzit pași pe coridor și doctorul Wilkins, medicul personal al doamnei Inglethorp, un om scund și aferat, năvăli în cameră.

În câteva cuvinte doctorul Bauerstein îi povesti cum tocmai intra pe poartă în timp ce mașina ieșea și cum alergase cât putuse de repede către casă, pe când mașina se ducea să-l aducă pe doctorul Wilkins. Cu o mișcare istovită a capului, arătă spre pat.

— Foarte trist. Foarte trist, murmură doctorul Wilkins. Biata femeie. Întotdeauna s-a zbătut prea mult... Mult prea mult... Împotriva sfaturilor mele. Eu am avertizat-o. Inima ei nu era prea puternică. „Luați-o mai ușurel”, îi spuneam. „Luați-o... Mai... Ușurel”. Dar nu... Dorința ei de a face bine a fost mai puternică. Fire rebelă. Natura s-a răzbunat.

Am observat că doctorul Bauerstein îl urmărea atent pe medicul casei, nedezipindu-și privirea de la el în timp ce vorbea.

— Convulsiile au fost deosebit de violente, doctore Wilkins. Regret că nu erai aici ca să le vedeți. Erau... ca de tetanos.

— Ah! Spuse cunoscător doctorul Wilkins.

— Aș dori să stăm de vorbă între patru ochi, zise doctorul Bauerstein, apoi se adresă lui John: Aveți ceva împotriva?

— Sigur că nu.

Am ieșit cu toții pe coridor, lăsându-i singuri pe cei doi doctori și am auzit cheia răsucindu-se în broască în urma noastră.

Am coborât încet scările. Eram extrem de emoționat. Am un anumit talent pentru deducții, iar atitudinea doctorului Bauerstein îmi stârnise o sumedenie de presupuneri, una mai

puternică decât alta. Mary Cavendish își puse mâna pe brațul meu.

— Ce poate să fie? De ce doctorul Bauerstein se poartă atât de... Ciudat?

Am privit-o.

— Vrei să știi părerea mea?

— Da.

— Ascultă! M-am uitat în jur ca să mă conving că nimeni nu putea să mă audă, apoi am șoptit: Cred că a fost otrăvită. Sunt convins că doctorul Bauerstein bănuiește același lucru.

— Ce? Se rezemă de perete, cu pupilele larg dilatate. Apoi, cu un țipăt care m-a înfiorat, a început să strige: Nu, nu... Asta nu... Asta nu! Și, dezlipindu-se de lângă mine, o rupse la fugă pe scări în sus. M-am luat după ea, temându-mă să nu leșine. Am găsit-o ținându-se de balustradă, palidă de moarte. M-a împins nervoasă.

— Nu, nu... Lasă-mă. Vreau să fiu singură. Măcar câteva clipe să mă liniștesc. Du-te jos, la ceilalți.

M-am supus fără tragere de inimă. John și Lawrence erau în sufragerie. M-am alăturat lor. Stăteam tăcuți, însă când am vorbit, sunt convins că spusele mele au exprimat gândurile tuturor:

— Unde e domnul Inglethorp?

John clătină din cap.

— Nu-i în casă.

Privirile ni s-au întâlnit. Unde era Alfred Inglethorp? Absența lui era ciudată și inexplicabilă... Mi-am amintit ultimele cuvinte ale doamnei Inglethorp. Ce se ascundea în spatele lor? Oare ce-ar fi putut să ne spună dacă ar mai fi avut timp?

După o vreme i-am auzit pe cei doi medici coborând scările. Doctorul Wilkins arăta important și emoționat, dar sub calmul său teatral se bănuia o puternică tulburare. Fața bărboasă a doctorului Bauerstein era gravă ca întotdeauna. Doctorul Wilkins vorbea în numele amândurora. El se adresă lui John:

— Domnule Cavendish, aș dori să vă cer consimțământul pentru autopsie.

— E necesară? Întrebă grav John. O umbră dureroasă îi

străbătu chipul.

— Absolut, răspunse doctorul Bauerstein.

— Vreți să spuneți că...?

— Nici doctorul Wilkins, nici eu nu am putea elibera certificatul de deces în împrejurările date.

John își înclină fruntea.

— În cazul ăsta, nu-mi rămâne decât să-mi dau acceptul.

— Mulțumesc, zise doctorul Wilkins. O să fie făcută mâine seară... Sau chiar astă-seară. Date fiind circumstanțele, mă tem că o anchetă nu poate fi evitată... Este o formalitate necesară, dar am să vă rog să nu vă neliiniștiți.

Urmă o pauză, apoi doctorul Bauerstein scoase din buzunar două chei și le înmână lui John.

— Acestea sunt cheile de la cele două camere. Le-am încuiat și, după părerea mea, ar fi bine să rămână încuiate, deocamdată.

Apoi cei doi medici au plecat.

Ideea ce-mi încolțise în minte nu-mi dădea pace și am simțit că era momentul s-o împărtășesc și celorlalți. Treaba, însă, nu era deloc simplă. Așa cum îl cunoșteam, John avea oroare de orice gen de publicitate, era tipul de om care își vedea deale lui, simplu, preferând să nu aibă nici un fel de probleme. Bănuiam că mi-ar fi fost greu să-l conving să-mi accepte planul. Lawrence, pe de altă parte, fiind mai puțin conformist și având mai multă imaginație, putea fi un aliat pe care să contez. Nu aveam nici o îndoială că sosise momentul să preiau comanda.

— John, am spus, vreau să-ți fac o propunere.

— Ei bine?

— Îți amintești cele ce ți-am spus despre prietenul meu Poirot? Belgianul care locuiește în sat? Este unul dintre cei mai faimoși detectivi.

— Da.

— Vreau să-mi dai voie să-l chem aici... Să cerceteze afacerea asta.

— Ce... Acum? Înainte de autopsie?

— Da, timpul poate constitui un avantaj dacă... Dacă... A

fost ceva necurat la mijloc.

— La naiba! Strigă furios Lawrence. După părerea mea, totul e o scorneală a lui Bauerstein. Lui Wilkins nici nu i-a trecut prin minte până să nu i-o vâre în cap Bauerstein. Ca toți specialiștii, Bauerstein are o pășărică. Pasiunea lui sunt otrăvurile, așa că este de la sine înțeles că peste tot vede numai otrăviți.

Mărturisesc că atitudinea lui Lawrence m-a surprins. Rar i se întâmpla să fie atât de impulsiv în legătură cu ceva.

John ezită.

— Nu sunt de aceeași părere, Lawrence, rosti în cele din urmă. Îclin să-i dau mână liberă lui Hastings, deși aş prefera să mai așteptăm puțin. Nu vreau un scandal inutil.

— Nu, nu, am intervenit nerăbdător, să nu vă îndoiiți nici o clipă de Poirot. E discreția personificată.

— Foarte bine, în cazul ăsta fă cum crezi de cuviință. Ai mână liberă. Deși, dacă e ceea ce presupunem cu toții, cazul ăsta este destul de simplu. Dumnezeu să mă ierte dacă greșesc!

M-am uitat la ceas. Era șase. M-am decis să nu mai pierd nici o clipă.

Mi-am permis, totuși, cinci minute de întârziere pe care mi le-am petrecut în bibliotecă până ce am descoperit o carte de medicină ce conținea o descriere a otrăvirii cu stricnină.

IV. Poirot investighează.

Casa în care locuiau belgienii era foarte aproape de porțile parcului. Puteai să faci economie de timp tăind-o direct prin iarba înaltă și nu urmând drumul întortocheat și ocolitor. Am luat-o pe scurtătură. Repede am ajuns la poartă, când atenția mi-a fost atrasă de silueta unui bărbat care se îndrepta în fugă spre mine. Era domnul Inglethorp. Unde fusese? Cum intenționa să-și justifice absența?

Mă opri furtunos.

— Dumnezeu! E îngrozitor! Săraca mea soție! Numai acum am aflat!

— Unde ați fost? Am întrebat.

— Denby m-a reținut până târziu azi-noapte. Era unu când

am terminat. Pe urmă mi-am dat seama că pe deasupra îmi uitasem și port-cheiul acasă. N-am vrut să trezesc toată casa, așa încât am rămas să dorm la Denby.

— Cum v-a parvenit vestea?

— Wilkins a bătut la Denby și i-a spus. Biata mea Emily! Era atât de altruistă... Avea un caracter nobil! Și-a supraestimat puterile.

M-a cuprins o undă de revoltă. Ce ipocrit desăvârșit era omul ăsta!

— Trebuie să mă grăbesc, am spus, mulțumit că nu m-a întrebat încotro mă duceam.

După câteva minute băteam la ușa vilei Leastways.

Neprimind nici un răspuns, am bătut și mai tare. O fereastră se deschise cu grijă deasupra mea și la ea apărură însuși Poirot.

Văzându-mă, scoase un strigăt de surpriză. I-am explicat în câteva cuvinte tragedia ce avusese loc și i-am spus că aveam nevoie de ajutorul lui.

— O clipă, prietene, să-ți dau drumul în casă și ai să-mi povestești pe îndelete întreaga afacere, în timp ce mă îmbrac.

În câteva clipe desferecă ușa și l-am urmat în camera lui. Aici mă instalează într-un scaun și i-am relatat întreaga poveste, neascunzându-i nimic și neomițând nici o întâmplare, oricât de neînsemnată, timp în care el își desăvârșea toaleta.

I-am spus despre cum m-am trezit, despre ultimele cuvinte ale doamnei Inglethorp, despre absența soțului ei, despre cearta din ziua precedentă, despre fragmentul de conversație dintre Mary și soacra sa, pe care îl surprinsesem, despre cearta de mai înainte dintre doamna Inglethorp și Evelyn Howard și despre aluziile de mai târziu.

N-am fost deloc clar precum aș fi vrut. M-am repetat de câteva ori și uneori a trebuit să revin asupra unor detalii care îmi scăpasera. Poirot îmi zâmbea cu amabilitate.

— Ai mintea cam încâlcită, nu-i așa? Nu te grăbi, mon ami. Ești agitat, ești emoționat... Doar e firesc! Acum că ne-am mai liniștit vom pune în ordine faptele, corect, fiecare la locul său. Le vom examina... Și le vom tria. Pe cele importante le vom pune de-o parte; pe cele neimportante, puff!

— Își schimonosi chipul angelic și pufni comic – le facem vânt.

— E foarte bine, am obiectat eu, însă cum ai să hotărăști ce este important și ce nu? Asta mi se pare foarte dificil.

Poirot dădu energic din cap. Acum își aranja cu deosebită grijă mustața.

— Nu așa. Voyons! Un fapt conduce la altul... Astfel înaintăm. Se potrivește acesta din urmă cu cel dinainte? A merveille! Bine! Putem continua. Dar următorul? Nu! Ah, e curios! Lipsește ceva... Lipsește o za din lanț. Examinăm. Cercetăm. Și iată că acest fapt minor, acest prăpădit detaliu pe care nu l-am băgat în seamă, tocmai el era zaua care lipsea. Făcu un gest extravagant cu mâna. E nemaipomenit! E fantastic!

— D... da...

— Ah! Poirot își îndreptă arătătorul spre mine atât de violent încât m-am ferit. Ai grijă! Ferește-te de detectivul care spune: „Ăsta-i prea mic... Nu contează. Nu-mi spune nimic. Am să-l uit”. Metoda asta naște confuzii. Totul contează!

— Știu. Mereu mi-ai spus asta. Tocmai de aceea ți-am expus toate detaliile, indiferent dacă mi s-au părut relevante, sau nu.

— Iar eu sunt mulțumit de dumneata. Ai o memorie foarte bună și mi-ai înșirat faptele în mod sincer. Cât despre ordinea în care mi le-ai prezentat, ce să spun?... E cu adevărat deplorabilă! Doar așa îmi explic că ai omis un fapt de-o importanță capitală.

— Care?

— Nu mi-ai spus dacă doamna Inglethorp a mâncat bine seara trecută.

M-am holbat la el. Cu siguranță, războiul afectase creierul acestui omuleț. Poirot își peria cu grijă haina înainte de a o îmbrăca și părea foarte absorbit de treaba asta.

— Nu-mi amintesc, am răspuns. Și, oricum, nu văd...

— Nu vezi? Dar asta este cel mai important lucru!

— Nu văd de ce, am replicat, oarecum vexat. Din câte îmi amintesc, n-a mâncat mult. Era foarte tulburată și asta i-a tăiat pofta de mâncare. Era firesc.

— Da, rosti gânditor Poirot, era firesc.

Trase un sertar și scoase din el o servietă mică, apoi se întoarse spre mine.

— Acum sunt gata. Să mergem la conac și să studiem problema imediat. Scuză-mă, mon ami, te-ai îmbrăcat în pripă și ai cravata strâmbă. Dă-mi voie. Mi-o aranja cu un gest abil.

— Ța y est! Putem pleca?

Am traversat în grabă satul și am ajuns la poartă. Poirot s-a oprit și a admirat priveliștea minunată a parcului strălucind încă sub roua dimineții.

— Atâta frumusețe, atâta frumusețe și totuși nenorocirea s-a abătut asupra bieteii familiei, a copleșit-o.

În timp ce vorbea se uita atât de insistent la mine încât am roșit sub privirea lui.

Se abătuse nenorocirea asupra familiei? Durerea provocată de moartea doamnei Inglethorp era chiar atât de mare? Miam dat seama că, în toată acea atmosferă, lipsea tocmai factorul emoțional. Moarta nu știuse să se facă iubită. Moartea ei a fost un șoc și un prilej de supărare, dar nu era regretată cu disperare.

Poirot părea să-mi citească gândurile. Dădu din cap cu gravitare.

— Da, ai dreptate, zise el, lipsește glasul sângelui. A fost drăguță și generoasă cu acești Cavendish, însă n-a fost adevărata lor mamă. Sângele vorbește... Ține minte asta... Sângele vorbește.

— Poirot, am spus, tare aș vrea să știu de ce m-ai întrebat dacă doamna Inglethorp mâncase bine cu o seară înainte. Întrebarea asta mă obsedează pentru că nu văd ce legătură are cu problema noastră.

Rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

— Am să-ți răspund... Deși, după cum știi, nu obișnuiesc să dau explicații până lucrurile nu se vor fi clarificat definitiv.

Deocamdată se bănuiește că doamna Inglethorp a murit prin otrăvire cu stricnină, administrată, probabil, în cafea.

— Și?

— Ei bine, la ce oră s-a servit cafeaua?

— În jur de ora opt.

— Prin urmare, ea și-a băut cafeaua între opt și opt și jumătate... În nici un caz mai târziu. Ei bine, stricnina este o otravă cu un efect extrem de rapid. Își face efectul foarte curând, cam într-o oră. Totuși, în cazul doamnei Inglethorp, simptomele n-au apărut decât la ora cinci a dimineții următoare: nouă ore! Dar o masă bogată, luată odată cu otrava, îi poate întârzia efectul, deși nu chiar atât de mult ca în acest caz. Este o posibilitate, totuși, de care trebuie să ținem seama. Numai că, din cele spuse de dumneata, reiese că ea a mâncat foarte puțin la cină și, cu toate astea, simptomele s-au ivit abia dimineață! Este o treabă foarte curioasă, dragă prietene. Poate autopsia o să dea o explicație acestui fapt cu adevărat ciudat. Între timp, gândește-te la asta.

Ne apropiaserăm de casă și John ieși în întâmpinarea noastră. Arăta istovit și tras la față.

— Este o treabă foarte neplăcută, monsieur Poirot, spuse el. Hastings v-a explicat că avem oroare de publicitate?

— Vă înțeleg perfect.

— Vedeti... Deocamdată sunt doar bănuieli. Noi n-avem nimic pe care să ne bazăm.

— Desigur. Este doar o chestie de precauție.

John se întoarse spre mine, scoțându-și tabachera și aprinzându-și o țigară.

— Știi că s-a întors individul, Inglethorp?

— Da. M-am întâlnit cu el.

John aruncă bățul de chibrit în stratul de flori din apropiere, gest care l-a îndurerat foarte tare pe Poirot. Acesta l-a recuperat și l-a îngropat cu grijă.

— E foarte dificil... Nu știu cum să-l tratăm.

— Asta n-o să mai dureze mult, rosti calm Poirot.

John îl privi încurcat, neștiind ce să înțeleagă din fraza aceea seacă. Îmi întinse cele două chei pe care i le dăduse doctorul Bauerstein.

— Arată-i lui monsieur Poirot tot ce-ar vrea să vadă.

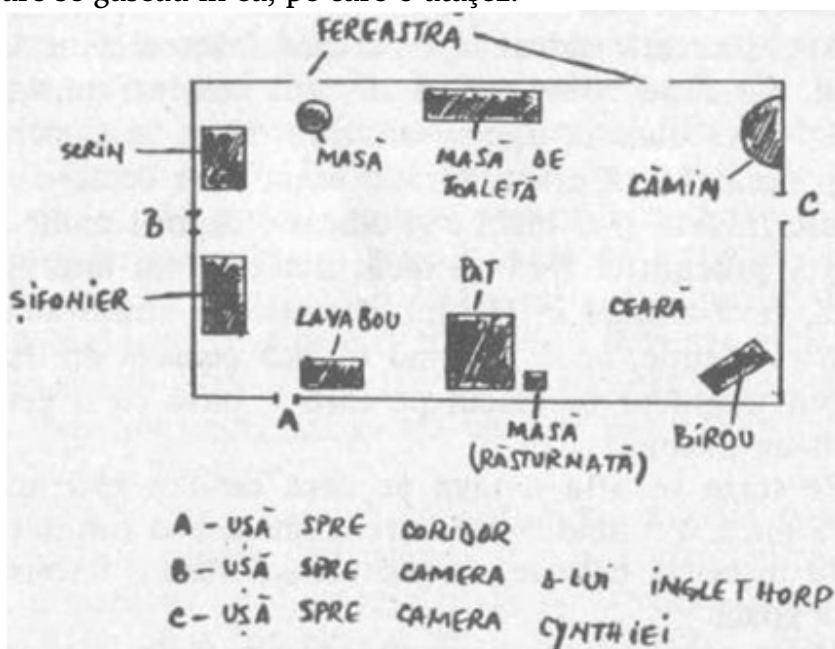
— Camerele sunt încuiate? Întrebă Poirot.

— Așa a crezut de cuviință doctorul Bauerstein.

Poirot dădu din cap gânditor.

— Asta înseamnă că e foarte sigur. Ei bine, lucrul ăsta ne simplifică munca.

Am urcat împreună spre camera în care avusese loc tragedia. Pentru a da posibilitatea unei imagini cât mai corecte, am făcut o schiță a camerei cu principalele obiecte de mobilier care se găseau în ea, pe care o atașez.

Poirot încuie ușa pe dinăuntru și începu să inspecteze minuțios camera. Trecea de la un obiect la altul cu agilitatea unei șopârle. Eu rămăsesem lângă ușă, ferindu-mă să distrug vreo urmă. Cu toate astea, Poirot nu părea să-mi aprecieze prudența.

— Ce-ai pățit dragul meu, strigă el, de-ai rămas ca un... Cum se spune?... ca un vițel la poarta nouă?

I-am explicat că mă temeam să nu șterg urmele.

— Urmele? Ce idee! Dar în camera asta a intrat o armată de oameni! Ce urme te-astepti să găsim? Nu, vino aici și ajută-mă să cercetez. Am să pun servieta de-o parte, pentru că acum nu am nevoie de ea.

Ceea ce și făcu, așezând-o pe masa rotundă de lângă

fereastră, fapt ce se dovedi total neinspirat, căci tăblia mesei nefiind fixată, aceasta se înclină și servieta căzu pe podea.

— En voilà une table! Strigă Poirot. Ah, dragă prietene, poți trăi într-o casă mare și, cu toate astea, să nu ai confort.

După această mică mostră de morală, își continuă cercetările.

O servietă mică, roșie, cu cheia în broască, îi reținu câtva timp atenția. Scoase cheia și mi-o dădu s-o examinez. N-am observat nimic deosebit. Era o cheie obișnuită de tip yale, prinsă de un inel din sârmă.

Apoi, cercetă cadrul ușii pe care fuseserăm nevoiți s-o spargem, ca să se convingă că zăvorul era într-adevăr tras. După aceea se duse la ușa opusă, care dădea în camera Cynthiei. Și această ușă era zăvorâtă, exact cum declarasem. El, însă, trase zăvorul și o închise și deschise de mai multe ori, cu deosebită precauție, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Deodată, ceva anume în lăcașul zăvorului îi atrase atenția. Îl examinează cu atenție, apoi, folosind o mică pensetă din trusa sa, scoase un fragment minuscul pe care îl puse cu o deosebită grijă într-un pliculeț.

Pe scrin se afla o tavă pe care erau o spirtieră și o cafetieră mică. Pe fundul cafetierei rămăsese o cantitate mică de lichid închis la culoare, iar alături se aflau o farfurioară și o ceașcă goală.

M-am mirat cât de neatent putusem să fiu să nu observ asta. Era un indiciu foarte important. Poirot își vârî delicat degetul în lichid și gustă cu prudență. Se strâmbă.

— Cacao... cu... Cred... cu rom.

Se îndreptă spre masa răsturnată de lângă pat. O veioză, câteva cărți, chibrituri, o legătură de chei și o ceașcă de cafea făcută pulbere zăceau pe podea.

— Ah, asta e curios! Rosti Poirot.

— Trebuie să recunosc că nu văd nimic curios.

— Nu? Uită-te la veioză... Abajurul s-a sjart în două, iar cioburile au rămas exact așa cum au căzut. În schimb ceașca de cafea s-a făcut praf.

— Ei bine, am spus plictisit, probabil cineva a călcat pe ea.

— Exact, cineva a călcat-o în picioare.

Se ridică din genunchi și începu să se plimbe agale în lungul poliței căminului, atingând absolut toate obiectele ornamentale de pe acesta și rearanjându-le în același loc – un tic pe care-l avea atunci când era agitat.

— Mon ami, cineva a călcat pe ceașcă și a făcut-o zob, iar motivul pentru care a procedat așa este, fie că ea conținea stricnină, fie că... Și asta e mult mai serios... Nu conține slricnină!

Am rămas fără replică. Eram extrem de nedumerit, însă îmi dădeam seama că n-ar fi fost deloc nimerit să-i cer explicații. După câteva momente își reveni din gânduri și își continuă investigațiile. Ridică legătura de chei și, după ce le răsfiră, alege una nouă, strălucitoare, și încercă s-o introducă în încuietoarea servietei roșii. Cheia se potrivea perfect. Descuie servieta, dar după o scurtă ezitare, o încuie din nou, apoi luă legătura de chei și o strecură în buzunar împreună cu cheia pe care o găsisese de la început în broasca servietei.

— Nu sunt autorizat să mă uit prin hârtii, dar lucrul ăsta trebuie făcut... Imediat!

După aceea, examinează cu foarte mare grijă conținutul sertarelor lavaboului. Traversând încăperea către fereastra din stânga, o pată rotundă, greu vizibilă pe covorul de un maron închis, păru să-l intereseze în mod deosebit. Se lăsă în genunchi și o examinează minuțios, ajungând până-ntr-acolo încât o și miroși.

În final, turnă câteva picături de cacao într-o eprubetă pe care o sigilă cu grijă. Următorul lucru pe care îl făcu fu să scoată un carnețel.

— Am găsit în camera asta, spuse, A scriind concentrat, șase lucruri interesante. Să le enumăr, sau vrei s-o faci dumneata?

— Oh, enumeră-le, am răspuns repede.

— Foarte bine. Primul, o ceașcă de cafea făcută zob; doi, o servietă cu cheie în încuietoare; trei, o pată pe podea.

— Asta putea să fie acolo de mai mult timp, l-am întrerupt.

— Nu, pentru că este încă puțin umedă și miroase a cafea. Patru, o bucățică dintr-un material verde închis... Câteva fire.

— Aha, am strigat, asta ai pus în pliculeț!

— Da. Ar putea fi din vreo rochie a doamnei Inglethorp și fără importanță. O să vedem. Cinci, asta! Cu un gest teatral îmi arată o pată de ceară pe podea, lângă birou. Asta trebuie să fie aici de ieri, altfel o servitoare bună ar fi înlăturat-o imediat cu sugativă și un fier de călcat încins. Odată, una dintre cele mai bune pălării ale mele... Dar, să lăsăm asta.

— Putea fi făcut foarte bine și azi-noapte. Toți eram foarte agitați. Sau, poate, chiar doamnei Inglethorp i-a căzut lumânarea.

— Ați adus o singură lumânare în cameră?

— Da. Lawrence Cavendish o ținea. Dar el era foarte tulburat. Părea să fi văzut ceva aici – și am arătat spre polița căminului – care efectiv l-a paralizat.

— Interesant! Rosti repede Poirot. Da, cu adevărat interesant – ochii lui cercetară atent întreaga lungime a peretelui – dar, pata nu provine de la lumânarea lui căci, după cum vezi, este ceară albă, pe când lumânarea lui monsieur Lawrence, care se află încă pe toaletă, este roz. Pe de altă parte, doamna Inglethorp nu avea nici un sfeșnic în cameră, ci doar veioză.

— În cazul ăsta, ce presupui?

La întrebarea aceasta prietenul meu îmi dădu o replică usturătoare, îndemnându-mă să fac uz de facultățile mentale cu care fusesem dotat de natură.

— Și cel de-al șaselea lucru? Am întrebat. Presupun că e mostra de cacao.

— Nu, răspunse gânditor Poirot, aş putea s-o includ în asta, dar n-o fac. Nu, cel de-al șaselea lucru îl păstrez doar pentru mine, deocamdată.

Își arurică ochii prin cameră.

— Aici nu mai e nimic de văzut, cred eu, doar dacă... Își pironi privirea pe cărbunii stinși din cămin. Focul arde... Distrage... Dar, din fericire... De, s-ar putea... Hai să vedem!

Cu abilitate, stând în genunchi, începu să culeagă cărbunii, punându-i pe cenușar, umblând cu ei extrem de grijuliu. Brusc, scoase o exclamație ușoară.

— Penseta, Hastings!

I-am dat-o repede. Cu o mișcare abilă, Poirot extrase o bucățică de hârtie, pe jumătate carbonizată.

— Iată, mon ami! Strigă. Ce părere ai despre asta?

Am privit scrutător rămășița de hârtie.

Eram înmărmurit. Era neobișnuit de groasă, total diferită de hârtia de scris ordinară. Îmi veni o idee:

— Poirot, ăsta-i un fragment de testament!

— Exact.

L-am privit tâmp.

— Nu ești surprins?

— Nu, răspunse grav, mă așteptam la asta.

I-am înapoiat bucata de hârtie și l-am urmărit cum o pune deoparte în servieta lui, cu aceeași grijă metodică cu care făcea totul. În capul meu era o adevărată nebuloasă. De unde mai apăruse povestea asta cu testamentul? Cine îl distrusese? Cel care lăsase pata de ceară pe podea? Cu siguranță. Dar cum reușise să intre? Toate ușile fuseseră zăvorâte pe dinăuntru.

— Să mergem, prietene, spuse repede Poirot. Aș vrea să-i pun câteva întrebări servitoarei șefe... Dorcas, parcă așa o cheamă, nu?

Am trecut prin camera lui Alfred Inglethorp și Poirot făcu o rapidă, dar atentă, trecere în revista a acesteia. La ieșire o încuie, cum făcuse mai înainte și cu cea a doamnei Inglethorp.

L-am condus jos, în budoar, pe care dorise să-l vadă și am plecat în căutarea lui Dorcas.

Când am revenit cu ea, bidoarul era gol.

— Poirot, unde ești?

— Sunt aici, prietene.

Ieșise afară pe ușa glasvandului și privea mut de admirație straturile de flori.

— Admirabil! Murmură. Admirabil! Ce simetrie! Privește semiluna aceea... Și romburile acelea... Îmbinarea lor înviorază ochiul. Compoziția, plasarea în spațiu, sunt perfecte. Sunt făcute recent, nu?

— Da, cred că au fost răsădite ieri după-amiază. Dar vino înăuntru, am adus-o pe Dorcas.

— Eh bien... eh bien! Nu mă lași nici să-mi clătesc privirea.

— Dar afacerea noastră e mult mai importantă.

— Și de unde ști, mă rog, că aceste frumoase begonii nu sunt tot atât de importante?

Am ridicat din umeri. Dacă o apucase pe panta asta, nu avea nici un rost să-l contrazic.

— Observ că nu ești de acord. Nu se știe niciodată, dragul meu. Bine, hai să intrăm și să stăm de vorbă cu curajoasa Dorcas.

Dorcas stătea în budoar, cu mâinile împreunate în față; sub boneta albă, părul cărunț era aranjat în onduleuri ordonate perfect. Privind-o, aveai în față ochilor exact modelul servitoarei perfecte de altă dată.

La început, atitudinea ei față de Poirot fu rezervată și bănuitoare, dar asta nu dură mult. Poirot trase un scaun și o invită:

— Te rog să iei loc, Mademoiselle.

— Mulțumesc, domnule.

— Ești de mult timp aici, nu-i așa?

— De zece ani, domnule.

— Asta-i foarte mult și dovedește credință. Erai foarte atașată de stăpâna dumitale, nu?

— Mi-a fost o foarte bună stăpână, domnule.

— În cazul ăsta, cred că nu ai nimic împotrivă să-mi răspunzi la câteva întrebări. Am aprobarea domnului Cavendish în sensul ăsta.

— Bineînțeles, domnule.

— Atunci, am să încep prin a te întreba despre evenimentele din după-amiaza de ieri. Stăpâna dumitale a avut o ceartă?

— Da, domnule. Dar nu știu dacă am dreptul să... Dorcas ezită.

Poirot o privi pătrunzător.

— Buna mea Dorcas, e absolut necesar să cunosc fiecare amănunt al acestei certe. Nu te gândești că trădezi secretele stăpânei dumitale. Stăpâna dumitale zace moartă și trebuie să cunoaștem totul... Dacă vrem s-o răzbunăm. Nimic nu o mai poate reînvia, însă sperăm, în cazul în care a fost o mână criminală la mijloc, să dăm asasinul pe mâna justiției.

— Amin! Rosti îndârjită Dorcas. Nu dau nume, însă există cineva în această casă, pe care niciunul dintre noi nu-l poate suferi! Blestemată a fost ziua în care ne-a călcat pragul.

Poirot aşteptă ca indignarea femeii să se domolească, apoi, reluându-şi tonul profesional, întrebă:

— Deci, ce ne poţi spune despre cearta aceea? Care au fost euviatele pe care le-ai auzit?

— Păi, domnule, treceam din întâmplare prin hol, ieri...

— Cât era ceasul?

— N-aş putea spune precis, domnule, însă nu mai era mult până la ora ceaiului. Poate patru... Sau chiar puţin mai mult. Deci, ddmhule, cum vă spuneam, tocmai treceam întâmplător pe acolo, când am auzit înăuntru glasuri puternice şi mânioase. N-am aivut de gând să stau şi să ascult, dar... Ei bine, asta e! M-am oprit. Uşa era închisă, însă stăpâna vorbea foarte limpede şi ascuţit, aşa că am auzit foarte clar ce spunea. „M-ai minţit şi m-ai înşelaf.

N-am auzit ce-a răspuns domnul Inglethorp. El vorbea mult mai încet decât ea... Dar ea i-a răspuns: „Cum ai îndrăznit? Te-am ținut şi te-am îmbrăcat şi te-am hrănit! Mie îmi datorezi totul. Şi aşa ai găsit de cuviinţă să mă răsplăteşti? Dezonorând numele nostru?” Nici acum n-am auzit ce-a răspuns el, dar ea a continuat: „Orice ai spune, nimic nu se mai poate schimba. Ştiu ce am de făcut. Sunt hotărâtă. Să nu-ţi închipui că teama de-a face public scandalul dintre soţ şi soţie ar putea să mă împiedice”. După aceea mi s-a părut că îi aud îndreptându-se către uşă, aşa că m-am îndepărtat repede.

— Eşti sigură că vocea pe care ai auzit-o era a domnului Inglethorp?

— Da, domnule, a cui altcuiva ar fi putut fi?

— Bine, ce s-a întâmplat pe urmă?

— Mai târziu, m-am întors în hol, însă era linişte. La cinci, doamna Inglethorp a sunat şi mi-a spus să-i aduc ceaiul...

Nimic de mâncare, în budoar. Arăta îngrozitor... Foarte palidă şi tulburată. „Dorcas, mi-a spus, am avut un şoc teribil”, „Îmi pare rău, doamnă, i-am răspuns. O ceaşcă de ceai fierbinte şi tare vă va remonta.” Am văzut că ţinea ceva în

mână. Nu știu dacă era o scrisoare sau numai o coală de hârtie, în tot cazul era ceva scris pe ea, iar doamna o privea țintă, de parcă nu-i venea să creadă ce citea. Șopti, vorbind cu ea însăși, parcă uitând de prezența mea: „Aceste câteva cuvinte... Schimbă totul”. Apoi îmi zise: „Să nu te-ncrezi niciodată într-un bărbat, Dorcas, nu merită!” Am plecat în grabă și i-am adus un ceai tare, iar ea mi-a mulțumit, spunându-mi că se va simți mai bine după ce îl va bea. „Nu știu ce să fac. Un scandal între soț și soție este un lucru îngrozitor, Dorcas. Dacă aș putea, laș mușamaliza”. Tocmai atunci a intrat doamna Cavendish, așa că nu a mai spus nimic.

— Mai avea scrisoarea, sau ce-o fi fost, în mână?

— Da, domnule.

— Ce crezi că a făcut cu ea după aceea?

— Păi, nu știu, domnule, probabil a încuiat-o în servieta roșie a dumneaei.

— Acolo își ținea hârtiile importante?

— Da, domnule. O căra cu ea jos în fiecare dimineață, iar seara o ducea din nou sus.

— Când a pierdut cheia de la servietă?

— Ieri la prânz, domnule, și m-a pus s-o caut cu grijă. Era foarte neliniștită din cauza asta.

— Dar, avea o cheie de rezervă?

— Oh, da, domnule.

Dorcas îl privi foarte mirată și, ca să fiu sincer, și eu la fel. De unde scosese și povestea asta cu cheia pierdută? Poirot zâmbea.

— Lasă, Dorcas, tocmai asta e menirea mea... Să știu totul. Asta este cheia care s-a pierdut? Scoase din buzunar cheia pe care o găsisese în încuietoarea servietei.

Dorcas o privi trăsnită.

— Chiar asta, domnule. Dar unde ați găsit-o? Am căutat-o de-am înnebunit!

— Numai că ieri nu era acolo unde era azi. Acum, să trecem la altceva. Stăpâna dumitale avea o rochie verde închis?

Întrebarea aceasta neașteptată a ului pe Dorcas.

— Nu, domnule.

— Ești sigură?

— Oh, da, domnule.

— Dar altcineva din casa asta?

Dorcas reflectă.

— Domnișoara Cynthia are o rochie de seară verde.

— Verde deschis sau închis?

— Verde deschis, domnule; e dintr-un fel de tafta.

— Nu, nu asta mă interesează. Și nu mai are nimeni ceva verde?

— Nu, domnule... Cel puțin, nu știu eu.

Pe chipul lui Poirot nu se putea citi dacă răspunsul îl dezamăgise sau nu. Se mulțumi să spună:

— Bine, să trecem peste asta. Ai putea să-mi spui dacă stăpâna dumitale a luat aseară un somnifer?

— Aseară nu, domnule, sigur nu a luat.

— De ce ești așa de sigură?

— Pentru că cutia era goală. Pe ultima o luase cu două seri în urmă și nu mai avea altele preparate.

— Ești convinsă?

— Foarte convinsă, domnule.

— Atunci cu asta ne-am lămurit. Apropo, stăpâna dumitale ți-a cerut ieri să semnezi vreo hârtie?

— Să semnez? Nu, domnule.

— Aseară, domnul Hastings și domnul Lawrence au găsit-o pe stăpâna dumitale scriind niște scrisori. Ai idee cui i-ar fi putut fi adresate?

— Mă tem că nu, domnule. Nu eram aici. Poate Annie ar putea să vă spună, deși e o leneșă. Nici măcar nu a spălat ceștile de cafea, seara trecută. Așa se întâmplă dacă nu sunt eu să am grijă de toate.

Poirot ridică mâna.

— Dacă tot nu sunt spălate, mai lasă-le puțin, Dorcas, te rog. Aș vrea să le examinez.

— Prea bine, domnule.

— La ce oră ai plecat ieri seară?

— Cam pe la șase, domnule.

— Mulțumesc, Dorcas, asta-i tot ce aveam să te întreb. Se

ridică și se îndreaptă spre fereastră. Tocmai admiram aceste straturi de flori. Apropo, câți grădinari aveți?

— Acum numai trei. Înainte de război am avut cinci, ca orice casă care se respectă. Mi-ar fi plăcut să vedeți cum arăta domeniul ăsta pe atunci. Era un vis. Acum, însă, îi mai avem doar pe bătrânul Manning, pe tânărul William și o grădinăreasă din astea moderne care umblă în pantaloni și alte minuni de soiul ăsta. Ah, ce timpuri am ajuns să trăim!

— Vor veni și timpuri mai bune, Dorcas, sau, cel puțin, așa sper. Acum, vrei să mi-o trimiți pe Annie?

— Da, domnule. Vă mulțumesc, domnule.

— De unde ai știut că doamna Inglethorp lua somnifere? Am întrebat mort de curiozitate, după ce am rămas singuri. Ca și treaba cu cheia pierdută și cea de rezervă?

— Toate la timpul lor. Referitor la somnifere, am știut după asta. Scoase repede din buzunar o cutiuță de carton, din cele folosite de farmaciști pentru pastile.

— Unde ai găsit-o?

— În sertarul lavaboului din dormitorul doamnei *

Inglethorp. Asta e piesa cu numărul șase din catalogul meu.

— Dar mai prezintă vreo importanță, din moment ce ultima pastilă a fost luată acum două zile?

— Poate că nu, dar nu observi nimic curios la cutiuța asta? Am examinat-o atent.

— Nu, nu văd nimic curios.

— Uită-te la etichetă.

Am citit eticheta cu grijă: „În caz de insomnie, se va lua o pastilă înainte de culcare. Doamna Inglethorp”. Nu, nu văd nimic deosebit.

— Nici faptul că lipsește numele farmacistului?

— Ah! Am exclamat. Chiar că-i ciudat!

— Ai văzut, vreodată, vreun farmacist care să elibereze o cutiuță ca aceasta fără să-și treacă numele pe etichetă?

— Nu, n-am văzut.

Începusem să mă montez, însă Poirot îmi domoli ardoarea spunând:

— Totuși, explicația e foarte simplă, așa că nu te agita, dragă

prietene.

N-am avut timp să-i răspund căci Annie își făcu apariția.

Annie era o fată drăguță, trupeșă și se vedea cât de colo că era foarte emoționată că trăia evenimentele unei tragedii.

Poirot intră direct în subiect.

— Te-am chemat, Annie, gândindu-mă că ai putea să mă ajuți în privința scrisorilor pe care doamna Inglethorp le-a scris aseară. Câte erau? Vrei să-mi spui câteva nume și adrese?

Annie se concentrează.

— Erau patru, domnule. Una către domnișoara Howard, una către domnul Wells, avocatul, iar celelalte două... Nu țin minte... A, da, una era către firma Ross, furnizorul din Tadminster. Pe cealaltă am uitat-o.

— Mai gândește-te, insistă Poirot.

Annie își storcea creierul în zadar.

— Îmi pare rău, domnule, nu pot să-mi amintesc.

— Nu-i nimic, spuse Poirot, fără să pară cătuși de puțin dezamăgit. Aș vrea să te mai întreb ceva. În dormitorul doamnei Inglethorp este o cafetieră cu puțină cacao. Doamna Inglethorp obișnuia să bea în fiecare noapte cacao?

— Da, domnule, i-o duceam în dormitor în fiecare seară, iar ea și-o încălzea peste noapte... Când avea poftă.

— Ce era? Chiar cacao?

— Da, domnule, cacao preparată cu lapte, o linguriță de zahăr și două lingurițe de rom.

— Cine i-o ducea în dormitor?

— Eu, domnule.

— Întotdeauna?

— Da, domnule.

— La ce oră?

— De obicei când urcam să trag draperiile, domnule.

— I-o duceai direct din bucătărie?

— Nu, domnule, vedeți, n-avem decât o sobă de gătit cu gaz, așa că bucătăreasa făcea mai întâi cacaoa, și pe urmă puneă mâncarea la fiert pentru cină. Eu o duceam sus și o puneam pe masă lângă ușa batantă, iar în dormitor, mai târziu.

— Ușa batantă e în aripa stângă, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Iar masa, este pe partea asta a ușii, sau pe cealaltă, pe partea servitorilor?

— Pe partea asta, domnule.

— La ce oră ai dus-o seara trecută?

— Cam pe la șapte și un sfert, domnule.

— Și când ai dus-o în camera doamnei Inglethorp?

— Când m-am dus să închid ferestrele. Pe la opt. Doamna Inglethorp a venit la culcare înainte ca eu să fi terminat.

— Atunci, între șapte și un sfert și opt cacaoa a stat pe masa din aripa stângă?

— Da, domnule. Annie se făcea tot mai roșie la față, ca, pe neașteptate, să izbucnească:

— Dacă a avut sare, n-am fost eu de vină. Eu n-am pus niciodată sarea alături.

— Ce te face să crezi că a avut sare? Întrebă Poirot.

— Am văzut-o pe tavă, domnule.

— Era sare pe tavă?

— Da. Sare de bucătărie, așa părea. Când am dus sus tava, nu era, dar când s-o iau și să o duc în camera stăpânei, imediat am văzut-o și mi-am zis că trebuie să cobor din nou și să-i cer bucătăresei să pregătească altă cacao. Eram, însă, foarte grăbită, căci Dorcas plecase, și m-am gândit că, poate, cacaoa nu are nimic și numai pe tavă căzuse puțină sare, așa că am șters-o cu șorțul și am pus-o în cameră.

Eram atât de surescitat încât abia mă puteam abține. Fără voia ei, Annie ne furnizase o mărturie foarte importantă. Ce ochi ar fi făcut să știe că „sarea de bucătărie” a ei era stricnină, una dintre cele mai puternice otrăvuri din lume? Calmul lui Poirot mă minuna. Autocontrolul său era uluitor. Așteptam cu nerăbdare următoarea întrebare care, însă, m-a dezamăgit.

— Când ai intrat în dormitorul doamnei Inglethorp, ușa dinspre camera domnișoarei Cynthia era zăvorâtă?

— Da, domnule; întotdeauna este. N-a fost niciodată deschisă.

— Dar cea dinspre camera domnului Inglethorp? Ai observat

dacă și asta era zăvorâtă?

Annie ezită.

— N-aș putea spune precis, domnule; era închisă, dar n-aș putea jura dacă era zăvorâtă sau nu.

— Când ai ieșit din cameră, doamna Inglethorp a zăvorât ușa în urma dumitale?

— Nu, domnule, atunci nu, dar cred că a făcut-o mai târziu. Întotdeauna o încuia noaptea. Mă refer la ușa dinspre coridor, domnule.

— Ieri, când ai făcut curat în cameră, ai observat vreo pată de ceară pe podea?

— Pată de ceară? Nu, domnule. Doamna Inglethorp nu folosea lumânări, ci numai veioza.

— Dar dacă ar fi fost o pată mare de ceară pe podea, ești sigură că ai fi văzut-o?

— Da, domnule, și aș fi îndepărtat-o cu o bucată de sugativă și cu un fier încins.

Poirot repetă întrebarea pe care i-o pusese și lui Dorcas:

— Stăpâna dumitale avea o rochie verde?

— Nu, domnule.

— Nici o mantie, nici o capă, nici... Cum se cheamă?... Un balonzaid?

— Nu verde, domnule.

— Și nici altcineva din casă?

Annie se gândi.

— Nu domnule.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

— Bien! Asta e tot ce vroiam să știm. Îți mulțumesc foarte mult.

Cu un chicot nervos, Annie părăsi încăperea. Am explodat:

— Poirot, te felicit! Asta e o mare descoperire!

— Ce anume e o mare descoperire?

— Cum, ce? Faptul că nu cafeaua ci cacaoa a fost otrăvită! Asta explică totul! Otrava nu și-a făcut efectul decât în zori pentru că cacaoa a fost băută în toiul nopții.

— Așadar, crezi că... Reține bine ce spun, Hastings... Cacaoa

conținea stricnină?

— Bine-nțeles! Ce altceva ar fi putut fi sarea aceea de pe tavă?

— Putea fi sare, replică sec Poirot.

Am dat din umeri. Dacă avea de gând să continue tot așa, nu avea rost să mă cert cu el. Mi-a trecut prin minte, și nu pentru prima dată, că bietul Poirot începuse să îmbătrânească. Și când te gândești că fusese considerat una din mințile cele mai ascuțite din lume!

Poirot mă privea cu ochi calzi și scânteietori.

— Te dezamăgesc, mon ami?

— Dragul meu Poirot, am spus rece, n-am dreptul să-ți dictez ce să faci. Ești liber să ai propriile dumitale păreri, după cum sunt și eu liber să le am pe ale mele.

— Admirabil gândit! Remarcă Poirot, ridicându-se iute în picioare. Gata, am terminat cu camera asta, Apropo, al cui e biroul acela mai mic, din colț?

— Al domnului Inglethorp.

— Aha! Încercă să tragă sertarul. Încuiat. Dar, poate, cu una din cheile doamnei Inglethorp s-ar deschide. Încercă vreo câteva cu o mână experimentată, ca în final să exclame cu satisfacție: Voilà! Nu asta era cheia, dar a mers de minune. Trase sertarul și aruncă o privire rapidă peste hârtiile așternute cu un scris ordonat. Spre surpriza mea nu le cercetă, ci se mulțumi doar să remarce, în timp ce încuia la loc sertarul: Categorie, e un om ordonat acest domn Inglethorp.

Un „om ordonat” era, din punctul de vedere al lui Poirot, cea mai înaltă prețuire ce i se putea acorda unui om.

Mă gândeam că prietenul meu nu mai era ce fusese odată, când l-am auzit zicând fără nici o legătură:

— Nu erau timbre în biroul lui, dar puteau fi, ei, mon ami? Puteau fi? Da, își roti ochii prin cameră, acest budoar nu mai are nimic să ne spună. Nici nu ne-a spus prea multe. Doar asta.

Scoase din buzunar un plic mototolit și mi-l flutură în fața ochilor. Era un document destul de ciudat. Un plic simplu, vechi și parcă murdar, cu câteva cuvinte mângălite pe el,

aparent la întâmplare. Redau un facsimil al acestuia: posed
Eu sunt posedată El este posedat Eu sunt posedată posedat.
Nu e stricnină, nu-i așa?

— Unde ai găsit asta? L-am întrebat pe Poirot, ros de curiozitate.

— În coșul de hârtii. Recunoști scrisul?

— Da, e al doamnei Inglethorp. Dar ce poate să însemne? Poirot ridică din umeri.

— Nu știu... Însă e sugestiv.

M-a fulgerat o idee. Era posibil ca mintea doamnei Inglethorp s-o fi luat razna? Să-i fi trecut, oare, prin cap că era posedată de demoni? Și atunci, nu era posibil să-și fi curmat singură viața?

Eram pe punctul de a-i expune lui Poirot teoriile mele, când acesta îmi spuse:

— Să mergem să examinăm ceștile de cafea!

— Dar, dragul meu Poirot, ce importanță mai are, din moment ce acum știm treaba cu cacaoa.

— Oh, la, la! Cacaoa aia mizerabilă! Chicoti Poirot. Râdea și se amuza, ridicându-și brațele spre cer într-o disperare simulată, atitudine care mi se părea că nu-l favorizează deloc.

— Și, oricum, am spus cu o răceală crescândă, cum doamna Inglethorp și-a luat cafeaua sus, cu ea, nu văd la ce te mai aștepți să găsești, afară doar dacă ești sigur că vom descoperi un pachet cu stricnină pe tavă!

Poirot deveni brusc serios.

— Hai, hai, prietene, spuse, luându-mă de braț. Ne vous fâchez pas! Dă-mi voie să-mi văd de ceștile mele de cafea, iar eu îți voi respecta cacaoa dumitale. De acord?

Era atât de comic, încât m-a făcut să râd. Ne-am dus în salon unde am găsit tava și ceștile de cafea cum le lăsasem.

Poirot îmi ceru să descriu încă o dată scena din seara precedentă, ascultând cu mare atenție și verificând poziția fiecărei cești.

— Deci, doamna Cavendish stătea lângă tavă... Și turna. Da. Apoi a venit la fereastră, unde stăteați dumneata și Mademoiselle Cynthia. Da. Iată cele trei cești. Și ceașca de pe

polița căminului, pe jumătate băută, trebuie să fie a domnului Lawrence. Dar cea de pe tavă?

— A lui John Cavendish. L-am văzut când a pus-o acolo.

— Bine. Una, două, trei, patru, cinci... Dar atunci, unde e ceașca domnului Inglethorp?

— El nu bea cafea.

— Atunci, ies la socoteală. Un moment, prietene.

Cu o infinită grijă, luă câte o mică probă din zațul din fiecare ceașcă și le introduse în eprubete separate, gustându-le pe rând. În fizionomia lui se produse o bruscă schimbare. Noua expresie a feței sale era pe jumătate de încruntătură, pe jumătate de ușurare.

— Bien! Rosti, în cele din urmă. E clar! Aveam un gândeste, însă, limpede că m-am înșelat. Da, m-am înșelat total. Deși e ciudat. Dar nu contează!

Și făcu un gest care sugera că-și ștersese din minte tot ce-l supăra. Îmi venea să-i spun că fusesem convins că ideea lui fixă cu privire la ceștile de cafea o să dea chix, dar mi-am ținut gura. Nu puteam uita că, deși bătrân acum, Poirot fusese cineva la vremea lui.

— Micul dejun e gata, ne anunță John Cavendish, venind din hol. Luați masa cu noi, nu-i așa, monsieur Poirot?

Poirot acceptă. L-am cercetat cu privirea pe John. Își revenise la normal. Șocul evenimentelor din noaptea trecută îl tulburase și pe el, dar echilibrul său constant îl readusese la realitate. Era un om cu foarte puțină imaginație, spre deosebire de fratele său care avea prea multă, după părerea mea.

Deși era încă foarte devreme, John lucrase deja foarte mult, expediind telegrame, anunțuri pentru ziare, ocupându-se, în general, de toate acele probleme deloc plăcute pe care le implică un deces.

— Aș putea să vă întreb cum decurg lucrurile? Rosti el. Din cercetările dumneavoastră reiese că mama a murit de moarte bună... Sau... Trebuie să ne așteptăm la ce e mai rău?

— Părerea mea, domnule Cavendish, rosti grav Poirot, este că nu are rost să vă faceți iluzii. Îmi puteți spune ce cred

ceilalți membri ai familiei?

— Fratele meu, Lawrence, consideră că facem mult zgomot pentru nimic. El spune că absolut totul indică un caz cât se poate de clar de infarct miocardic.

— Asta spune? Chiar asta? Iată ceva foarte interesant... Foarte interesant, murmură Poirot. Dar doamna Cavendish? Peste chipul lui John trecu o umbră.

— N-am nici cea mai mică idee despre ceea ce crede soția mea.

Răspunsul provacă o senzație de stinghereală. Printr-un efort, John reuși să înlăture vâlul de tăcere ce se așternuse:

— Parcă v-ara spus, nu-i așa, că domnul Inglethorp s-a întors?

Poirot confirmă din cap.

— Este o situație penibilă pentru noi toți. Pe de o parte trebuie să te porți cu el ca de obicei... Iar pe de altă parte, ți se urcă sângele la cap la gândul că stai la masă cu un potențial criminal!

Poirot încuviință cu înțelegere.

— Îmi închipui. Sunteți într-o situație foarte delicată, domnule Cavendish. Aș vrea să vă pun o întrebare. Motivul pentru care nu s-a întors acasă noaptea trecută domnul Inglethorp este că și-a uitat cheile. Așa este?

— Da.

— Presupun că dumneavoastră sunteți sigur că nu și-a uitat cheile... ci, mai precis, nu le-a luat.

— N-am idee. Nici nu mi-a trecut prin gând să le caut. Întotdeauna le ținem în dulapul din hol. Mă duc să mă uit dacă sunt acolo.

Poirot îl apucă de braț, zâmbind ușor.

— Nu, nu, domnule Cavendish, acum e prea târziu. Sunt convins că le veți găsi la locul lor. Dacă domnul Inglethorp le-a luat, a avut destul timp până acum să le pună la loc.

— Credeți că...

— Nu cred nimic. Dacă cineva ar fi încercat să le caute azidiminează, înainte de sosirea lui, și le-ar fi găsit acolo, ar fi fost un atu în favoarea lui. Asta-i tot.

John părea perplex.

— Nu vă necăjiți, rosti suav Poirot, vă asigur că nu aveți de ce să vă faceți probleme. Și acum, dacă sunteți atât de amabil, să mergem să ne luăm micul dejun.

Toată lumea era adunată în sufragerie. Având în vedere împrejurările, e de la sine înțeles că nu era o întrunire veselă, întotdeauna reacția după un șoc mai dăinuie un timp și cred că o resimțeam cu toții. Stăpânirea de sine și buna creștere au făcut să ne situăm la înălțime din punct de vedere al comportării, deși n-am putut să nu mă-ntreb dacă acest autocontrol era, cu adevărat, o problemă chiar atât de grea. Nimeni nu avea ochii roșii și nici nu arăta distrus de durere. Mi-am zis că avusesem dreptate să cred că cea mai afectată sentimental de această tragedie era Dorcas.

Pe Alfred Inglethorp nu l-am pus la socoteală. Își juca rolul de văduv îndurerat cu atâta ipocrizie încât era de-a dreptul dezgustător. M-am întrebat dacă știa că este suspectat. Navea de unde să știe, căci nimeni nu i-o spusese. Îi era, oare, teamă, sau era convins că va scăpa nepedepsit? Cu siguranță, suspiciunea care plutea în aer trebuia să-l pună în gardă; întotdeauna fusese considerat un proscris.

Dar, oare, toți îl suspectau? Și doamna Cavendish? Am urmărit-o cum stătea în capul mesei, grațioasă, calmă, enigmatică. În rochia gri de mătase, cu volane albe de dantelă căzând involburate peste încheietura mâinilor delicate, era foarte frumoasă. Totuși, când vroia, chipul ei putea să ia expresia de nepătruns a unui sfinx. Era foarte tăcută, abia deschizând gura și, cu toate astea, am simțit, într-un mod straniu, că era puternică și cu o personalitate care ne domina pe toți.

Dar micuța Cynthia? Ea îl suspecta? Arăta foarte obosită și bolnavă. Paloarea și slăbiciunea gesturilor ei erau evidente. Am întrebat-o dacă se simte rău și mi-a răspuns deschis:

— Da, am o durere de cap înfiorătoare.

— Mai dorești o ceașcă de cafea, Mademoiselle? Întrebă cu solitudine Poirot. O să te refacă. Este foarte recomandată pentru mal de tête. Sări sprinten și-i luă ceașca.

— Fără zahăr, spuse Cynthia, văzându-l că pune mâna pe cleștele de zahăr.

— Fără zahăr? Ai renunțat la el pe timp de război?

— Nu, n-o beau niciodată cu zahăr.

— Sacré! Murmură Poirot ca pentru sine, în timp ce aducea cafeaua.

Numai cât l-am auzit și m-am și uitat curios la acel omuleț. După fața lui mi-am dat seama că mintea începuse să-i lucreze rapid, părea surprinzător de emoționat, iar ochii îi erau tot atât de verzi, ca ai unei pisici. Auzise sau văzuse ceva care îl afectase puternic... Dar ce anume? Nu pot spune că, în general, sunt greu de cap, însă trebuie să mărturisesc că, atunciA nimic ieșit din comun nu mi-a atras atenția.

În clipa următoare ușa se deschise și apăru Dorcas.

— Domnul Wells dorește să vă vadă, domnule, îi spuse ea lui John.

Mi-am amintit că acesta era numele avocatului căruia doamna Inglethorp îi scrisese cu o seară în urmă.

John se ridică imediat.

— Condu-l în biroul meu. Apoi se întoarse spre noi. Este avocatul mamei, explică. Apoi, cu glas scăzut: De asemenea, eote și procuror... Înțelegeți. Mă gândesc că poate ați dori să veniți cu mine.

Am acceptat și am ieșit toți trei. John o luase puțin înainte așa că am profitat de ocazie ca să-i șoptesc lui Poirot:

— Asta înseamnă că va avea loc o anchetă?

Poirot încuviință absent. Părea atât de absorbit încât m-a făcut și mai curios.

— Ce e? Nu ești atent la ce spun.

— Adevărat, prietene. Sunt foarte îngrijorat.

— De ce?

— Din cauză că Mademoiselle Cynthia bea cafea fără zahăr.

— Ce? Chiar nu poți fi serios?

— Ba sunt foarte serios. E aici ceva ce nu înțeleg. Instinctul nu m-a înșelat.

— Care instinct?

— Acela care m-a îndemnat cu insistență să examinez ceștile

de cafea. Ssst! Atât deocamdată!

L-am urmat pe John în birou și el închise ușa. Domnul Wells era un bărbat de vârstă mijlocie, cu o înfățișare plăcută, cu ochi pătrunzători și o gură tipică de avocat. John ne prezentă și-i explică motivul prezenței noastre.

— Cred că înțelegi, Wells, adăugă el, că astea sunt strict particulare. Încă mai sperăm că se va dovedi că nu este necesară nici un fel de anchetă.

— Foarte bine, foarte bine, rosti blând Wells. Aș vrea să vă scutesc de durere și de zarva unei anchete, dar așa orva este practic imposibil în lipsa unui certificat medical de deces.

— Da, mi-am închipuit.

— Deștept om, Bauerstein. O somitate în toxicologie, cred.

— Într-adevăr, spuse John cu o anumită răceală, după care adăugă ezitând: Va trebui să compărem ca martori... cu toții?

— Desigur, dumneata... Și. Ăă. Domnul. Ăă. Inglethorp.

Domnul Wells făcu o mică pauză înainte de a continua pe tonul său blând:

— Orice altă mărturie va fi o simplă formalitate, o problemă de procedură.

— Înțeleg.

O vagă expresie de ușurare străbătu chipul lui John. Asta m-a mirat căci nu vedeam motivul.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, continuă domnul Wells, eu zic s-o fixăm pentru vineri. Astfel vom avea destul timp ca să ne parvină raportul medicilor. Din câte știi, autopsia are loc în seara asta, nu?

— Da.

— Atunci, e bine vineri?

— Perfect.

— Nu cred că mai e cazul să-ți spun, dragul meu Cavendish, cât m-a îndurerat tragedia asta.

— Nu ne puteți ajuta în nici un fel s-o rezolvăm? Intervenii Poirot, deschizând gura pentru prima oară de când intraserăm în cameră.

— Eu?

— Da, am auzit că doamna Inglethorp v-a scris aseară.

Bănuiesc că azi-dimineață ați primit scrisoarea.

— Am primit-o, însă nu conține nici o informație. Îmi cerea doar să trec pe la ea în dimineața asta, deoarece vroia să mă consulte într-o problemă extrem de importantă.

— Nu v-a dat nici un indiciu despre ce ar fi putut fi vorba?

— Din păcate, nu.

— Chiar că păcat, spuse John.

— Mare păcat, întări și Poirot.

Urmă o perioadă de tăcere. Poirot rămase pe gânduri un timp. În cele din urmă se adresează din nou avocatului:

— Domnule Wells, aș vrea să vă întreb ceva, bineînțeles dacă nu contravine secretului profesional. După moartea doamnei Inglethorp, cine îi va moșteni averea?

Avocatul ezită un moment, apoi răspunse:

— Problema asta se va face publică foarte curând, așa că, dacă domnul Cavendish n-are nici o obiecție...

— Absolut niciuna, îl îndemnă John.

— Nu văd nici un motiv pentru care să nu vă răspund la întrebare. Conform ultimului testament, datat august, anul trecut, în afară câtorva donații, nesemnificative către servitori etc, întreaga avere îi revine fiului său vitreg, domnul John Cavendish.

— Iertați-mi întrebarea, domnule Cavendish, dar, domnule Wells, nu credeți că a fost cam nedreaptă cu celălalt fiu vitreg al ei, cu domnul Lawrence Cavendish?

— Nu, nu cred. Vedeți, testamentul tatălui lor prevede că, în timp ce John va moșteni proprietatea, lui Lawrence, la moartea mamei sale vitrege, îi va reveni o sumă considerabilă de bani. Doamna Inglethorp și-a lăsat banii fiului său mai mare, știind că el va avea grijă de Styles. După părerea mea, distribuirea asta este foarte echitabilă.

Poirot încuviință gânditor.

— Înțeleg. Dar, din câte știu eu, conform legilor dumneavoastră britanice, acest testament și-a pierdut valabilitatea după recăsătorirea doamnei Inglethorp, nu-i așa?

Domnul Wells dădu din cap.

— Tocmai asta vroiam să spun, monsieur Poirot, acest

document acum este nul și neavenit.

— Hein! Rosti Poirot. Reflectă un moment, apoi întreabă: Oare doamna Inglethorp știa asta?

— Știa, zise pe neașteptate John. Chiar ieri am discutat problema testamentelor revocate de o nouă căsătorie.

— Ah! Încă o întrebare, domnule Wells. Ați spus „ultimul ei testament”. Asta înseamnă că mai întocmise și alte testamente înainte?

— În medie, își făcea un nou testament cel puțin o dată pe an, răspunse imperturbabil domnul Wells. Își tot schimba dispozițiile testamentare, lăsând averea sa când unui, când altui membru din familie.

— Presupunând că, fără să vă fi avizat, și-a făcut un nou testament în favoarea cuiva care nu face parte din familie... Să spunem, de pildă, domnișoara Howard... Ați fi surprins?

— Câtuși de puțin.

— Aha!

Cu asta, Poirot păru să-și fi epuizat întrebările. M-am tras mai aproape de el, în timp ce John și avocatul discutau despre necesitatea examinării hârtiilor doamnei Inglethorp.

— Crezi că doamna Inglethorp și-a lăsat toți banii domnișoarei Howard? Am întrebat încet, oarecum curios. Poirot zâmbi.

— Nu.

— Atunci de ce ai întrebat?

— Sst!

John Cavendish se întorsese spre Poirot.

— Vreți să veniți cu noi, monsieur Poirot? Mergem să ne uităm prin hârtiile mamei. Domnul Inglethorp și-a exprimat dorința să lase treaba asta în sarcina domnului Wells și a mea.

— Ceea ce simplifică mult problema, murmură avocatul. Din punct de vedere procedural, el era îndreptățit să... Nu-și termină fraza.

— Să ne uităm, mai întâi, în biroul din budoar, propuse John, și apoi în dormitor. Cele mai importante documente le păstra în servieta ei roșie, în ea trebuie să căutăm cu grijă.

— Da, rosti avocatul, e foarte posibil ca acolo să fie un

testament mai nou decât cel care se află la mine.

— Există un testament mai nou, rosti Poirot.

— Ce? John și avocatul îl priveră stupefiați.

— Sau, cel puțin, continuă prietenul meu Poirot imperturbabil, a existat unul.

— Ce vreți să spuneți... Că a existat? Unde-i acum?

— Ars!

— Ars?

— Da. Priviți. Scoase fragmentul de hârtie arsă pe care-l găsiserăm în căminul din camera doamnei Inglethorp și i-l dădu avocatului, explicându-i, pe scurt, unde și cum îl descoperise.

— Dar e posibil să fi fost un testament vechi.

— Nu cred. De fapt, sunt aproape sigur că a fost făcut nu mai devreme de ieri după-amiază.

— Poftim? Imposibil! Exclamară simultan cei doi bărbați.

Poirot i se adresă lui John.

— Dacă îmi permiteți să-l chem pe grădinarul dumneavoastră, vă voi dovedi.

— Oh, desigur... Dar nu văd...

Poirot ridică mâna.

— Faceți ce v-am rugat. Pe urmă puteți să întrebați orice doriți.

— Foarte bine. John sună din clopoțel.

Dorcas apărură prompt.

— Dorcas, spune-i lui Manning să vină aici că vreau să-i vorbesc.

— Da, domnule.

Dorcas ieși.

Am așteptat în tăcere, încordați. Numai Poirot părea cu totul în largul său și își ștergea de praf un colț al genții.

Tropăitul unor bocanci cu ținte ne anunță apropierea lui Manning. John îl privi pe Poirot, care încuviință din cap.

— Intră, Manning, spuse John. Vreau să stăm de vorbă.

Manning păși încet, ezitând, pe ușa glasvandului și se opri cât putu de aproape de aceasta. Își ținea pălăria în mâini, rotind-o când într-o parte, când în cealaltă, cu deosebită grijă. Era încovoiat, deși nu cred să fi fost atât de bătrân precum

arăta, ochii săi erau ageri și inteligenți, dezmințind vorbirea sa greoaie și cam precaută.

— Manning, rosti John, acest domn îți va pune câteva întrebări la care vreau să răspunzi.

— Da, domn'le, mormăi Manning.

Poirot păși în față. Ochii lui Manning îl cercetară cu o ușoară curiozitate.

— Manning, ieri după-amiază ați răsădit un strat de begonii în partea de sud a casei, nu-i așa?

— Dâ, domnule, William și cu mine.

— Iar doamna Inglethorp a ieșit la fereastră și v-a chemat, da?

— Da, domnule.

— Spune-mi cu cuvintele dumitale ce s-a întâmplat după aceea.

— Păi, domn'le, mai nimic. Doamna i-a spus lui William să se ducă cu bicicleta în sat și să-i aducă un formular de testament, sau așa ceva... Nu știu precis... I-a notat pe hârtie.

— Și?

— Și el s-a dus, domn'le.

— Și pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Ne-am văzut de begoniile noastre, domn'le.

— Doamna Inglethorp nu v-a chemat din nou?

— Ba da, domn'le, ne-a chemat pe amândoi.

— Și pe urmă?

— Ne-a chemat înăuntru și ne-a pus să semnăm pe o hârtie lungă, jos... sub semnătura ei.

— Ai văzut ceva din ce era scris deasupra semnăturii ei?

Întrebă repede Poirot.

— Nu domn'le, partea aia era acoperită cu sugativă.

— Și ați semnat unde v-a spus?

— Da, domn'le, mai întâi eu și pe urmă William.

— Ce a Scut cu hârtia după aceea?

— Păi, domn'le, a vârat-o într-un plic lung pe care l-a băgat într-un fel de servietă roșie ce era pe birou.

— La ce oră v-a chemat prima dată?

— Cred că în jur de patru, domn'le.

- Nu mai devreme? Să zicem pe la trei și jumătate?
- Nu, nu cred. Poate chiar puțin după patru... Nu înainte.
- Mulțumesc, Manning, e suficient, zise Poirot.

Grădinarul se uită spre stăpânul său care încuviință, își duse un deget la frunte cu un mormăit ușor, după care ieși.

Ne-am uitat unul la altul.

— Doamne Sfinte! Murmură John. Ce extraordinară coincidență!

— Care... Coincidență?

— Faptul că mama și-a făcut testamentul chiar în ziua în care a murit!

Domnul Wells își dresă glasul și rosti sec:

— Ești convins că-i o coincidență, Cavendish?

— Cum adică?

— Mi-ai spus că mama dumitale a avut ieri după-amiază o ceartă violentă cu... Cineva.

— Ce vrei să spui? Strigă din nou John. Glasul îi tremura și devenise foarte palid.

— Ca urmare a acestui scandal, mama dumitale își face pe loc și în grabă un nou testament, al cărui conținut nu-l vom ști niciodată căci nu a vorbit despre el. Fără îndoială, în dimineața asta m-ar fi consultat în această problemă... Dar n-a mai apucat. Testamentul dispare și duce secretul cu ea în mormânt. Mă tem, Cavendish, că nu-i vorba de nici o coincidență. Monsieur Poirot, îmi dați dreptate că faptele vorbesc de la sine.

— Grăitoare, sau nu, îl întrerupse John, îi suntem recunoscători lui monsieur Poirot că a lămurit problema. Fără el nam fi aflat niciodată de acest testament. Pot să vă întreb, monsieur, cum ați ajuns să descoperiți treaba asta?

Poirot zâmbi și răspunse:

— Niște mângălituri de pe un plic vechi și un strat de begonii proaspăt plantat.

Cred că John și-ar fi continuat seria de întrebări dacă în acel moment nu s-ar fi auzit motorul unei mașini care trăgea la scară; ne-am repezit cu toții la fereastră.

— Evie! Strigă John. Scuză-mă Wells. Ieși în mare grabă în

hol.

Poirot mă privi întrebător.

— Domnișoara Howard, i-am explicat.

— Ah, mă bucur că a venit. Iată o femeie și cu cap și cu suflet, Hastings. Păcat că bunul Dumnezeu nu i-a dat și frumusețe!

Am urmat exemplul lui John și am ieșit în hol unde domnișoara Howard se chinuia să se elibereze de masa voluminoasă a vălurilor care îi înfășurau capul. Când ochii i s-au oprit asupra mea, un brusc sentiment de vinovăție mi-a săgetat mintea. Aceasta era femeia care cu atâta sinceritate mă pusese, în gardă, iar eu nu dădusem doi bani pe cele ce-mi spusese! Mai mult, îmi ieșiseră cu totul din minte. Acum, când previziunile ei se confirmaseră într-un mod atât de tragic, mă simțeam rușinat. De ce nu-i dădusem crezare, când ea îl cunoștea atât de bine pe Alfred Inglethorp? Oare, dacă n-ar fi plecat, ar mai fi avut loc tragedia, sau lui i-ar fi fost teamă de privirea ei atentă?

Am simțit o ușurare când mi-a luat mâna și mi-a strâns-o puternic, în felul ei. Privirea îi era tristă, dar nu acuzatoare. După cearcăne și după roșeața ochilor se vedea că plânse de curând, însă purtările ei bărbătoase rămăseseră neschimbate.

— Am pornit imediat ce-am aflat. Abia am ieșit din tura de noapte. Am închiriat o mașină. Cel mai rapid mod de-a ajunge.

— Ai apucat să mănânci ceva, Evie? Întrebă John.

— Nu.

— Am bănuțit. Vino să bei un ceai proaspăt și să mănânci. Se întoarce spre mine. Ai grijă de ea, Hastings. Mă așteaptă Wells. Iată-l pe Poirot. Știi, Evie, el ne ajută.

Domnișoara Howard îi întinse mâna lui Poirot, dar se uită neîncrezătoare peste umăr, la John.

— Ce vrei să spui... ne ajută?

— Ne ajută să investigăm.

— Nimic de investigat. Nu l-ați dus încă la închisoare?

— Pe cine să ducem la închisoare?

— Pe cine? Pe Alfred Inglethorp, bineînțeles!

— Draga mea Evie, ia-o ușor. Lawrence e de părere că mama a murit de infarct.

— Mare prost, Lawrence! I-o reteză domnișoara Howard. Sigur că Alfred Inglethorp a omorât-o pe biata Emily... Așa cum ți-am spus întotdeauna că o s-o facă.

— Dragă Evie, nu ți-a așa. Indiferent de ce credem sau bănuim, e preferabil, deocamdată, să ne abținem. Ancheta va avea loc abia vineri.

— Pierdere de timp! Disprețul domnișoarei Howard era cu adevărat magnific. Nu sunteți niciunul în toate mințile. Până atunci, tipul va fi plecat din țară. Dacă ar fi fost ceva de capul lui, n-ar fi rămas aici să aștepte tremurând să fie spânzurat.

John Cavendish se uita la ea, neajutorat.

— Știu despre ce e vorba, de fapt, îl acuză ea, v-ați luat după doctori. Nu trebuia. Ce știi ei? Absolut nimic... Sau, suficient ca să devină primejdioși. Știu bine ce spun... Tatăl meu a fost doctor. Fărăma aia de om, Wilkins, este cel mai mare gogoman din câți mi-a fost dat să cunosc. Infarct! Uite ce a găsit el de spus! Orice om cu bun simț ar fi văzut imediat că a murit otrăvită de bărbatu-său. Mereu am spus că o s-o omoare în propriul ei pat. Sărăcuța. Uite că a făcut-o! Iar voi, nu știți altceva decât să bolborosiți prostește despre „infarct” și „ancheta de vineri”. Ar trebui să-ți fie rușine, John Qivendish.

— Dar ce-ai vrea să fac? Întrebă John, fără să-și poată stăpâni un ușor surâs. Las-o baltă, Evie, doar n-ai vrea să-l iau de guler și să-l duc la poliție.

— Nu, dar trebuie să faci ceva. Să descoperi cum a făcut-o. Îsta-i un ticălos nenorocit. Cred că bea de stinge. Întreab-o pe bucătăreasă dacă mai are toate sticlele.

În acel moment m-am gândit că a-i ține pe domnișoara Howard și pe Alfred Inglethorp sub același acoperiș și să mai faci să fie pace între ei era o treabă înfiorător de grea și nu lam invidiat pe John. După expresia chipului său, aș fi putut spune că era perfect conștient de dificultatea situației. Atunci, singura soluție pe care o găsi fu să dispară rapid din cameră.

Dorcas aduse ceaiul. De îndată ce o văzu ieșind din încăpere, Poirot se desprinsese de fereastra lângă care stătuse și veni să se

așeze în fața domnișoarei Howard.

— Mademoiselle, rosti el grav, vreau să te rog ceva.

— Dați-i drumul, răspunse femeia, privindu-l cu o anumită dezaprobare.

— Aș vrea să pot conta pe ajutorul dumitale.

— Vă voi ajuta cu plăcere să-l spânzurați pe Inglethorp, replică ea cu amabilitate. Spânzurătoarea încă e prea ușoară pentru el. Ar trebui tras pe roată, ca pe vremuri.

— Înseamnă că suntem gând la gând, căci și eu vreau ca asasinul să fie prins.

— Alfred Inglethorp?

— El, sau altcineva.

— Nici nu poate fi vorba de altcineva. Sărmana Emily n-ar fi fost omorâtă dacă n-ar fi fost el. Nu spun că nu era înconjurată de excroci. Era. Dar pe ăștia nu-i interesa decât punga ei, nu și viața. Dar a venit domnul Alfred Inglethorp... În două luni... S-a zis cu ea!

— Crede-mă, domnișoară Howard, spuse repede Poirot, dacă domnul Inglethorp a făcut-o, nu-mi va scăpa. Pe onoarea mea, îl voi trimite la spânzurătoare fără să clilesc.

— Așa și trebuie, se entuziască domnișoara Howard.

— De aceea te rog să ai încredere în mine. Ajutorul dumitale îmi poate fi foarte prețios și am să-ți spun și de ce. Pentru că, din toată această casă îndoliată, doar ochii dumitale au plâns.

Domnișoara Howard clipi de câteva ori și vocea ei aspră căpătă o nouă nuanță.

— Dacă prin asta vreți să spuneți că eram atașată de ea... Da, eram. Știți, în felul ei, Emily era o bătrână egoistă. Era foarte generoasă, însă întotdeauna vroia să-i fii recunoscător. Nu-i lăsa niciodată pe ceilalți să uite ce făcuse pentru ei... Și, în felul acesta, le pierdea dragostea. Nu cred că și-a dat vreodată seama de asta sau că i-a simțit lipsa. Sper că nu. Eu am avut un statut aparte. Dintr-un bun început mi-am precizat poziția. „Mi se cuvin atâtea lire pe an. Foarte bine. Nici un penny mai mult... Nici o pereche de mănuși, nici un bilet de teatru”. Ea nu pricepea asta... De multe ori se supăra. Îmi spunea că sunt de o mândrie prostească. N-o făceam pentru

că... Nu știu cum să vă explic. Oricum, mi-am păstrat respectul față de mine însămi. În felul acesta, din toată liota care o înconjură, doar eu mi-am permis să mă atașez de ea. Am vegheat-o, am păzit-o. Și pe urmă a venit un ticălos bun de gu-ră și, puff! Toți anii mei de devotament s-au risipit în vânt.

Poirot încuviință cu înțelegere.

— Pricep, Mademoiselle, știu ce simțiți. E cât se poate de natural. Îți închipui că suntem aici doar ca să ne aflăm în treabă, că ne pierdem timpul degeaba... Dar, crede-mă, nu-i așa.

În acel moment, John băgă capul pe ușă și ne invită să urcăm în camera doamnei Inglethorp, deoarece domnul Wells își terminase treaba în budoar.

Pe când urcam scările, John privi înapoi spre sufragerie și șopti pe un ton confidențial:

— Ce-o să se întâmple când ăștia doi se vor întâlni?

Am dat neputincios din cap.

— I-am spus lui Mary să-i țină cât mai departe unul de altul.

— O să poată?

— Numai Dumnezeu știe. Un lucru e sigur, nici Inglethorp nu o să fie prea încântat s-o întâlnească.

— Cheile sunt la dumneata, Poirot, nu? Am întrebat când am ajuns în fața ușii încuiate.

Poirot scoase cheile și i le dădu lui John care deschise și intrară. Avocatul se îndreptă spre birou, iar John îl urmă.

— Mama își păstra hârtiile importante în servieta asta, din câte știu.

Poirot scoase din buzunar micul mănunchi de chei.

— Dați-mi voie. Am încuiat-o azi-dimineață, pentru mai multă siguranță.

— Dar acum nu-i încuiată.

— Imposibil!

— Priviți! John deschise servieta, ridicându-i capacul.

— Milles tonnerres! Strigă Poirot, stupefiat. Dar ambele chei erau la mine! Se repezi la servietă. Deodată încremeni. Și exclamă: En voilà une affaire! Broasca a fost forțată!

— Ce?

Poirot lăasă servieta jos.

— Dar cine a forțat-o. De ce? Când? Doar ușa a fost încuiată! Am explodat cu toții.

Poirot răspunse pe un ton categoric, aproape mecanic.

— Cine? Aceasta e întrebarea. De ce? Ah, măcar de-aș ști! Când? În intervalul de o oră, de când am părăsit camera asta. Cât despre faptul că ușa a fost încuiată, broasca e cât se poate de obișnuită. Bănuiesc că oricare din cheile de la ușile de pe hol se potrivește.

Ne uitam uimiți unul la altul. Poirot se dusesse lângă cămin. Părea calm, dar am observat că mâinile cu care, din obișnuință, muta din loc obiectele de pe etajeră, îi tremurau violent.

— Uitați-vă ce s-a întâmplat, rosti el în cele din urmă. Servieta conținea ceva... Vreo probă acuzatoare, poate nu prin ea însăși ci în corelație cu crima. Pentru criminal era vital ca aceasta să fie distrusă înainte de a fi descoperită, era perfect conștient de acest lucru, de aceea și-a asumat riscul, marele risc, de a pătrunde aici. Găsind servieta încuiată, s-a văzut nevoit să-i forțeze încuietoarea, fapt care i-a trădat prezența. Riscul care și l-a asumat denotă că acel ceva trebuie să fi fost extrem de important.

— Dar ce era?

— Ah! Strigă Poirot, supărat. Asta n-o mai știu. Nu încapem îndoială că un document, poate chiar hârtia pe care Dorcas a văzut-o ieri după-amiază în mâna doamnei Inglethorp. Iar eu, mânia i se dezlănțui cu putere, eu sunt un imbecil! N-am bănuț nimic! M-am comportat ca un dobitoc! N-ar fi trebuit sub nici un chip să las servieta aici. Trebuia s-o iau cu mine. Ah, ce prost! Iar acum... Gata, e distrus!... Dar, chiar e distrus? Oare n-ar mai fi o șansă să... Nu trebuie să ne rămână nici un colțișor nescotocit...

Țâșni ca un nebun pe ușă, iar eu îl urmaș într-un suflet numai că, atunci când am ajuns în capul scării, îl pierdusem deja din ochi.

Mary Cavendish stătea în locul în care scara se bifurca și se

uita în jos, în direcția în care el dispăruse.

— Ce-a pățit formidabilul dumitale prieten, domnule Hastings? A țâșnit pe lângă mine ca un taur înfuriat.

— E furios pe ceva, am răspuns, evaziv. Nu știam în ce măsură Poirot m-ar fi lăsat să spun mai mult. Și, cum pe frumoasele buze ale doamnei Cavendish apărură o undă de zâmbet, m-am încumetat să încerc să schimb subiectul: Nu s-au întâlnit încă, nu?

— Cine?

— Domnul Inglethorp și domnișoara Howard.

Se uită la mine, într-un fel care mă descumpăni.

— Vrei să spui că ar fi un dezastru dacă s-ar întâlni?

— Nu credeți? Am întrebat, oarecum surprins.

— Nu. Zâmbea în felul ei liniștit. Mi-ar place să se pornească uraganul. Cel puțin ar limpezi atmosfera. În momentul de față, fiecare gândim prea mult și vorbim prea puțin.

— Nu-i și părerea lui John, am spus. El vrea neapărat să-i țină departe unul de altul.

— Oh, John!

Ceva în tonul ei m-a înfierbântat și am lăsat să-mi scape:

— Bătrânul John e un tip formidabil.

Mă studie, curioasă, câteva clipe, apoi, spre surprinderea mea, spuse:

— Îți ești foarte devotat prietenului dumitale. Te admir pentru asta.

— Nu vă considerați și dumneavoastră prietena mea?

— Eu nu sunt deloc o prietenă bună.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că e adevărat. Într-o zi mă port fermecător cu prietenii mei, ca în ziua următoare, să le întorc spatele.

Nu știu ce m-a îndemnat să fiu ironic și să-i spun prostește:

— Și totuși, cu doctorul Bauerstein sunteți constant fermecătoare.

Mi-am regretat în aceeași clipă cuvintele. Chipul ei împietrise. Aveam senzația că o perdeă de oțel coborâse de undeva, de sus, acoperind în faldurile-i reci femeia din fața mea. Fără o vorbă, se întoarse și începu să urce repede scările,

în timp ce eu rămăsesem ca un idiot și mă uitam după ea cu gura căscată.

Am fost readus la realitate de un război înspăimântător, de jos. L-am auzit pe Poirot urlând, cerând explicații și m-am simțit ofensat să văd că toată diplomația mea fusese fără rost. Omulețul părea să fi pus stăpânire pe întreaga casă, lucru pe care, eu unul nu-l consideram deloc înțelept. N-am putut să nu regret, pentru a doua oară, că prietenul meu putea fi atât de imprudent și să-și piardă capul în momente de mare emoție. Am coborât în grabă scările. La vederea mea, Poirot se calmă brusc. L-am tras deoparte.

— Dragă prietene, am spus, e înțelept ceea ce faci? Cred că nu dorești ca să afle toată suflarea ce s-a întâmplat. După cum te porți faci jocul criminalului.

— Așa crezi, Hastings?

— Sunt convins.

— Bine, bine, prietene, mă las în mâinile tale.

— Bun. Deși, din nefericire, e puțin cam târziu.

— Adevărat.

Arăta atât de spășit și rușinat încât mi-a părut rău, deși eram convins că dojana mea fusese dreaptă și plină de înțelepciune.

— Bine, rosti în cele din urmă, să mergem, mon ami.

— Ai terminat aici?

— Pe moment, jda. Mă însoțești spre sat?

— Cu plăcere. Își luă mica servietă și ieșirăm pe ușa deschisă din salon. Cynthia Murdoch tocmai intra și Poirot se dădu la o parte s-o lase să treacă.

— Îmi permiteți, domnișoară, să vă rețin un minut?

— Da?

— Se întoarce ea, întrebătoare.

— I-ați preparat vreodată medicamentele doamnei Inglethorp?

Obrajii i se colorară ușor în timp ce răspunse cam brutal.

— Nu.

— Nici pastilele?

Culoarea obrajilor se intensifică.

— Oh, da, i-am preparat niște somnifere, o dată.

— Acestea?

Poirot îi arătă cutia goală în care fuseseră somniferele.

Fata încuviință.

— Îmi puteți spune ce erau? Sulphonal? Veronal?

— Nu, erau niște pastile cu bromură.

— Ah! Mulțumesc, Mademoiselle, la revedere.

În timp ce mergeam grăbiți, m-am uitat de mai multe ori la el. Remarcasem adesea că, atunci când era emoționat, ochii îi deveneau verzi ca ai pisicilor. Acum străluceau ca smaraldele.

— Prietene, izbucni, mi-a venit o idee, o foarte ciudată și, probabil, cumplit de imposibilă idee. Și totuși... Se potrivește.

Am ridicat din umeri. În sinea mea mă gândeam că lui Poirot îi venea cam prea des idei din acelea fantastice. În cazul de față, adevărul era doar atât de limpede!

— Ți-ai explicat, desigur, lipsa semnăturii de pe etichetă – am spus, mă mir că nu mi-ai dat prin cap să mă gândesc la asta.

Poirot părea să nu fi auzit ce-i spusese.

— S-a mai descoperit ceva, lă-bas, zise, indicând cu degetul peste umăr conacul Styles. Mi-a spus-o domnul Wells pe când urcam scările.

— Ce anume?

— Căutând prin biroul din budoarul ei au găsit testamentul doamnei Inglethorp, datat înainte de căsătorie, prin care își lăsa întreaga avere lui Alfred Inglethorp. Trebuie să fi fost întocmit în timpul logodnei lor. Asta i-a surprins foarte tare pe domnul Wells... Și pe John Cavendish. Era scris pe un formular de același tip și semnat, ca martori, de doi dintre servitori,... Dar nu Dorcas.

— Domnul Inglethorp știa de el?

— El spune că nu.

— Nu văd la ce-ar ajuta descoperirea asta, am rostit, sceptic. Toate aceste testamente sunt atât de confuze. Dar, spune-mi te rog, cum ți-ai dat seama, doar după niște mâzgălituri de pe un plic vechi, că ieri după-amiază a fost întocmit testamentul?

Poirot zâmbi.

— Mon ami, ți s-a întâmplat vreodată, în timp ce scriai o

scrisoare, să ai o reținere privitoare la ortografierea unui anumit cuvânt?

— De multe ori și presupun că tuturor ni s-a întâmplat.

— Exact. Și, în acest caz, n-ai încercat să-l scrii, o dată sau de două ori, pe marginea sugativei sau pe o bucătică de hârtie, ca să vezi cum arată? Cum e mai corect? Ei bine, asta a Scut și doamna Inglethorp. Vei observa că, prima dată, cuvântul „posedat” este scris cu un singur „s”, iar apoi cu doi „s”, cum e corect. Ca să fie mai sigură, a format cu el o propoziție, aceasta: „Eu sunt posedată”, apoi alta. Ei bine, ce mia spus asta? Mi-a spus că doamna Inglethorp scrisese cuvântul „posedat” în acea zi și, având proaspăt în minte fragmentul de hârtie găsit în cenușa din cămin, m-a fulgerat imediat ideea posibilității de a-și fi scris testamentul, document care în mod sigur conține acest cuvânt. Această posibilitate a fost confirmată de întâmplările ulterioare, în confuzia generală, în budoar nu s-a tăcut curățenie dimineața și lângă birou erau urme de pământ și noroi uscat. În ultimele zile vremea a fost bună și însorită și niște încălțări obișnuite n-ar fi putut lăsa astfel de urme grosolane. M-am dus la fereastră și m-am uitat imediat la straturile de begonii proaspăt răsădite. Urmele din straturi erau perfect identice cu mulajele de noroi rămase pe podeaua din budoar, iar eu știam deja, de la dumneata, că straturile fuseseră plantate ieri după-amiază. Atunci am fost sigur că unul, sau chiar ambii grădinari, căci erau două feluri de urme de pași, intraseră în budoar, fiindcă, dacă doamna Inglethorp ar fi vrut doar să le vorbească, ar fi făcut-o cu siguranță de la fereastră și ei nu ar fi avut pentru ce să vină înăuntru. Am fost foarte convins că-și făcuse un nou testament și că-i chemase pe cei doi să semneze ca martori. Faptele au demonstrat că am avut dreptate.

— Foarte ingenios! N-am putut să nu recunosc. Concluzia pe care o trăseseam eu din cele câteva cuvinte de pe plic era complet greșită.

Zâmbi.

— Te bazezi prea mult pe imaginație, prietene. Imaginația e un bun servitor, dar un prost stăpân. Întotdeauna, cele mai

simple explicații sunt cele mai la îndemână.

— Și încă ceva... De unde ai știut că cheia de la servietă se pierduse?

— N-am știut. A fost o simplă bănuială care s-a confirmat. Ai observat că era prinsă de un inel de sârmă. Asta mi-a sugerat imediat că era foarte posibil să se fi desprins din inelul nu prea sigur al legăturii de chei. Dacă doamna Inglethorp ar fi pierdut-o și apoi ar fi găsit-o, ar fi prins-o la loc; dar în legătura ei de chei am găsit o dublură, foarte nouă și lucitoare, ceea ce m-a îndemnat să cred că altcineva a introdus în broasca servietei cheia originală.

— Da, bineînțeles că Alfred Inglethorp.

Poirot mă privi curios.

— Ești foarte convins că el e vinovatul?

— Natural. Fiecare nouă descoperire o arată tot mai clar.

— Dimpotrivă, rosti calm Poirot, unele pledează în favoarea lui.

— Ei, asta-i!

— Da.

— Un singur lucru e de partea lui.

— Care?

— Faptul că n-a fost acasă noaptea trecută.

— Prost țintit! Cum se spune la voi, la englezi. L-ai ales tocmai pe cel care îi e cel mai defavorabil.

— Cum așa?

— Păi, dacă domnul Inglethorp știa că soția lui urma să fie otrăvită noaptea trecută, ar fi aranjat în mod sigur lucrurile de așa natură încât el să nu fie prezent. Scuze pe care ne-a oferit-o este o pură născocire. Există două posibilități: fie că a știut ce o să se întâmple, fie că a avut un motiv personal ea să lipsească.

— Dar, ce motiv?

Poirot ridică din umeri.

— De unde să știu eu? În orice caz, un motiv care nu-l onorează. Acest domn Inglethorp este ticălos, nu zic nu, dar nu neapărat și un criminal.

Am dat din cap, fără convingere.

— Nu ești de acord, nu? Spuse Poirot. Bine, să lăsăm asta. Timpul va dovedi care dintre noi are dreptate. Să ne întoarcem la alt aspect al acestui caz. Ce părere ai despre faptul că toate ușile dormitorului erau zăvorâte pe dinăuntru?

— Păi... Trebuie judecat logic.

— Adevărat.

— Eu aș gândi astfel. Ușile erau zăvorâte, am văzut-o cu ochii noștri, și totuși, pata de ceară de pe podea și distrugerea testamentului dovedesc că cineva a pătruns în cameră, în timpul nopții. Până aici, ești de acord?

— Perfect de acord. Problema e formulată cu o claritate admi-rabilă. Continuă!

— Bine, am spus încurajat, dacă acea persoană n-a intrat pe fereastră sau pe căi miraculoase, reiese că ușa i-a fost deschisă chiar de doamna Inglethorp. Asta ne întărește convingerea că persoana în cauză era soțul ei. Era firesc să-i deschidă ușa soțului său.

Poirot clătină din cap.

— De ce ar fi făcut-o? Zăvorâse ușa care dă în camera lui, gest foarte ciudat din partea ei, avusese o ceartă puternică cu el chiar în acea zi. Nu, el ar fi fost ultima persoană pe care j fi lăsat-o să intre.

— Dar ești de acord că ușa a fost deschisă de ea?

— Măi există o posibilitate. Se poate ca ea să fi uitat să pună zăvorul la ușa dinspre hol când s-a dus la culcare și și-a amintit mai târziu, spre dimineață, și l-a pus atunci.

— Poirot, vorbești serios? Asta-i părerea ta?

— Nu, nu-i asta, deși s-ar putea să se fi întâmplat așa. Acum însă să revenim la altceva. Ce părere ai despre frântura de discuție, pe care ai auzit-o întâmplător între doamna Cavendish și soacra sa?

— Uitasem de asta, am spus gânditor. Și acesta e un aspect greu de explicat. Pare incredibil ca o femeie ca doamna Cavendish, mândră și rezervată în cel mai înalt grad, să intervină într-un mod atât de violent într-o problemă care nu o privea.

— Categoric. E ceva uluitor din partea unei femei de condiție

bună, ca ea.

— Cu adevărat uluitor, am aprobat. Cu toate astea, nu-i Ceva atât de important încât să merite a fi luat în considerare.

Poirot izbucni nervos:

— Ce ți-am spus întotdeauna? Orice trebuie luat în considerare. Dacă faptele nu se potrivesc cu teoria, dă teoria la o parte, renunță la ea.

— Bine, vom vedea, am spus morocănos.

— Da, vom vedea.

Ajunsesem la vila Leastways și Poirot m-a condus pe scări, în camera lui. Mi-a oferit o țigară fină, rusească, dintre acelea pe care le fuma el câteodată. Am observat, amuzat, cu câtă grijă punea bețele de chibrit arse într-un vas de porțelan.

Morocăneala mea de moment dispăruse.

Poirot trăsesese cele două scaune în fața ferestrei deschise de unde se putea vedea strada principală a satului. Bătea o briză proaspătă, caldută, iar ziua se anunța fierbinte.

Deodată, atenția îmi fu atrasă de un tânăr slăbănog ce venea cu repeziciune în josul străzii. Expresia chipului său era ciudată – un amestec de groază și agitație.

— Privește, Poirot! El se aplecă pe fereastră.

— Tiens! Exclamă el. E domnul Mace, de la farmacie. Vine în-coace.

Tânărul se opri în fața vilei și, după o scurtă ezitare, începu să bată cu putere în ușă.

— O clipă, strigă Poirot de la fereastră, vin acum.

Făcându-mi semn să-l urmez, coborî sprinten scările și deschise ușa. Domnul Mace începu să turuie:

— Oh, domnule Poirot, regret că vă deranjez, dar am auzit că tocmai ați venit de la Styles.

— Exact.

Tânărul își umezi buzele uscate și făcea fețe-fețe.

— Tot satul e afectat de moartea subită a doamnei Inglethorp. Se spune, vocea îi coborî până la șoaptă, că a fost. Otrăvită. E adevărat?

Chipul lui Poirot rămase impasibil.

— Asta o să ne spună doctorii, domnule Mace.

— Da, sigur... Bineînțeles... Tânărul ezita, însă agitația de care era cuprins birui. Îl apucă pe Poirot de braț și șopti:

— Spuneți-mi doar atât, domnule Poirot, nu e... nu e stricnină, nu-i așa?

N-am auzit prea bine răspunsul lui Poirot, în tot cazul n-a fost unul demn de a fi reținut. Tânărul se îndepărtă. Încuind ușa în urma lui, Poirot îmi întâlni privirea.

— Da, încuviință el cu gravitate. Va avea de depus o mărturie la anchetă.

Am urcat din nou scările, fără grabă. Tocmai deschiseseam gura când Poirot mă opri cu un gest.

— Nu acum, nu acum, mon ami. Simt nevoia să reflectez. Mintea mea e oarecum în dezordine... Ceea ce nu-i bine deloc.

Timp de aproape zece minute rămase cufundat într-o tăcere mormântală, complet nemișcat, cu excepția câtorva mișcări expresive ale sprâncenelor, iar ochii îi deveneau tot mai verzi. În cele din urmă oftă adânc.

— Acum e bine. Momentul cel greu a trecut. Toate sunt la locul lor aranjate și clasificate. Nu trebuie să-ți permiți să fii confuz. Cazul nu este soluționat încă... Nu. Este unul dintre cele mai complicate! Mă pune în încurcătură, pe mine, Hercule Poirot! Există două lucruri de o însemnătate deosebită.

— Care?

— Primul este starea vremii de ieri. Foarte, foarte important.

— Dar a fost o vreme splendidă! L-am întrerupt eu. Poirot, îți bați joc de mine!

— Cătuși de puțin. Termometrele au înregistrat 35 de grade la umbră. Să ții minte asta, prietene. Aici e cheia întregii probleme!

— Și al doilea lucru?

— Faptul că domnul Inglethorp se îmbracă ciudat, poartă barbă și are ochelari.

— Poirot, nu cred că vorbești serios.

— Vorbesc absolut serios, prietene.

— Dar astea-s copilării!

— Nu, sunt lucruri foarte importante.

— Să zicem. Dar ce se va alege de teoriile tale în cazul în care, să presupunem, completul de judecată îl va condamna pe Alfred Inglethorp pentru crimă cu premeditare?

— Nu vor fi zdruncinate doar pentru că s-a întâmplat ca doisprezece jurați stupizi să comită o eroare. Asta însă nu se va întâmpla. În primul rând pentru că tribunalul de țară nu e nerăbdător să-și asume o astfel de responsabilitate mai ales că, în satul ăsta, domnul Inglethorp are un statut privilegiat de nobil și în al doilea rând... Glasul îi deveni placid... N-am să permit eu una ca asta.

— N-ai să permiți dumneata?

— Nu.

M-am uitat pe jumătate supărat, pe jumătate amuzat la acel extraordinar omuleț. Era uluitor de sigur de sine. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, încuviință cu amabilitate:

— Oh, da, mon ami, știi foarte bine ce spun. Se ridică și-mi puse mâna pe umăr. Fizionomia i se schimbase complet. Avea ochii în lacrimi. În tot ce fac, nu mă gândesc decât la sărmana doamnă Inglethorp care zace moartă. N-a fost grozav de iubită... Nu. Dar a fost atât de bună cu noi belgienii. Am o datorie față de ea.

Am încercat să-l întrerup, însă m-a oprit.

— Lasă-mă să termin, Hastings. Nu mi-ar ierta-o niciodată dacă aș lăsa ca Alfred Inglethorp, soțul său, să fie arestat acum... Când o vorbă de-a mea ar putea să-l salveze!

VI. Ancheta.

În intervalul de timp care a precedat ancheta, Poirot a avut o activitate neobosită. De două ori s-a întreținut în taină cu domnul Wells, a întreprins lungi plimbări în sat și alte treburi de genul acesta. Mă simțeam întrucâtva ofensat că nu mă face părtaș la secretele lui, cu atât mai mult cu cât nu reușeam să ghicesc ce pune la cale.

Mi-a trecut prin cap că s-ar fi putut să întreprindă anumite cercetări la ferma familiei Raikes; așa se face că, miercuri dimineată, am pornit spre vila Leastways luând-o peste pășuni, în speranța că-l voi întâlni. Cum nu era nici urmă de el, am stat în dubiu dacă să mă duc, sau nu, direct la fermă.

Miam continuat drumul și, la un moment dat, mi-a ieșit în cale un țăran bătrân care mi-a rânjit cu șiretenie.

— Veniți de la Styles, nu-i așa?

— Da. Căutam un prieten care bănuiesc că a luat-o pe aici.

— Un om mititel? Care dă din mâini când vorbește? Unul dintre belgienii din sat?

— Da, am răspuns repede. A trecut pe aici?

— Oh, da, a trecut pe aici, adevărat. Nu numai o dată. E prieten cu dumneavoastră? Ah, dumneavoastră, domnii de la Styles... Sunteți foarte plimbăreți. Rânji parcă și mai scârbos.

— De ce domnii de la Styles trec des pe aici? Am întrebat cât mai nepăsător.

Mă privi atotștiutor.

— Unul dintre ei, domnule. Nu dau nume, e mai înțelept. Dar e și foarte generos. Oh, mulțumesc, domnule.

M-am îndepărtat în grabă. Prin urmare, Evelyn Howard avusese dreptate. Un sentiment de puternic dezgust m-a cuprins gândindu-mă la generozitatea lui Alfred Inglethorp pe banii altei femei. Să fi fost chipul nostim de țigăncușă mobilul crimei sau banii? Probabil ambele.

Poirot părea să aibă o ciudată obsesie privind următorul lucru: o dată sau de două ori mi-a spus că el crede că Dorcas s-a înșelat referitor la ora la care avusese loc cearta. În repetate rânduri a încercat să-i sugereze că fusese 4: 30 și nu 4, cum pretindea ea.

Dorcas, însă, rămăsese pe poziție, ținând-o pe-a ei. Sigur o oră, dacă nu și mai mult, trecuse din momentul în care auzise vocile și ora 5, când îi dusesese ceaiul stăpânei sale.

Ancheta a avut loc la „Stylites Arms” în sat, vineri. Poirot și cu mine am fost de față, fără însă a fi citați să depunem mărturie.

Preliminariile avuseseră deja loc. Jurații văzuseră cadavrul, iar John Cavendish îl identificase.

Fiind primul interogat, John descrisese cum se trezise în zorii acelei zile și împrăjurările morții mamei sale.

Apoi a urmat concluzia medicilor. Era o tăcere mormântală în care toți ochii erau ațintiți spre celebrul specialist londonez,

cunoscut ca unul dintre cele mai mari somități în materie de toxicologie.

În câteva cuvinte, el expuse rezultatul autopsiei întocmit în termeni specifici frazeologiei medicale; aceasta arăta că moartea doamnei Inglethorp survenise ca urmare a otrăvirii cu stricnină. Judecând după cantitatea descoperită, defuncta trebuie să fi ingerat cel puțin 0,05 grame de stricnină, dacă nu chiar 0,07 grame, sau chiar mai mult.

— E posibil să fi luat otrava din greșeală? Întrebă procurorul.

— După părerea mea, foarte puțin probabil. Stricnina nu este folosită pentru uz intern, în gospodărie, cum sunt alte otrăvuri, și există restricții severe privind vânzarea ei.

— Din cercetările dumneavoastră v-ați putut da seama cum i-a fost administrată?

— Nu.

— Din câte știu, ați ajuns la Styles înaintea doctorului Wilkins.

— Așa este. Mașina m-a lăsat chiar în fața porților și m-am grăbit cât am putut.

— Ne puteți relata cu precizie ce s-a întâmplat după aceea?

— Am intrat în camera doamnei Inglethorp. În acel moment era cuprinsă de convulsii caracteristice tetanosului. S-a răsucit spre mine și a bolborosit: „Alfred... Alfred...”

— Stricnina i-ar fi putut fi administrată în cafeaua pe care i-a dus-o soțul ei, în acea după-amiază?

— Posibil, însă stricnina este o otravă cu acțiune foarte rapidă. Simptomele ei apar la o oră sau două după ingerare.

Există și anumite condiții care îi întârzie efectul, dar niciuna din ele nu s-a semnalat în acest caz. Presupun că doamna Inglethorp și-a băut cafeaua în jurul orei opt seara, iar simptomele au apărut abia în zori, ceea ce mă îndreptățește să cred că otrava a fost ingerată mult mai târziu de ora opt seara.

— Doamna Inglethorp avea obiceiul să bea peste noapte o ceașcă de cacao. S-ar fi putut ca stricnina să-i fi fost administrată în cacao?

— Nu, eu personal am analizat restul de cacao din camera ei. Nu avea nici urmă de stricnină.

L-am auzit pe Poirot chicotind încetișor lângă mine.

— Cum de-ai știut? L-am întrebat în șoaptă.

— Ascultă.

— Orice alt rezultat, continuă doctorul, mi s-ar părea extraordinar de surprinzător.

— De ce?

— Simplu, pentru că stricnina are un gust deosebit de amar. El se simte și într-o soluție de 1:70.000 și poate fi mascat numai de substanțe cu aromă foarte puternică. Cacaoa e prea slabă ca să-l ascundă.

Unul dintre jurați dori să știe dacă aceeași obiecție putea fi aplicată și în cazul cafelei.

— Nu. Gustul amar al cafelei poate acoperi el însuși pe cel al stricninei.

— În cazul acesta, considerați că e foarte probabil ca otrava să-i fi fost administrată în cafea, însă, din motive necunoscute, și-a făcut efectul mult mai târziu.

— Da. Numai că, ceașca de cafea fiind făcută zob, n-am avut cum să-i analizez conținutul.

Cu aceasta, mărturia doctorului Bauerstein luă sfârșit. Urmă doctorul Wilkins, care fu întrutotul de acord cu cele susținute de confratele său. Întrebat asupra posibilității unei sinucideri, acesta o respinse categoric. Defuncta, spuse el, avea inima cam slabă, dar, în rest, era perfect sănătoasă și foarte echilibrată psihic. Era ultima persoană care să-și ia zilele.

Următorul chemat fu Lawrence Cavendish. Depoziția lui nu avu nimic spectaculos, fiind doar o repetare a celor spuse de fratele său. Tocmai terminase și se pregătea să se îndepărteze, când se opri și rosti, ezitând ușor.

— Îmi permiteți să vă dau o sugestie?

Se uită întrebător la procuror, care se grăbi să aprobe:

— Desigur, domnule Cavendish, suntem aici ca să scoatem adevărul la lumină și orice lucru care ne-ar ajuta să elucidăm cazul acesta este binevenit.

— Este doar o idee de-a mea, explică Lawrence. Bineînțeles că s-ar putea să nu am dreptate, însă mie mi se pare că decesul mamei a survenit în mod natural.

— Cum ați ajuns la concluzia asta?

— Când a murit mama mea și cu câtva timp înainte de aceasta, mama lua un tonic ce conținea stricnină.

— Aha! Rosti procurorul.

Completul de judecată deveni brusc interesat.

— Din câte știu, continuă Lawrence, au existat unele cazuri în care efectul produs prin acumularea drogului, administrat mai mult timp, a dus la deces. În afară de asta, oare nu e posibil ca mama să fi luat, din greșeală, o supradoză de medicament?

— Este pentru prima oară când luăm cunoștință de faptul că defuncta lua stricnină la vremea când a murit. Vă suntem foarte recunoscători, domnule Cavendish.

Doctorul Willkins fu rechemat, dar el respinse ideea lui Lawrence ca ridicolă.

— Ipoteza domnului Cavendish este absolut imposibilă. Orice medic v-ar spune același lucru. Într-un anumit sens, stricnina este o otravă care se acumulează, dar este cu totul imposibil ca efectul acumulării să producă o moarte bruscă. Ar fi trebuit să existe o lungă perioadă de simptome cronice, ceea ce mi-ar fi atras imediat atenția. Toată povestea este absurdă.

— Dar a doua sugestie? S-ar fi putut ca doamna Inglethorp să fi luat o supradoză din întâmplare?

— Nici trei, nici chiar patru doze, nu i-ar fi produs moartea. La vremea aceea, doamna Inglethorp avea preparată o mare cantitate din acest medicament, cum stabilise cu farmacia Coot din Tadminster. După cantitatea de stricnină găsită la autopsie, ar fi însemnat să fi băut toată sticla, dintr-o dată.

— Așadar, considerați că nu trebuie să ținem seama de acel tonic.

— Bineînțeles. Presupunerea că el ar fi cauzat decesul e ridicolă.

Același jurat care intervenise mai înainte, vru să știe dacă nu era posibil ca farmacistul, care preparase medicamentul, să fi greșit.

— Așa ceva este întotdeauna posibil, replică medicul.

Însă Dorcas, care fu citată imediat după el, spulberă și această posibilitate. Medicamentul nu fusese proaspăt preparat. Dimpotrivă, doamna Inglethorp luase ultima doză chiar în ziua în care murise.

În felul acesta, problema tonicului fu abandonată definitiv și procurorul continuă misiunea. După ce Dorcas relatează cum se trezise la sunetul repetat al soneriei stăpânei sale și cum ridicase toată casa în picioare, procurorul atacă subiectul certei din ziua precedentă.

Depoziția lui Dorcas privind acest punct nu se abătu câtuși de puțin de la ceea ce Poirot și cu mine auzisem de atâtea ori, așa că nu are rost s-o mai reproduc.

Următorul martor fu Mary Cavendish. Stătea foarte dreaptă și vorbea cu o voce joasă, limpede și foarte sigură. Răspunzând întrebărilor procurorului, relatează că ceasul deșteptător o trezise la 4:30 ca de obicei și se îmbrăca în momentul în care se auzi un zgomot, ca și cum ar fi căzut ceva greu.

— Ar fi putut fi masa de lângă pat, de exemplu, comentă procurorul.

— Am deschis ușa, continuă Mary, și am ascultat. După câteva minute, am auzit-o sunând violent. Dorcas a venit alergând și l-a trezit pe soțul meu și am pornit toți spre camera mamei-soacre, dar era încuiată...

Procurorul o întrerupse.

— Nu cred că mai e nevoie să ne relatați ce s-a petrecut în continuare, știm deja. V-aș fi, însă, recunoscător dacă ne-ați vorbi despre cearta din ziua precedentă.

— Eu?

Glasul ei trăda o ușoară insolență. Ridică mâna și-și aranjă volanul de dantelă din jurul gâtului, întorcându-și puțin capul. Un gând fulgerător mi-a trecut prin minte: „Vrea să câștige timp!”

— Da. Din câte am înțeles, continuă procurorul rar, dumneavoastră stăteți și citeți chiar pe banca din fața ferestrei budoarului. Este adevărat, sau nu?

Asta era ceva nou pentru mine și, uitându-mă la Poirot,

miam dat seama că și pentru el era o noutate.

După o scurtă ezitare, Mary Cavendish răspunse:

— Da, este adevărat.

— Iar fereastra budoarului era deschisă, nu-i așa?

Chipul ei păli ușor.

— Da.

— Prin urmare, nu aveți cum să nu auziți glasurile dinăuntru, cu atât mai mult cu cât erau ridicate. De fapt ați fi auzit mai bine decât din hol.

— Posibil.

— Vreți să ne repetați ce-ați auzit?

— Nu-mi amintesc să fi auzit ceva.

— Vreți să spuneți că nu ați auzit voci?

— Oh, ba da, voci am auzit, dar nu și ce se vorbea. Obrajii i se colorară ușor. N-am obiceiul să trag cu urechea la discuțiile particulare.

Procurorul insistă.

— Și nu vă aduceți aminte chiar nimic? Nimic, doamnă Cavendish? Nici o vorbă, nici o frântură de frază din care să deduceți că era o discuție particulară?

Ea făcu o scurtă pauză și păru să reflecteze în stilul său calm, dintotdeauna.

— Ba da, îmi amintesc că doamna Inglethorp spunea ceva... Nu-mi amintesc precis ce anume... Despre un scandal dintre soț și soție.

— Ah! Procurorul se lăsă pe spate, satisfăcut. Asta corespunde cu ceea ce a auzit și Dorcas. Dar, iertați-mă, doamnă Cavendish, după ce v-ați dat seama că era o discuție particulară, n-ați plecat? Ați rămas acolo în continuare?

Am prins licărirea extraordinară din ochii ei când și i-a ridicat. Aș fi putut jura că, în acel moment, l-ar fi făcut bucățele pe acel insignifiant om al legii, cu insinuările lui, dar ea a replicat destul de liniștită:

— Da. Stăteam foarte confortabil acolo unde eram. Cartea mă captiva.

— Asta e tot ce ne puteți spune?

— Da.

Audierea se încheie, deși mă îndoiam că procurorul era mulțumit de modul cum decursese. Bănuiam că era convins că Mary Cavendish ar fi avut mult mai multe de spus dacă ar fi vrut.

Amy Hill, vânzătoarea de la magazin, a fost următoarea; ea declară că vânduse un formular de testament în după-amiaza zilei de 17 lui William Earl, ajutorul de grădinar de la Styles.

William Earl și Manning îi urmară și declarară că semnaseră un document. Manning preciză că aceasta se petrecuse în jurul orei 4:30, în timp ce William opină că fusese puțin mai devreme.

Cynthia Murdoch compăru după ei. Oricum, ea avea puține de spus. Nu știa nimic despre tragedia ce se consumase până nu fusese trezită de doamna Cavendish.

— N-ați auzit când a căzut masa?

— Nu. Dormeam foarte adânc.

Procurorul zâmbi.

— O conștiință curată face somnul profund”, remarcă el. Mulțumesc, domnișoară Murdoch, asta e tot.

— Domnișoara Howard.

Domnișoara Howard arată scrisoarea ce-i fusese adresată de către doamna Inglethorp în seara zilei de 17. Poirot și cu mine o văzuserăm deja, bineînțeles, de aceea nu constituia o noutate pentru noi. Redau facsimilul acestei scrisori:

17 iulie.

Reședința Styles Essex.

Dragă Evelyn, Nu vrei să îngropăm securea? Îmi este greu să uit cele ce ai spus despre iubitul meu soț, dar sunt o femeie bătrână și-mi ești foarte dragă.

A ta, cu drag, Emily Inglethorp.

Scrisoarea fu predată juraților care o cercetară atent.

— Mă tem că nu ne ajută prea mult, rosti procurorul. Nu conține nimic care să indice ce s-a întâmplat în acea dupăamiază.

— Pentru mine e clar ca bună ziua, răspunse scurt domnișoara Howard. Reiese limpede că biata mea prietenă își dăduse, în sfârșit, seama că se făcuse de râs!

— Scrisoarea nu menționează așa ceva, o contrazise procurorul.

— Nu menționează pentru că Emily n-ar fi recunoscut niciodată pe față că greșise. Dar eu o cunosc. Dorea să mă întorc. Însă nu avea de gând să recunoască faptul că avusesem dreptate. O ținea pe-a ei. Mulți oameni au obiceiul ăsta. Chiar și eu.

Domnul Wells surâse. La fel și alți câțiva jurați. Domnișoara Howard avea un fel de a fi foarte franc.

— Oricum, toată această aiureală e o adevărată pierdere de timp, continuă femeia, privind cu dispreț la jurați. Vorbe... Vorbe... Vorbe! În timp ce știi foarte bine...

Procurorul o întrerupse neliniștit.

— Mulțumesc, domnișoară Howard, asta-i tot.

Mi s-a părut că a oftat ușurat când ea s-a retras.

Apoi urmă senzația zilei. Procurorul îl chemă pe Albert Mace, laborantul farmacistului.

Era tânărul nostru cel agitat cu fața palidă. La întrebările procurorului el explică faptul că avea diplomă de farmacist, dar că se angajase de curând la această farmacie particulară întrucât asistentul de dinaintea lui fusese luat în armată.

Aceste formalități fiind epuizate, procurorul intră în subiect.

— Domnule Mace, ați vândut în ultimul timp stricină vreunei persoane particulare?

— Da, domnule.

— Când anume?

— Lunea trecută, seara.

— Luni? Nu marți?

— Nu, domnule, luni, pe 16.

— Vreți să ne spuneți cui ați vândut?

Puteai să auzi și o muscă bâzâind.

— Da, domnule. Domnului Inglethorp.

Toate privirile se îndreptară spre locul unde stătea Alfred Inglethorp, impasibil, nemișcat. La auzul celor rostite de tânăr, avu o ușoară tresărire. Am crezut o clipă că se va ridica de pe scaun, dar el rămase în continuare așezat, deși o expresie de uimire, magistral simulată, i se așternu pe chip.

— Sunteți sigur de cele ce spuneți? Întrebă cu asprime procurorul.

— Foarte sigur, domnule.

— Aveți obiceiul să vindeți stricnină oricui?

Sărmanul tânăr se pierdu de tot sub privirea cruntă a procurorului.

— Oh, nu, domnule... Bine-nțeles că nu. Dar fiind vorba de domnul Inglethorp de la Styles, n-am văzut nimic rău în asta. Mi-a spus că vrea să otrăvească un câine.

Mi-a devenit dintr-odată simpatic. Era omenesc să cauți să te faci amabil celor de la „Styles”... cu atât mai mult cu cât țiar fi putut ajuta să te transferi de la farmacia Coot la cea locală.

— Nu e obligatoriu ca cel care cumpără otrava să semneze în registru?

— Ba da, domnule, a semnat și domnul Inglethorp.

— Aveți registrul aici?

— Da, domnule.

Acesta fu înmânat și, cu cuvinte severe de dezaprobare, procurorul îl concedie pe nefericitul tânăr.

Apoi, într-o tăcere mormântală, a fost citat Alfred Inglethorp. M-am întrebat dacă era conștient de faptul că frânghia i se strângea tot mai mult în jurul gâtului.

Procurorul intră direct în subiect.

— Ați cumpărat, în seara zilei de luni, stricnină pentru un câine?

Inglethorp răspunse cu un calm desăvârșit:

— Nu, n-am cumpărat. Nu ayem nici un câine la Styles, afară de unul ciobănesc care este perfect sănătos.

— Negați categoric că v-ați procurat stricnină de la Albert Mace, luna trecută?

— Da.

— Negați și asta?

Procurorul îi arată registrul cu semnătura lui.

— Bine-nțeles. Scrisul este complet diferit de al meu. Pot Să vă demonstrez. Scoase din buzunar un plic vechi și se semnă pe el, apoi îl înmână completului. Diferența era evidentă.

— Atunci, cum vă explicați depoziția domnului Mace? Alfred

Inglethorp replică imperturbabil.

— Trebuie să fie o greșeală la mijloc. Procurorul ezită un moment, apoi spuse:

— Domnule Inglethorp, doar ca o simplă formalitate, ne puteți spune unde erați în seara zilei de luni, 16 iulie?

— Sincer... Nu-mi amintesc.

— Dar e absurd, domnule Inglethorp, zise tăios procurorul, vă rog să vă gândiți.

Inglethorp clătină din cap.

— N-am ce să vă spun. Cred că m-am dus să mă plimb.

— În ce direcție?

— Chiar că nu-mi aduc aminte. Chipul procurorului deveni și mai grav.

— Erați însoțit de cineva?

— Nu.

— V-ați întâlnit cu cineva pe drum?

— Nu.

— Păcat, spuse sec procurorul. Înseamnă că refuzați să ne declarați unde erați la ora la care domnul Mace susține ferm că ați intrat la el în farmacie și ați cumpărat stricnină?

— Faceți cum credeți.

— Fiți atent, domnule Inglethorp.

Poirot fu cuprins de neastâmpăr.

— Sacré! Murmură el. Imbecilul ăsta vrea să fie arestat?

Într-adevăr, Inglethorp crea o proastă impresie. Negările sale inutile n-ar fi putut convinge nici măcar un copil. Cu toate acestea, procurorul trecu repede la alt punct și Poirot scoase un adânc suspin de ușurare.

— În după-amiaza zilei de marți ați avut o discuție cu soția dumneavoastră?

— Scuzați-mă, îl întrerupse Inglethorp, ați fost greșit informat. N-am avut nici o discuție cu iubita mea soție. Toată povestea asta e absolut neadevărată. Am lipsit de acasă toată după-amiaza.

— Aveți vreun martor?

— Vă dau cuvântul meu, rosti arogant Inglethorp.

Procurorul nu catadicsi să-i răspundă.

— Există doi martori care pot jura că au auzit altercația dintre dumneavoastră și doamna Inglethorp.

— Acești martori se înșală.

Eram uluit. Siguranța desăvârșită cu care vorbea individul mă zăpăcea. M-am uitat la Poirot. Pe chipul său plutea o expresie de exaltare pe care n-am înțeles-o. Să se fi convins și el, în sfârșit, de vinovăția lui Inglethorp?

— Domnule Inglethorp, spuse procurorul, ați auzit, repetate aici, ultimele cuvinte ale soției dumneavoastră. Cum vi le explicați?

— Foarte ușor.

— Cum?

— Mi se pare foarte simplu. Camera era slab luminată. Doctorul Bauerstein are cam aceeași statură și construcție ca și mine și, la fel ca mine, poartă barbă. În penumbra aceea și suferind cum suferea, sărmana mea soție l-a confundat cu mine.

— Ah! Rosti Poirot pentru el însuși. Asta zic și eu o idee!

— Crezi ce spune? Am șoptit.

— N-am spus asta. Însă explicația este cu adevărat ingenioasă.

— Dumneavoastră interpretați ultimele cuvinte ale soției mele ca pe o acuzație, continuă Inglethorp în timp ce, dimpotrivă, era o chemare.

Procurorul reflectă o clipă, apoi zise:

— Din câte am înțeles, domnule Inglethorp, în seara aceea, personal, i-ați turnat cafeaua și i-ați dus-o soției dumneavoastră.

— De turnat, într-adevăr, am turnat-o. Dar nu i-am dus-o eu. Intenționez s-o fac, însă mi s-a spus că mă așteaptă un prieten la ușă, așa că am lăsat-o pe masa din hol. Când am revenit, nu mai era.

Această mărturie putea, sau nu putea, fi adevărată, oricum, nu mi se pare că ar fi schimbat prea mult situația în favoarea lui Inglethorp. Chiar și în acest caz avusese timp berechet să introducă otrava.

În acel moment, Poirot îmi făcu un semn discret spre doi

bărbați care stăteau alături, lângă ușă. Unul era scund, slab, negricios, cu fața de nevăstuică, celălalt înalt și chipeș.

M-am uitat întrebător la Poirot, iar el îmi șopti la ureche:

— Știi cine e cel scund?

Am clătinat din cap.

— Este inspectorul detectiv James Japp de la Scotland Yard

– Jimmy Japp. Și celălalt e tot de la Scotland Yard. Lucrurile sau pus iute în mișcare, prietene.

M-am uitat atent la cei doi. Nu păreau deloc să fie polițiști. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că ar fi niște persoane oficiale.

Încă mă uitam la ei când am tresărit la auzul verdictului:

— Crimă cu premeditare comisă de o perse ană sau persoane necunoscute, deocamdată.

VII. Poirot își plătește datoriile.

În timp ce păraseam „Stylites Arms”, Poirot mă trase deoparte, cu un gest discret. Am priceput ce urmărea, îi aștepta pe cei doi de la Scotland Yard.

După câteva minute apărură și ei, iar Poirot le ieși repede înainte și se adresă celui mai scund:

— Mă tem că nu mă mai țineți minte, inspectore Japp.

— Ei, iată-l pe domnul Poirot! Exclamă inspectorul și se adresă celui alt bărbat. M-ai auzit vorbind de domnul Poirot.

În 1904 am lucrat împreună la cazul falsificatorilor Abercrombie... I-a prins în Bruxelles. Ah, ce zile mărețe, monsieur! Dar de „Baron” Altara vă mai amintiți? Ce excroc de clasă! Păcălise jumătate din polițiștii Europei. Dar l-am înhățat în Antwerp... Grație dumneavoastră, domnule Poirot.

După ce s-au consumat aceste amintiri de tinerețe, m-am apropiat și eu și am fost prezentat inspectorului Japp care, la rândul lui, ne prezintă pe amândoi însoțitorului său, superintendentul Summerhaye.

— Nu cred că trebuie să mă mai întreb de ce vă afl îți aici, domnilor – spuse Poirot.

— E un caz cât se poate de clar, nu-i așa? Făcu cu ochiul, atotștiutor Japp.

— Nicidecum, răspunse Poirot grav.

— Oh, asta-i! Rosti pentru mima oară Summerhaye. Toată treaba e limpede ca lumină zilei. Individul e făptașul. Nu pricep cum de a putut fi atât de prost.

Japp, însă, se uita atent la Poirot.

— Potolește-te, Summerhaye, zise el în glumă. Eu am mai lucrat cu domnul Poirot și ar fi ultimul om din lume de a cărui părere să nu țin seama. Dacă nu mă înșel prea tare, are un as în mânecă. Nu-i așa, monsieur?

Poirot zâmbi.

— Am tras anumite concluzii... Da.

Summerhaye încă îl mai privea sceptic, dar Japp continua să-l scruteze foarte serios.

— Se poate, spuse Japp, deocamdată noi privim cazul din afară. În situații ca acestea, Scotland Yardul este mereu în dezavantaj că apare abia după anchetă. E foarte important să fii pe fază de la început, ori acum domnul Poirot ne-a luat-o înainte. Noi n-am fi putut ajunge aici tot atât de repede ca el, în ciuda faptului că un doctor isteț, aflat și el pe fază, ne-a dat de știre prin procuror. Dumneavoastră, însă, care ați fost aici de la bun început, ați avut șansa să nu vă scape nici un amănunt. Din depozițiile făcute la anchetă, domnul Inglethorp și-a otrăvit soția cum mă vezi și cum te văd, iar dacă cineva ar susține contrariul, i-aș râde în nas. Trebuie să spun că am rămas surprins că jurații n-au dat direct verdictul de crimă cu premeditare cu făptaș dovedit: Alfred Inglethorp. Cred că ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost procurorul... Am impresia că el i-a împiedicat.

— Poate, deși dumneavoastră aveți în momentul acesta în buzunar mandatul de arestare, sugerează Poirot.

Peste chipul expresiv al lui Japp se lăsă o perdea de răceală.

— Poate că am, poate că nu, zise el sec.

Poirot îl privi gânditor.

— Domnilor, doresc foarte mult să nu fie arestat.

— Se vede, observă Summerhaye sarcastic.

— Nu cereți cam prea mult? Perplexitatea cu care se uita Japp la Poirot avea ceva comic... Dumneavoastră vă este tot una. E drept că ați fost primul aici... Dar Scotland Yardul nu

vrea să facă nici o greșeală.

Poirot încuviință grav.

— Exact așa gândeam și eu. Uitați cum stau lucrurile. Folosiți-vă mandatul și arestați-l pe Alfred Inglethorp. Dar lucrul acesta nu o să vă aducă nici o laudă... Inglethorp va fi eliberat imediat. Comme ça! Și pocni din degete foarte expresiv.

Chipul lui Japp deveni grav, în timp ce pe fața lui Summerhaye plutea o undă de neîncredere.

În ceea ce mă privea, eu eram mut de uimire și singura concluzie la care ajunseseam era că Poirot înnebunise.

Japp își scoase batista și își tampona ușor fruntea.

— Nu am curaj să fac ce îmi cereți, domnule Poirot. Mie mi-ar fi de ajuns cuvântul dumneavoastră, dar sunt alții mai mari ca mine care mă vor întreba de ce oare am procedat așa. Nu puteți să-mi dați un indiciu pe care să mă bazez?

Poirot reflectă un moment.

— Foarte bine, rosti în cele din urmă. Recunosc că nu îmi convine. Îmi forțați mâna. Aș fi vrut să acționez în umbră, cel puțin deocamdată, dar și dumneavoastră aveți dreptate... Cuvântul unui polițist belgian, căruia i-a apus gloria, nu-i suficient! Dar Alfred Inglethorp nu trebuie să fie arestat. Am jurat asta, prietenul meu Hastings, aici de față, poate s-o confirme. Ei bine, bunul meu Japp, în cazul acesta, vă duceți imediat la Styles?

— Păi, cam într-o jumătate de oră. Mai întâi mergem să vorbim cu procurorul și cu medicul.

— Bine. Treceți pe la mine în drum... Ultima casă din sat. Vă voi însoți la Styles, domnul Inglethorp vă va da, sau, în cazul în care el refuză, lucru perfect posibil, vă voi da eu toate dovezile care să vă convingă că acuzația adusă lui nu stă în picioare. Facem prinsoare?

— Facem! Rosti Japp însuflețit. În numele Scotland Yardului, vă sunt foarte recunoscător deși, trebuie să vă mărturisesc, cel puțin până acum nu văd nici cea mai mică fisură în probele care s-au adunat, dar dumneavoastră ați fost întotdeauna un magician! Atunci, pe curând, monsieur.

Cei doi detectivi se îndepărtară, Summerhaye păstrând încă expresia aceea neîncrezătoare.

— Ei bine, prietene, strigă Poirot, înainte să pot scoate un cuvânt, ce părere ai? Mon Dieu! Am avut câteva momente fierbinți în sala de judecată. Nu mi-am imaginat că tipul ar putea fi atât de căpățânos încât să refuze să spună ceva. E clar, s-a purtat ca un imbecil!

— Hm! Mai sunt și alte explicații, am remarcat. Dacă toate învinuirile care i s-au adus sunt adevărate, cum s-ar fi putut apăra altfel decât tăcând?

— Oh, în o mie de moduri ingenioase! Strigă Poirot. Uite, să zicem că eu aș fi fost cel care a comis crima asta. Ei bine, aș fi putut inventa șapte povești extrem de plauzibile, infinit mai convingătoare decât negațiile încăpățânate ale domnului Inglethorp!

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Dragul meu Poirot, sunt convins că ai fi putut inventa șaptezeci! Dar, serios vorbind, în ciuda celor ce le-ai spus ălor doi detectivi, cu siguranță nu mai crezi în nevinovăția lui Alfred Inglethorp, nu-i așa?

— De ce n-aș crede și acum ca și înainte? Nimic nu s-a schimbat.

— Dar dovezile sunt atât de concludente!

— Da, prea concludente.

Ne-am întors la vila Leastways și am urcat scările, de acum familiare.

— Da, da, prea concludente, continuă Poirot, mai mult pentru sine. Adevărata probă este, de obicei, vagă și nesatisfăcătoare. Trebuie examinată... Întoarsă pe toate fețele, în cazul nostru, însă, totul e limpede, fără dubii. Nu, prietene, aceste probe au fost ticluite extrem de inteligent... Atât de inteligent... Încât și-au zădărnicit singure scopul.

— De ce crezi asta?

— Pentru că, atâta timp cât dovezile ar fi fost neclare și abstracte, era foarte greu să le dovedești falsitatea. Dar, în neliniștea lui, criminalul a întins atât de tare coarda încât, doar cu o singură tăietură, Inglethorp va fi pus în libertate.

A tăcut. Peste un minut sau două Poirot continuă:

— Să privim lucrurile în felul următor. Să zicem că un bărbat s-a decis să-și otrăvească soția. Deoarece, până atunci, a trăit din expediente, e clar că are ceva inteligență. Nu e nicidecum un prost. Ei bine, cum procedează? Se duce glonț la farmacia din sat și își procură stricnină sub propriul nume, însăilând o poveste despre un câine, ceea ce din capul locului poate fi dovedit ca fiind o minciună. Dar el nu folosește otrava în noaptea aceea. Nu, el așteaptă să aibă o ceartă cu soția lui, lucru cu care toată casa e la curent și care, în mod firesc, face ca toate suspiciunile să se îndrepte împotriva lui. Nu-și pregătește nici o apărare... Nici urmă de alibi, deși știe că laborantul farmacistului va fi chemat, în mod obligatoriu, să depună mărturie. Puh, nu-mi cere să cred că omul ăsta poate fi atât de idiot! Numai un nebun care vrea să se sinucidă ajungând la spânzurătoare ar fi procedat așa!

— Totuși... Nu văd..., am început.

— Nici eu. Pot să-ți spun, mon ami, că toată povestea asta mă depășește. Pe mine... Hercule Poirot!

— Dar dacă-l consideri nevinovat, cum îți explici că a cumpărat stricnină?

— Foarte simplu. Nu a cumpărat.

— Dar Mace l-a recunoscut!

— Iartă-mă, el a văzut un bărbat cu barbă neagră ca a domnului Inglethorp, purtând ochelari ca și domnul Inglethorp și îmbrăcat în veșminte oarecum neobișnuite ca ale domnului Inglethorp. El nu a putut recunoaște un om pe care, probabil, l-a văzut o singură dată, de la distanță, căci, după cum cred că-ți amintești, el însuși a spus că nu era în sat decât de două săptămâni, iar doamna Inglethorp trata de obicei cu firma Coot din Tadminster.

— Atunci, crezi...

— Mon ami, îți amintești care au fost cele două puncte asupra cărora am insistat? Pentru moment să-l lăsăm pe primul. Care era cel de-al doilea?

— Faptul că Alfred Inglethorp se îmbracă ciudat, are barbă neagră și poartă ochelari, am citat din memorie.

— Exact. Acum să presupunem că cineva ar vrea să treacă drept John sau Lawrence Cavendish. I-ar fi ușor?

— Nu, am răspuns îngândurat. Desigur, un actor...

Dar Poirot. Mi-o tăie scurt.

— Dar de ce nu i-ar fi ușor? Să-ți spun eu, prietene. Pentru că amândoi se rad. Iar ca să poți trece cu succes drept unul din cei doi în plină lumină a zilei trebuie să fii un actor genial și, în plus, să ai o oarecare asemănare a trăsăturilor feței. Alta este situația în cazul lui Alfred Inglethorp. Îmbrăcămintea, barba, ochelarii care îi ascund ochii... Toate acestea sunt treburi care îl scot în evidență. Acum, care este primul gând al criminalului? Să abată suspiciunile de la persoana sa, nu-i așa? Și cum poate s-o facă cel mai bine? Îndreptându-le asupra altei persoane. Și uite că a găsit și omul. Toată lumea era predispusă să creadă în vinovăția lui Alfred Inglethorp. Era de la sine înțeles că el va fi suspectat. Dar, pentru mai multă siguranță, trebuiau fabricate dovezi grăitoare... Cum ar fi cumpărarea stricninei și redarea semnalmentelor specifice domnului Inglethorp. N-a fost greu. Gândește-te, tânărul Mace n-a stat de vorbă niciodată până acum cu domnul Inglethorp. Cum ar fi putut bănuși că bărbatul care purta hainele lui, avea barbă și ochelari ca și el, nu era Alfred Inglethorp?

— Tot ce se poate, am spus, fascinat de elocința lui Poirot. Dar, dacă așa stau lucrurile, de ce n-a spus unde a fost luni seara la șase?

— Chiar, de ce? Spuse Poirot calmându-se brusc. Dacă ar fi arestat, probabil că ar vorbi, dar eu nu vreau să se ajungă la asta. Trebuie să-l fac să vadă gravitatea situației în care se află. Tăcerea lui ascunde, bineînțeles, ceva care îl discreditează. Chiar dacă nu și-a omorât soția, rămâne, totuși, un ticălos care are ceva de astuns, fără nici o legătură cu crima.

— Cam ce-ar putea fi? Am îngânat, cucerit pe moment de acest punct de vedere al lui Poirot, păstrând, totuși, convingerea că raționamentul meu era cel bun.

— Nu ghicești? Întrebă Poirot, zâmbind.

— Nu, dar dumneata?

— Oh, da, mi-a venit o idee acum câțva timp... Și s-a dovedit a fi corectă.

— Nu mi-ai spus nimic, i-am reproșat. Poirot își înălță brațele într-un gest teatral.

— Iartă-mă, mon ami, nu ai fost chiar sympathique. Se întoarse brusc spre mine. Spune-mi... Acum înțelegi că nu trebuie să fie arestat?

— Poate, am răspuns neconvingător, deoarece soarta lui Inglethorp îmi era absolut indiferentă și consideram că o spaimă zdravănă n-ar avea cum să-i dăuneze.

Poirot, care mă urmărea atent, ofta.

— Ei, prietene, spuse el, schimbând subiectul, în afară de domnul Inglethorp, cum ți s-au părut depozițiile din cadrul anchetei?

— Oh, aproape cum m-am așteptat.

— Nu te-a șocat niciuna în mod deosebit?

Gândurile mi-au zburat la Mary Cavendish și m-am eschivat:

— Cum adică?

— Păi, de exemplu, depoziția domnului Lawrence Cavendish. M-am simțit ușurat.

— Oh, Lawrence! Nu, nu cred. Întotdeauna a fost un tip nervos.

— Părerea lui că mama sa s-ar fi putut otrăvi din greșeală datorită tonicului pe care îl lua nu ți s-a părut ciudată?

— N-aș putea spune că m-a șocat. Medicii au ridiculizat-o bineînțeles. Dar din partea unui nespecialist, părerea e cât se poate de firească.

— Dar monsieur Lawrence nu este un nespecialist. Dumneata însuși mi-ai spus că a studiat medicina și că și-a luat licența.

— Da, e adevărat. Nu m-am gândit deloc la asta. Eram destul de tulburat. E ciudat.

Poirot încuviință.

— De la început purtarea lui a fost ciudată. Dintre toți cei din casă, el era singurul care ar fi putut recunoaște imediat simptomele otrăvirii cu stricnină și, totuși, tocmai el și numai el susține cu tărie teoria morții naturale. Dacă ar fi fost vorba de monsieur John, aș fi înțeles. El nu are cunoștințe de

specialitate și natura nu l-a înzestrat cu prea multă imaginație. Dar monsieur Lawrence... Nu! Dar iată că acum, azi, vine cu o sugestie care, de bună seamă, și lui i se pare ridicolă. Iată un subiect de meditație, mon ami!

— E o treabă foarte încâlcită, am admis.

— Pe urmă, doamna Cavendish, continuă Poirot. Nici ea nu a spus tot ce știa. Ce părere ai despre atitudinea ei?

— Nu știu ce să cred. Pare de neconceput ca ea să-l acopere pe Alfred Inglethorp și totuși așa a reieșit.

Poirot dădu din cap îngândurat.

— Da, e straniu. Un lucru e sigur, din acea „discuție particulară” a auzit mai mult decât a fost dispusă să recunoască.

— Și, cu toate astea, e ultima persoană care ar putea fi acuzată că obișnuiește să tragă cu urechea pe la uși!

— Exact. Depoziția ei mi-a dovedit un lucru, și anume că am făcut o greșeală. Dorcas are perfectă dreptate. Cearta avusese loc mai devreme, în jur de ora patru, așa cum spunea ea.

L-am privit curios. Niciodată nu reușisem să înțeleg de ce insistă atât asupra acestui punct.

— Da, iată un lucru bun care a ieșit azi la iveală, continuă Poirot. Dar, să-l luăm acum pe doctorul Bauerstein: de ce era sculat și îmbrăcat așa, cu noaptea-n cap? Ce mă uimește este că nimeni nu și-a pus, măcar, întrebarea asta.

— Poate avea insomnie, am spus fără convingere.

— Explicația asta e ori foarte bună, ori foarte proastă. Acoperă totul și nu lămurește nimic. Voi fi cu ochii pe istețul nostru doctor Bauerstein.

— Ai mai găsit și alte fisuri în declarațiile de la anchetă? L-am întrebat ironic.

— Mon ami, când îți dai seama că oamenii nu-ți spun adevărul, fii foarte atent! Dacă nu mă înșel prea mult, la ancheta de azi doar o persoană... Cel mult două, au spus adevărul, fără rezerve sau subterfugii.

— Oh, Poirot, știu la cine te referi. Bine-nțeles că nu la Lawrence și nici la doamna Cavendish. Dar au mai fost și John... Și domnișoara Howard... Și sunt sigur că ei au spus

adevărul.

— Amândoi, prietene? Unul, sunt de acord, dar amândoi...!

Vorbele lui m-au afectat într-un mod neplăcut. Depoziția domnișoarei Howard, așa lipsită de importanță, fusese făcută într-o manieră atât de francă și la obiect încât nici o clipă numi trecuse prin gând să mă îndoiesc de sinceritatea ei. Cu toate astea, aveam un mare respect pentru perspicacitatea lui Poirot... Exceptând situațiile când îl consideram de-o încăpățănare prostească.

— Chiar crezi ce spui? L-am întrebat. Domnișoara Howard mi s-a părut întotdeauna extrem de onestă... Chiar supărător de onestă.

Poirot îmi aruncă o privire curioasă, pe care n-am înțeles-o. Vru să spună ceva, dar renunță.

— La fel și domnișoara Murdoch, am continuat. N-a fost nimic neadevărat în cele ce-a spus.

— Nu. Însă este ciudat că n-a auzit nici măcar un sunet, deși dormea în camera de alături, în timp ce doamna Cavendish, din cealaltă aripă a clădirii, a auzit clar când a căzut masa.

— Vezi, ea e tânără. Are un somn sănătos.

— Oh, da, cu siguranță! Cred că e una din persoanele care dorm, nu glumă!

Ceva în tonul lui mi s-a părut deranjant, dar chiar în acel moment se auzi un ciocănit și, uitându-ne pe fereastră, i-am văzut pe cei doi detectivi care ne așteptau să coborâm.

Poirot își potrivea pălăria pe cap, își răsuci cu un gest aprig mustața, îndepărtă cu grijă un fir de praf imaginar de pe mânecă și-mi făcu semn să-l urmez pe scări. Împreună cu detectivii am pornit spre Styles.

Cred că apariția celor doi bărbați de la Scotland Yard a șocat întrucâtva... Mai ales pe John, cu toate că, după pronunțarea verdictului, realizase că totul era doar o problemă de timp. Prezența detectivilor în casă era mai grăitoare decât orice altceva.

Pe drum, Poirot și Japp discutaseră între ei cu glas scăzut, iar cel din urmă dispusese ca toți cei din casă, cu excepția servitorilor, să fie chemați în salon. Am înțeles semnificația

acestui lucru. Poirot avea prilejul să se desfășoare.

Personal, nu eram optimist. Poirot putea să aibă motive excelente ca să creadă în nevinovăția lui Inglethorp, dar unui tip de genul lui Summerhaye trebuia să-i aduci dovezi palpabile, ori eu mă îndoiam că Poirot i le-ar fi putut furniza.

A trecut un oarecare timp până ne-am adunat cu toții în salon. Japp încuie ușa pe dinăuntru. Politicos, Poirot oferi fiecăruia câte un scaun. Ochii tuturor erau ațintiți asupra celor doi bărbați de la Scotland Yard. Cred că pentru prima dată începeam să realizăm că tot ce se petrecuse nu fusese un vis urât ci un fapt real. Despre întâmplări asemănătoare citiserăm în cărți... Acum noi eram protagoniștii unei drame. A doua zi, toate ziarele din Anglia aveau să titreze cu litere de-o șchioapă: „MISTERIOASA TRAGEDIE DIN ESSEX” „O LADY BOGATĂ OTRĂVITĂ”

Aveau să apară și fotografiile cu Styles, instantanee cu „Familia plecând de la tribunal”... Oricum, fotograful satului nu trândăvisese! Toate chestiile alea pe care le-ai citit de sute de ori, chestiile care li se întâmplă altora, nu ție. Și iată că acum, în casa asta, a fost comisă o crimă. În fața noastră stăteau detectivii însărcinați cu „rezolvarea cazului”.

Toată această binecunoscută procedură gazetărească îmi trecu iute prin minte, înainte ca Poirot să ia cuvântul.

Cred că toți au fost puțin surprinși de faptul că el și nu una dintre cele două persoane oficiale luase inițiativa.

— Mesdames et messieurs, începui Poirot cu aerul unei celebrități care se pregătea să țină cu discurs, v-am rugat să veniți cu toții aici cu un anumit scop. Iar acest scop are legătură cu domnul Alfred Inglethorp.

Inglethorp ședea un pic izolat... Cred că, inconștient, fiecare își trăsese scaunul ușor mai departe de al lui; la auzul propriului său nume tresări imperceptibil.

— Domnule Inglethorp, rosti Poirot, adresându-i-se direct, o umbră foarte întunecată s-a lăsat asupra acestei case... Umbra crimei.

Inglethorp dădu din cap îndurerat.

— Sărmana mea soție, murmură el. Biata Emily! E

îngrozitor!

— Părerea mea, monsieur, spuse Poirot cu severitate, deci, părerea mea este că nu realizați cât de îngrozitor poate fi... Pentru dumneavoastră. Și cum Inglethorp părea să nu înțeleagă, adăugă: Domnule Inglethorp, vă aflați într-un mare pericol.

Cei doi detectivi se agitară. Parcă am și văzut pe buzele lui Summerhaye oficiala frază: „Tot ce veți spune va fi folosit ca probă împotriva dumneavoastră”. Poirot continuă:

— Acum ați înțeles, monsieur?

— Nu, ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun, că sunteți suspectat de otrăvirea soției. Afirmația aceasta directă avu darul să taie răsuflarea celor prezenți.

— Doamne Sfinte! Strigă Inglethorp, sărind în picioare. Ce idee monstruoasă! Eu... S-o otrăvesc pe scumpa mea Emily!

— Nu cred, Poirot îl urmărea cu atenție, că realizați foarte bine cât de nefavorabilă vă este depoziția din cadrul anchetei. Domnule Inglethorp, aflând acum ceea ce v-am spus, tot mai refuzați să ne declarați unde erați în după-amiaza zilei de luni, la ora șase?

Cu un geamăt, Alfred Inglethorp se lăsă să cadă în scaun și își ascunse fața în mâini. Poirot se apropie de el.

— Vorbiți! Strigă el amenințător.

Cu un efort, Inglethorp își ridică fața, apoi, încet, chinuit, clătină din cap.

— Nu vreți să vorbiți?

— Nu. Nu cred că cineva poate fi atât de ticălos încât să mă acuze de ceea ce ați spus.

Poirot încuviință gânditor, asemeni unui om care a luat o decizie.

— Soit! Spuse. Atunci, trebuie să vorbesc eu în locul dumneavoastră.

Alfred Inglethorp sări din nou de pe scaun.

— Dumneavoastră? Cum să vorbiți? Dumneavoastră nu știți... Se opri brusc.

Poirot se întoarse spre noi:

— Mesdames et messieurs! Ascultați! Eu, Hercule Poirot, afirm că bărbatul care a intrat în farmacie, luni după-amiază la ora șase, și a cumpărat stricnină nu era Alfred Inglethorp, deoarece, în acea zi, la acea oră, domnul Inglethorp o conducea pe doamna Raikes, înapoi, la ferma învecinată. Pot aduce nu mai puțin de cinci martori care să jure că i-au văzut împreună, atât la ora șase, cât și mai târziu, și, după cum știți, ferma Abbey, unde locuiește doamna Raikes, este la o distanță de cel puțin două mile și jumătate de sat. Iată, deci, un alibi care nu poate fi pus sub semnul întrebării!

VIII. Noi suspiciuni.

Urmă un moment de stupefacție generală. Japp, care era cel mai puțin surprins dintre toți, vorbi primul.

— Pe cuvântul meu, sunteți fenomenal! Strigă el. Sunteți sigur că nu greșiți, domnule Poirot? Presupun că martorii despre care ați pomenit există, nu-i așa?

— Voilă! Am pregătit o listă a lor, cu nume și adrese. Bineînțeles că trebuie să-i vedeți. Vă veți convinge, însă, că totul e în regulă.

— Sunt sigur. Glasul lui Japp coborî. Vă sunt foarte recunoscător. Ar fi fost o eroare să-l fi arestat. Se întoarse spre Inglethorp. Scuzați-mă, domnule, dar de ce n-ați declarat asta la anchetă?

— Am să vă spun eu de ce, interveni Poirot. Umblau pe aici anumite zvonuri...

— Răutăcioase și complet neadevărate, îl întrerupse Alfred Inglethorp cu glas agitat.

— Iar domnul Inglethorp nu dorea cătuși de puțin să provoace un nou scandal chiar în momentele acestea. Am dreptate?

— Foarte mare dreptate, încuviință Inglethorp. Când sărmana mea Emily nu-i încă înmormântată, vă mai puteți mira că n-am vrut să reînviu acele zvonuri mincinoase?

— În locul dumneavoastră, aș fi preferat să dau apă la moară unor bârfe, decât să fiu arestat pentru crimă, remarcă Japp. Îndrăznesc să cred că sărmana dumneavoastră soție ar fi gândit la fel. Dacă n-ar fi domnul Poirot, ați fi fost arestat fără

doar și poate.

— Am fost un prost, îmi dau seama, murmură Inglethorp. Dar dumneavoastră, inspectore, nu știți cât am fost de persecutat și bârfit. Îi aruncă o privire veninoasă Evelynei Howard.

— Acum, domnule, rosti Japp adresându-i-se scurt lui John, aş dori să văd dormitorul decedatei, iar apoi să am o mică discuție cu servitorii. Nu vă deranjați, domnul Poirot îmi va arăta drumul.

În timp ce ceilalți păraseau încăperea, Poirot se întoarse spre mine și-mi făcu semn să-l urmez pe scări. Acolo mă apucă de braț și mă trase deoparte.

— Du-te repede în aripa cealaltă. Așează-te acolo... Chiar pe partea dinspre noi a ușii batante. Să nu te miști de acolo până nu vin. Se îndepărtă rapid, alăturându-se celor doi detectivi.

I-am urmat instrucțiunile și mi-am ocupat postul, întrebându-mă care era rostul acestei manevre. De ce stăteam de pază? Mă uitam gânditor în lungul culoarului din fața mea, când m-a fulgerat o idee. Cu excepția camerei Cynthiei Murdoch, toate celelalte se aflau în această aripă stângă. Oare să fi avut acest lucru vreo semnificație? Trebuie să fi trecut douăzeci de minute bune până când a apărut Poirot.

— Nu te-ai mișcat de aici?

— Nu, am stat neclintit ca o stâncă. Nu s-a petrecut nimic.

— Aha! Era mulțumit, sau dezamăgit? N-ai văzut absolut nimic?

— Nu.

— Dar, probabil, ai auzit ceva. Vreo bufnitură puternică... Ei, mon ami?

— Nu.

— E posibil? Știi, sunt chiar supărat pe mine însumi. De obicei nu sunt atât de stângaci. Am făcut doar un simplu gest cu mâna stângă – cunoșteam eu gesturile lui Poirot – și am răsturnat masa de lângă pat!

Părea atât de copilărește amărât și îmbufnat încât m-am grăbit să-l consolez:

— Nu face nimic, bătrâne. Ce contează! Victoria pe care ai

obținut-o mai înainte te-a emoționat. Trebuie să-ți mărturisesc că a fost o surpriză pentru toți. Povestea asta dintre Inglethorp și doamna Raikes trebuie să fi fost mai serioasă de cum am crezut-o noi, din moment ce l-a făcut să-și țină gura cu atâta încăpățănare. Ce ai de gând să faci acum? Unde sunt colegii de la Scotland Yard?

— Au coborât să vorbească cu servitorii. Le-am arătat tot ceam găsit noi. Sunt nemulțumit de Japp. N-are metodă!

— Ehei! Am rostit, privind pe fereastră. Iată-l pe doctorul Bauerstein. Sper să ai dreptate în ceea ce-l privește pe acest om. Mie nu-mi place.

— E foarte deștept, spuse Poirot, meditativ.

— Oh, deștept pe dracu! Află că m-am distrat grozav să-l văd în halul de mizerie în care era marți. Rar dai peste un astfel de spectacol. Și i-am descris aventura doctorului. Arăta ca o sperietoare de ciori, mânjit de noroi din cap până-n picioare!

— L-ai văzut dumneata?

— Bine-nțeles. Nu vroia să intre... Era chiar după cină... Dar domnul Inglethorp a insistat.

— Ce? Poirot mă apucă violent de umeri. Doctorul Bauerstein a fost aici marți seară? Aici? Și de ce nu mi-ai spus până acum? De ce nu mi-ai spus? De ce? De ce?

Părea cuprins de-o agitație ieșită din comun.

— Dragul meu Poirot, am protestat, nu mi-am închipuit că te-ar putea interesa. N-am crezut că are vreo importanță.

— Importanță? Are cea mai mare importanță! Așadar, doctorul Bauerstein a fost aici marți seară... Noaptea crimei. Hastings, nu-ți dai seama? Asta schimbă totul... Totul!

Niciodată nu-l mai văzusem atât de tulburat. Îmi dădu drumul din încheștare și aranjă în mod mecanic două sfeșnice, mormăind pentru sine:

— Da, asta schimbă totul... Totul.

Dintr-o dată, păru să ia o hotărâre.

— Allons! Spuse. Trebuie să acționăm imediat. Unde este domnul Cavendish?

John era în camera de fumat. Poirot se duse drept la el.

— Domnule Cavendish, am o treabă importantă în

Tadminster. O nouă pistă. Pot să împrumut mașina dumneavoastră?

— Desigur. Doriți s-o luați chiar acum?

— Dacă sunteți atât de amabil, da.

John sună și ordonă să fie trasă mașina la scară. În următoarele minute străbăteam parcul și o luam pe drumul spre Tadminster.

— Și acum, Poirot, am zis resemnat, poate vrei să-mi spui și mie despre ce este vorba.

— Ei bine, mon ami, în mare parte poți ghici și singur. Sunt sigur că îți dai seama că, acum când domnul Inglethorp este scos din cauză, întreaga situație e total schimbată. Ne confruntăm cu probleme complet noi. Știm că există o persoană care n-a cumpărat otrava. Am dat la o parte pistele false. Să ne referim acum la cele reale. Am dovedit că oricine din casă, cu excepția dumatăle și a doamnei Cavendish, care jucați tenis, ar fi putut trece drept domnul Inglethorp în seara de luni. În același timp, avem declarația lui precum că a lăsat cafeaua în hol. În timpul anchetei, nimeni n-a dat prea multă importanță acestui lucru... Acum, însă, capătă o semnificație aparte. Trebuie să descoperim, fie pe cel care i-a dus-o doamnei Inglethorp, fie pe cel ce a trecut prin hol când cafeaua se mai afla acolo. Din relatarea dumatăle, există doar două persoane care putem spune cu certitudine că nu s-au apropiat de cafea: doamna Cavendish și Mademoiselle Cynthia.

— Da, așa este, am admis ușurat la gândul că Mary Cavendish ieșea din cercul suspectilor.

— Lămurirea situației lui Alfred Inglethorp mi-a cam încurcat planurile, făcându-mă să acționez mai devreme decât intenți-onam. Atâta timp cât se putea bănuși că el era cel pe care-l urmăream, criminalul s-ar fi simțit în siguranță. Acum, însă, el va fi de două ori mai atent, va fi permanent în gardă. Da... Va fi foarte atent. Se răsuși brusc spre mine. Spune-mi, Hastings, dumneata... Nu suspectezi pe cineva anume?

Am ezitat. Ca să fiu sincer, în dimineața aceea îmi trecuse prin minte o idee nebunească, cu totul ieșită din comun. Era

atât de absurdă încât am căutat să nu-i dau atenție și, totuși, ea persista.

— N-aș numi-o suspiciune, am îngânat. E absolut o nebunie.

— Ei, hai, mă încurajă Poirot, nu-ți fie teamă. Dă-i drumul. Întotdeauna trebuie să-ți ascuți instinctele.

— Bine, am izbucnit, e absurd dar... Am impresia că domnișoara Howard nu a spus tot ce știa!

— Domnișoara Howard?

— Da... Poți să râzi...

— Nu râd deloc. De ce să râd?

— Ei bine, nu pot să nu mă gândesc la faptul că am exclus-o din cercul suspectilor doar pentru că nu se afla în casă. Dar ea era doar la cincisprezece mile de aici. Cu o mașină ar fi putut ajunge într-o jumătate de oră. Oare putem afirma cu certitudine că n-a fost la Styles în noaptea crimei?

— Da, prietene, rosti Poirot în mod neașteptat, putem. Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut a fost să sun la spitalul unde lucrează.

— Și?

— Ei bine, am aflat că domnișoara Howard a lucrat în schimbul de după-amiază marți și că, datorită unor cazuri de urgență, a avut amabilitatea să se ofere să lucreze și în schimbul de noapte. Asta-i!

— Oh, am exclamat dezumflat. De fapt, vehemența extraordinară cu care-l acuza pe Inglethorp m-a determinat s-o suspectez. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să n-aibă nimic împotriva lui. În plus, m-am gândit că n-ar fi exclus să știe ceva în legătură cu distrugerea testamentului. L-ar fi putut arde pe cel nou, înlocuindu-l cu ultimul, cel în favoarea lui.

— Ura ei ți se pare prefăcută?

— Da, da. E mult prea violentă. Mă întreb chiar dacă-i întreagă la minte.

Poirot își scutură capul energic.

— Nu, nu, aici greșești. Domnișoara Howard nu-i nici ținută, nici degenerată. Este întruchiparea echilibrului perfect dintre trup și minte a vechii seminții engleze. Este sănătoasă tun.

— Totuși, ura ei față de Inglethorp pare aproape o manie.

Mam gândit... Pare absurd, desigur, dar mi-a trecut prin minte că intenția ei a fost să-l otrăvească pe Inglethorp și că, nu pot spune cum, doamna Inglethorp a băut ea otrava, din greșeală. Nu văd deloc, însă, cum putea fi posibil așa ceva. Toată povestea e absurdă și ridicolă în cel mai înalt grad.

— Totuși într-o anumită privință ai dreptate. Întotdeauna e preferabil să suspectezi pe oricine până când poți dovedi în mod logic și spre propria-ți satisfacție că e nevinovat. Acum să ne gândim ce motive avea domnișoara Howard s-o otrăvească pe doamna Inglethorp.

— Cum? Dimpotrivă, îi era devotată! Am exclamat.

— Bla, bla! Strigă Poirot iritat. Țsta-i răspuns de copil! Dacă domnișoara Howard ar fi fost în stare s-o otrăvească pe bătrână, tot așa de bine ar fi fost în stare să simuleze devotamentul. Nu, trebuie s-o luăm altfel. Ai foarte mare dreptate să presupui că ura ei față de Inglethorp este prea vehementă ca să poată fi adevărată, dar greșești profund în ceea ce privește concluzia pe care ai tras-o din acest fapt. Am ajuns și eu la anumite concluzii pe care le cred corecte și despre care, însă, prefer să nu discut deocamdată. Făcu o pauză, apoi continuă: Conform raționamentului meu, există un argument de nezdruccinat pentru care domnișoara Howard nu poate fi criminala.

— Care?

— Sub nici o formă moartea doamnei Inglethorp nu i-ar fi fost de folos. Ori, se știe, nu există crimă fără motiv.

Am reflectat câteva clipe.

— Nu s-ar putea ca doamna Inglethorp să fi făcut un testament în favoarea ei?

Poirot scutură din cap.

— Dar dumneata însuși i-ai sugerat asta domnului Wells!

Poirot zâmbi.

— Am făcut-o dintr-un singur motiv. Nu doream să menționez numele persoanei pe care o aveam atunci în minte. Și, cum domnișoara Howard locuia de destul timp aici, am rostit numele ei.

— Totuși, doamna Inglethorp putea s-o facă. Dacă acel

testament întocmit în ziua morții ei a...

Poirot dădu din cap cu atâta înverșunare încât m-am oprit.

— Nu, prietene. În legătură cu testamentul acesta am părerile mele. Deocamdată nu pot să-ți spun decât că nu era în favoarea domnișoarei Howard.

I-am acceptat punctul de vedere, cu toate că nu-mi dădeam seama deloc cum de putea fi atât de sigur în privința asta.

— Bine, am oftat, s-o lăsăm pe domnișoara Howard. Dacă am ajuns s-o suspectez, ai și dumneata o parte de vină. Dacă nai fi spus ceea ce ai zis despre depoziția ei din cadrul anchetei, nu m-aș fi pornit.

Poirot mă privi uimit.

— Ce-am spus eu despre depoziția ei?

— Nu-ți amintești? Ce-ai spus când am zis că ea și John Cavendish sunt mai presus de orice bănuială?

— Oh... Oh... Da! Părea puțin buimac, dar își reveni rapid. Apropo, Hastings, aș vrea să faci ceva pentru mine.

— Desigur. Ce anume?

— Mai târziu, când te vei afla singur cu Lawrence Cavendish, vreau să-i spui următoarele: „Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea lui Poirot. Mesajul sună așa: Găsește și cealaltă ceașcă de cafea și poți sta liniștit!” Asta e tot.

— Găsește și cealaltă ceașcă de cafea și poți sta liniștit!” Am reprodus bine? Am întrebat uluit.

— Excelent.

— Dar ce vrea să însemne?

— Ah, asta te las pe dumneata să ghicești. Ai totul la îndemână. Doar să-i zici și vei vedea ce spune.

— Foarte bine... Dar totul e atât de misterios!

Tocmai intram în Tadminster și Poirot dirija mașina spre laboratorul chimic. Coborî cu agilitate și dispăru înăuntru. După câteva minute se întoarse.

— Gata, spuse. Mi-am terminat treaba aici.

— Ce treabă ai avut aici? Am întrebat arzând de curiozitate.

— Am lăsat ceva la analiză.

— Bine, bine, dar ce?

— Un rest din cacaoa rămasă în cafetiera din dormitor.

— Dar a fost deja analizată. Doctorul Bauerstein a analizat-o, iar dumneata însuși ai râs la ideea că ar conține stricnină.

— Știi că a analizat-o doctorul Bauerstein, replică liniștit Poirot.

— Și atunci?

— Ei bine, eu am chef să mai fie o dată analizată, asta-i tot. N-am putut să mai scot un cuvânt de la el pe tema asta.

Gestul lui Poirot referitor la cacao m-a nedumerit profund.

Nu-i vedeam sensul. Totuși, încrederea în capacitatea lui îmi revenise, mai ales după ce demonstrase cu atâta succes nevinovăția lui Inglethorp.

Funeraliile doamnei Inglethorp au avut loc a doua zi, iar luni, în timp ce coboram să-mi iau gustarea, John mă trase deoparte și-mi spuse că domnul Inglethorp pleca în dimineața aceea ca să stea la „Stylites Arms” până ce avea să-și termine toate treburile.

— E o adevărată ușurare să-l știi că pleacă, Hastings, continuă cinstitul meu prieten. Înainte, când îl bănuiam că e criminal, atmosfera era destul de neplăcută, dar parcă și mai neplăcută e acum când ne simțim vinovați că l-am bănuit degeaba. Adevărul e că ne-am purtat îngrozitor cu el. Dar totul îl încredințează. Nu știu cine ar putea să ne condamne pentru faptul că l-am suspectat. Și totuși, am greșit cu toții, iar ceea ce este mai rău este că trebuie să-ți recunoști greșeala în fața unui tip care nu-ți e cu nimic mai simpatic decât ți-a fost înainte. Toată povestea asta e a naibii de încălțată! Bine măcar că a avut atâta bun simț să se care de aici. E bine că Styles nu aparținea mamei ca să i-l lase. Ar fi fost cumplit săl vezi stăpân aici. Poate să-i ia banii.

— Ai să poți întreține în bune condiții domeniul? L-am întrebat.

— Oh, da. Desigur, există și obligațiile testamentare, dar jumătate din banii tatălui meu revin întreținerii domeniului, iar Lawrence va locui cu noi deocamdată, așa că va contribui și el în egală măsură. Bineînțeles că, la început, vom fi cam strâmtorați căci, după cum ți-am mai spus, eu personal sunt

într-o mare jenă financiară. Acum, însă, creditorii pot să mai aștepte.

Atmosfera destinsă prin apropiata plecare a lui Inglethorp a făcut ca micul dejun să fie cel mai plăcut din toate câte fuseseră după consumarea tragediei. Cynthia, ale cărei tinerețe și proștețime nu puteau fi amortite mult timp, redevenise senină și drăgălașă și toți, în afară de Lawrence care părea la fel de mohorât și nervos ca și până atunci, eram de un optimism liniștit în perspectiva unui viitor nou și plin de speranță.

Bineînțeles că ziarele comentau din plin evenimentul tragic. Titluri de-o șchioapă, note biografice ale fiecărui membru al familiei, aluzii subtile și obișnuitele zvonuri despre piste de ținute de poliție. Cum războiul stagnează pe moment, ziarele se năpustiseră asupra acestui subiect. „Misterioasa afacere de la Styles” era titlul zilei.

Pentru familia Cavendish, toate acestea erau extrem de stresante. Casa era permanent asaltată de reporteri cărora, constant, li se refuza accesul, dar care continuau să bântuie satul și împrejurimile cu aparatele de fotografiat pregătite să intre în acțiune la apariția vreunui membru al familiei. Toți eram centrul atenției. Oamenii de la Scotland Yard veneau și plecau, cercetau, anchetau, aveau ochi de linx și lacăt la gură. Nu știam pe ce pistă înaintau. Oare prinseseră vreun fir, sau toată povestea avea să fie inclusă în categoria crimelor nerezolvate?

După micul dejun, Dorcas veni spre mine cu un aer destul de enigmatic și mă întrebă dacă pot să-i acord câteva clipe.

— Desigur. Despre ce e vorba, Dorcas?

— Păi, uitați despre ce. Cred că vă întâlniți azi cu domnul din Belgia, nu? Am încuviințat din cap. Ei bine, sper că vă amintiți când m-a întrebat dacă stăpâna, sau altcineva din casă, avea o rochie verde?

— Da, da. Ai găsit-o? Mi-a stârnit interesul.

— Nu, domnule, încă nu. Dar încă de atunci mi-am amintit de ceea ce domnii cei tineri – John și Lawrence erau, încă, pentru Dorcas, domnii cei tineri – numeau „cutia cu minuni”.

E sus, în mansarda din faţă. E un cufăr mare, plin cu haine şi rochii de bal, şi tot felul de lucruri. M-am gândit că printre toate astea ar putea fi şi o rochie verde. Aşa că, dacă vrei săi spunei domnului...

— Am să-i spun, Dorcas, am promis.

— Vă mulţumesc. E un domn tare drăguţ şi nu seamănă deloc cu cei doi detectivi din Londra care-şi bagă nasul peste tot şi pun tot felul de întrebări. În general, nu mă omor după străini, dar din cele ce am citit prin ziare mi-am dat seama că belgienii sunt un neam curajos, iar, cu siguranţă, domnul este cel mai politicos dintre ei.

Buna Dorcas! Păcat că soiul acesta de servitori cinstiţi şi devotaţi era pe cale de dispariţie.

M-am grăbit înspre sat să-l caut pe Poirot dar l-am întâlnit la jumătatea drumului, venind către Styles. I-am transmis imediat mesajul lui Dorcas.

— Ah, viteaza Dorcas! O să ne uităm în cufăr deşi... Dar nu contează... ne vom uita oricum.

Am intrat în casă. În hol nu era nimeni, aşa încât ne-am dus direct la mansardă.

Într-adevăr, am găsit imediat cufărul. Era mare, solid, una din acele piese vechi întărite cu benzi de oţel şi ţinte, plin ochi cu lucruri care mai de care mai fanteziste.

Poirot aruncă totul pe jos, fără nici cea mai mică urmă din obișnuita sa ceremonie. Erau una sau două confecţii de nuanţe diferite de verde, dar nu le dădu atenţie. Părea oarecum apatic în căutarea sa, ca şi cum nu se aştepta să găsească mare lucru. Dintr-odată, scoase un strigăt.

— Ce e? Am întrebat.

— Priveşte!

Cufărul era aproape gol, iar pe fundul lui se afla o extraordinară barbă neagră.

— Oho! Spuse Poirot. Oho! O luă şi o examinează cu atenţie. E nouă. Da, foarte nouă.

Ezită o clipă, apoi o puse la loc în cufăr şi îndesă peste ea toate lucrurile pe care le scosese, aşa cum erau înainte. O luă la fugă pe scări în jos şi se îndreptă spre camera unde Dorcas

era ocupată cu frecatul argintăriei.

Poirot o salută cu binecunoscuta-i politețe, apoi zise:

— Ne-am uitat prin cufăr, Dorcas. Îți sunt foarte îndatorat ca ne-ai pomenit de el. Într-adevăr, conține o colecție interesantă. Dar, pot să te întreb, e des folosită?

— Vedeți, domnule, în zilele de azi nu prea des, deși, din când în când, mai facem un „bal mascat”, cum îl numesc domnii cei tineri. E foarte amuzant. Domnul Lawrence este extraordinar de comic. N-am să uit niciodată seara în care sa costumat în șah al Persiei... Un fel de rege oriental, parcă spunea el. Avea în mână un cuțit mare din carton și mi-a spus: „Fii atentă, Dorcas, cum te porți! Acesta-i iataganul meu cel ascuțit și dacă nu-mi îndeplinești toate poruncile, cu el îți voi reteza capul!” Domnișoara Cynthia era apaș, un fel de tâlhar francez, așa spunea; era o plăcere s-o privești. N-aș fi crezut vreodată că o fată atât de drăguță se poate transforma într-o sălbatică fioroasă. Era de nerecunoscut.

— Îmi închipui cât de distractive erau serile acestea, rosti Poirot, gentil. Presupun că domnul Lawrence purta barba neagră din cufăr când era travestit în șah al Persiei, nu-i așa?

— Adevărat, avea o barbă, domnule, răspunse zâmbind Dorcas. Asta o știu foarte bine, pentru că mi-a stricat două sculuri de lână neagră ca să și-o facă! De departe, puteai să juri că-i autentică. Dar nu știam deloc că sus, în cufăr, e o barbă. Trebuie să fi fost pusă de curând. Știi doar că era o perucă roșie, nimic altceva care să imite părul. Se folosea cel mai mult pluta arsă, cu toate că te murdăreai groaznic după aceea, când o scoteai. Domnișoara Cynthia s-a travestit o dată în negresă și a avut multă bătaie de cap până s-a spălat.

— Așadar, Dorcas nu știe nimic despre barba aceea neagră, îmi spuse gânditor Poirot, în timp ce ne întorceam în hol.

— Crezi că e aceea? Am șoptit.

Poirot încuviință.

— Da. Ai observat că era aranjată?

— Nu.

— Ba da. Era tunsă exact ca a domnului Inglethorp.

Hastings, afacerea e tot mai încurcată.

— Mă întreb cine a pus-o în cufăr.

— Cineva foarte inteligent, răspunse sec Poirot. Îți dai seama că a ascuns-o în singurul loc din casă unde prezența ei nu putea să bată la ochi? Da, e foarte inteligent. Noi, însă, trebuie

să fim și mai inteligenți. Atât de inteligenți încât nici să nu bănuiască ce inteligenți suntem.

L-am aprobat.

— În treaba asta, ai să-mi fi de mare ajutor, mon ami.

Am fost încântat de compliment. Fuseseră timpuri când nu credeam cu adevărat că Poirot mă aprecia la justa mea valoare.

— Da, continuă el, privindu-mă îngândurat, vei fi de neprețuit.

Era ceva care-mi mergea la suflet, însă următoarele lui cuvinte mă nemulțumiră.

— Am nevoie de un aliat în casa aceasta, reflectă el.

— Mă ai pe mine! Am protestat.

— Adevărat, dar dumneata nu-mi ești suficient.

Eram jignit și i-am arătat-o. Poirot se grăbi să se explice.

— Nu m-ai înțeles. Toți știu că dumneata lucrezi cu mine. Am nevoie de cineva străin.

— Oh, pricep. Ce zici de John?

— Nu, cred că nu.

— Dragul de el, poate nu-i prea inteligent, am rostit pe gânduri.

— Uite că vine domnișoara Howard, spuse Poirot. Ea e persoana care ne trebuie. Numai că m-a trecut pe lista neagră de când l-am absolvit pe Inglethorp. Totuși, trebuie să încercăm.

Într-o manieră prea puțin politicoasă, domnișoara Howard acceptă să-i acorde lui Poirot câteva minute.

Ne-am dus în camera pentru micul dejun.

— Ei, monsieur Poirot, despre ce e vorba? Dar, vă rog, mai repede. Sunt ocupată.

— Vă mai amintiți, Mademoiselle, că v-am rugat, odată, să mă ajutați?

— Da, îmi amintesc, iar eu v-am răspuns că vă ajut cu plăcere... Să-l spânzurați pe Alfred Inglethorp.

— Ah! Poirot o studie serios. Domnișoară Howard, am să vă pun o întrebare. Vă cer să-mi răspundeți cu toată sinceritatea.

— N-am mințit niciodată, se îmbătoșă ea.

— Așa e. Încă mai credeți că doamna Inglethorp a fost otrăvită de soțul ei?

— Ce vreți să spuneți? Întrebă tăios. Să nu vă închipuiți că mă puteți influența cu explicațiile dumneavoastră drăgălașe. Sunt de acord că nu el a cumpărat arsenicul de la farmacie. Și ce-i cu asta? Doar v-am avertizat de la început că este foarte viclean și știe cum să păcălească lumea.

— Adică stricnină... Nu arsenic, spuse Poirot, blând.

— Ce contează? Arsenicul ar fi dat-o gata pe biata mea Emily tot atât de bine ca și stricnina. Convingerea mea este că el a făcut-o și nu mă interesează deloc cum a făcut-o.

— Exact. Dacă sunteți convinsă că el a făcut-o, am să vă pun întrebarea sub altă formă. Ați crezut vreodată, din toată inima, că doamna Inglethorp a fost otrăvită de soțul ei?

— Sfinte Doamne! Strigă domnișoara Howard. Nu v-am spus mereu că individul e un ticălos? Nu v-am spus mereu că ar fi în stare s-o omoare în propriul ei pat? Nu l-am urât mereu ca pe-o otravă?

— Exact, răspunse Poirot. Asta mă face să abandonez mica idee ce mi-a venit.

— Ce mică idee?

— Domnișoară Howard, vă mai amintiți de discuția care a avut loc în ziua în care prietenul meu a sosit aici? El mi-a relatat-o și a existat o frază rostită de dumneavoastră care m-a impresionat foarte tare. Dacă vă aduceți aminte, ați afirmat că, dacă cineva la care țineți foarte mult ar fi omorât, ați ști din instinct cine este criminalul, chiar dacă nu ați avea dovezi împotriva lui.

— Da, îmi amintesc că am spus asta. Și o cred și acum. Vă închipuiți că e un nonsens?

— Deloc.

— Și, totuși, nu acordați nici o atenție instinctelor mele, carel incriminează pe Alfred Inglethorp.

— Nu, răspunse Poirot cu curtoazie. Pentru că nu pe domnul Inglethorp îl incriminează instinctele dumneavoastră.

— Poftim?

— Nu. Dumneavoastră vreți să credeți că el a comis crima. Îl

credeți capabil de asta. Dar instinctul vă spune că nu el a comis-o. Vă spune chiar mai mult... Pot să continui?

Ea se uită lung la el, fascinată, și făcu un gest ușor cu mâna.

— Vreți să vă spun de ce sunteți atât de pornită împotriva domnului Inglethorp? Pentru că vă impuneți să credeți ce-ați dori să credeți. Pentru că vă străduiți, luptați să vă înăbușiți instinctul care vă spune un alt nume...

— Nu, nu, nu! Strigă domnișoara Howard, sălbatic, ridicându-și brațele. Să nu spuneți asta! Oh, să nu spuneți asta! Nu-i adevărat! Nu poate fi adevărat. Nu știu cum mi-a intrat în cap o idee atât de cumplită... De înspăimântătoare!

— Am dreptate, nu-i așa?

— Da, da; trebuie să fiți un vrăjitor dacă ați ghicit. Dar nu poate fi așa... E prea monstruos, prea imposibil. Trebuie să fie Alfred Inglethorp.

Poirot dădu din cap cu gravitate.

— Nu mă mai întrebați nimic, continuă domnișoara Howard, pentru că n-am să vă răspund. N-o pot admite nici față de mine însămi. Trebuie să fiu nebună să cred așa ceva.

Poirot încuviință, parcă satisfăcut.

— Nu vă mai întreb nimic. Îmi ajunge să știu că e așa cum am gândit; și eu... Am instinctele mele. După cum se pare, luptăm pentru același țel.

— Să nu-mi cereți să vă ajut, pentru că n-am s-o fac. N-am să mișc un deget ca să... ca să... Se opri.

— O să mă ajutați chiar împotriva dorinței dumneavoastră. Nu vă cer nimic... Decât să-mi fiți aliat. N-o să fiți în stare să mă refuzați. Veți face exact ceea ce vreau să faceți.

— Adică ce?

— Să vegheați.

Domnișoara Howard își lăsă capul în jos.

— Da, nu pot să n-o fac. Întotdeauna am vegheat... Am vegheat sperând să nu fie așa cum bănuiam.

— Dacă nu avem dreptate, foarte bine, spuse Poirot. Nimeni nu o să fie mai încântat decât mine. Dar dacă avem dreptate? De partea cui veți fi, domnișoară Howard, dacă se va dovedi că am avut dreptate?

— Nu știu, nu știu...
— Haideți, spuneți!
— Ar putea fi ținut secret.
— Nu trebuie să fie secret.
— Dar chiar Emily... Tăcu brusc.
— Domnișoară Howard, rosti Poirot cu gravitate, nu e cinstit din partea dumneavoastră.

Imediat, ea își înălță capul cu mândrie.

— Da, spuse liniștită, cea care a vorbit până acum nu a fost Evelyn Howard! Aceasta e Evelyn Howard! Iar ea este mereu de partea justiției! Indiferent cât ar costa-o. Și, cu aceste cuvinte, ieși hotărâtă din cameră.

— Iată un aliat de nădejde, rosti Poirot privind în urma ei. Femeia asta, Hastings, are tot atâta cap cât și inimă.

N-am răspuns.

— Instinctul este un lucru minunat, murmură Poirot. Nu poate fi nici explicat, nici ignorat.

— Se pare că dumneata și domnișoara Howard știți despre ce vorbiți, am constatat cu răceală. Probabil nu ți-ai dat seama că eu încă bâjbâi în întuneric.

— Zău? Chiar așa, mon ami?

— Da, lămurește-mă!

Câteva clipe Poirot mă studie cu atenție. Apoi, spre marea mea surprindere, scutură energic din cap.

— Nu, prietene.

— De ce?

— Ajung doi pentru un singur secret.

— Cred că-i total lipsit de fair-play să tănuiești anumite lucruri față de mine.

— Nu tănuiesc nimic. Tot ce știu eu, știi și dumneata. Poți să tragi concluziile dumitale. De data asta e o luptă de idei.

— Totuși, ar fi interesant să știu.

Poirot mă privi fugar și din nou scutură din cap.

— Știi, prietene, dumneata n-ai instincte, spuse el aspru.

— Până acum pretindeai inteligență, i-am întors-o.

— Adesea ambele merg mână în mână, răspunse enigmatic Poirot.

Remarca părea atât de deplasată și fără sens încât nici n-am mai catadixit să-i răspund. În schimb, am decis că, în cazul în care voi face vreo descoperire interesantă și importantă, lucru de care eram sigur că o să se întâmple, o s-o țin doar pentru mine și să-l iau prin surprindere pe Poirot cu rezultatul ei. Există situații în care trebuie să te afirmi singur.

IX. Doctorul Bauerstein.

Nu avusesem nici o ocazie să-i transmit lui Lawrence mesajul lui Poirot. Acum, însă, în timp ce străbăteam peluza, încă sub imperiul supărării ce mi-o cauzase Poirot, l-am zărit pe Lawrence pe terenul de crichet lovind neglijent două mingi foarte vechi cu un baston și mai vechi.

Mi-am zis că era momentul potrivit pentru a-i transmite mesajul. Altfel, Poirot ar fi făcut-o oricum și singur. Adevărul era că nu prea îi înțelegeam rostul, dar m-am înviorat la gândul că, din răspunsul lui Lawrence pe de-o parte, și din agerimea mea pe de altă parte, i-aș putea surprinde semnificația. Așadar, l-am abordat.

— Te căutam, am mințit.

— Da?

— Da. Am un mesaj pentru dumneata... De la Poirot.

— Ce mesaj?

— Mi-a spus să aștept până vom fi singuri, am șoptit, coborând glasul și urmărindu-l intenționat cu coada ochiului. Totdeauna fusesem de părere că nu era rău să „creezi atmosferă”.

— Bine, și?

N-am sesizat nici o schimbare pe chipul său profund melancolic. Oare bănuia ce anume aveam de gând să-i vorbesc?

— Iată mesajul, mi-am coborât și mai mult glasul: „Găsește și cealaltă ceașcă de cafea și poți să stai liniștit”.

— Asta ce vrea să-nsemne?

Lawrence mă privea cu o mirare neprefăcută.

— Nu știi?

— Absolut deloc. Dumneata știi?

M-am văzut nevoit să ridic din umeri.

— Care „cealaltă ceașcă de cafea”?

— Nu știu.

— Mai bine ar întreba-o pe Dorcas sau pe vreuna din servitoare, dacă îl interesează ceștile de cafea. Asta-i treaba lor, nu a mea. Eu n-am nici o legătură cu ceștile de cafea, cu excepția câtorva care n-au fost niciodată folosite și care, cu adevărat, sunt un vis! Worcester veritabil. Nu ești un colecționar, Hastings, nu-i așa?

— Nu.

— Nici nu știi ce ai pierdut! Niște piese din porțelan vechi, de-o perfecțiune aproape ireală... E o încântare să umbli cu ele, sau doar să le privești.

— Bine, și lui Poirot ce să-i spun?

— Spune-i că habar n-am despre ce vorbește... În păsăreasca asta.

— Perfect.

Mă îndreptam din nou spre casă când mă strigă pe neașteptate și mă făcu să mă întorc.

— Vrei să-mi mai spui o dată cum suna mesajul ăla?

— Găsește și cealaltă ceașcă de cafea și poți să stai liniștit”. Chiar nu știi ce înseamnă?

— Nu, îngână el. Nu știu... Dar aş vrea să fi știut.

Dinspre casă se auzi sunetul gongului și am pornit împreună. Poirot fusese invitat de John să rămână la masă și se afla așezat.

Printr-un consens tacit, orice subiect în legătură cu crima fu abandonat. Am discutat despre război și despre cu totul alte lucruri. Dar după ce fură aduse brânza și biscuiții și Dorcas părăsi încăperea, Poirot se adresă pe neașteptate doamnei Cavendish.

— Iertați-mă, madame, că vă redeștept amintiri neplăcute, dar mi-a venit o mică idee – „micile idei” ale lui Poirot deveniseră proverbiale – și aş dori să vă pun una sau două întrebări.

— Mie? De ce nu?

— Sunteți extrem de amabilă, madame. Iată ce vreau să vă întreb: ați spus că ușa dintre camera doamnei Inglethorp și

cea a domnișoarei Cynthia era zăvorâtă, nu-i așa?

— Da, în mod sigur era zăvorâtă, răspunse Maiy Cavendish, puțin surprinsă. Am spus-o și la anchetă.

— Zăvorâtă?

— Da, repetă ea, uimită.

— Vreau să spun... Sunteți sigură că era zăvorâtă și nu doar încuiată?

— Oh, înțeleg. Nu, nu știu. Am spus zăvorâtă înțelegând prin asta că n-aș fi putut s-o deschid, dar cred că toate ușile au fost zăvorâte pe dinăuntru.

— Totuși, după părerea dumneavoastră, ușa putea fi tot atât de bine doar încuiată?

— Oh, da.

— Dumneavoastră, personal, n-ați observat, când ați intrat în camera doamnei Inglethorp, dacă era sau nu zăvorâtă?

— Cred... Cred că era.

— Dar n-ați văzut?

— Nu. Nici nu m-am uitat atent.

— În schimb m-am uitat eu, interveni brusc Lawrence, și am văzut că era zăvorâtă.

— Ah, atunci e clar. Poirot părea dezamăgit.

Nu m-am putut abține să nu mă bucur că măcar una din „micile lui idei” se soldase cu un eșec.

După prânz, Poirot mă rugă să-l însoțesc acasă. Am acceptat cu fără prea multă tragere de inimă.

— Ești supărat, nu-i așa? Mă întrebă curios, în timp ce traversam parcul.

— Deloc, i-am răspuns, rece.

— Atunci e bine. Asta îmi ridică o mare povară de pe umeri.

)

Nu era tocmai ce intenționasem. Sperasem să observe din atitudinea mea că m-am supărat. Totuși, căldura vorbelor lui avu darul să-mi mai domolească necazul. M-am înmuiat.

— I-am transmis lui Lawrence mesajul dumitale, i-am spus.

— Și? A fost complet năucit, nu-i așa?

— Da. Sunt absolut sigur că habar n-avea despre ce este vorba.

Mă așteptam ca Poirot să fie dezamăgit, dar spre surprinderea mea, îmi spuse că exact la asta se aștepta și că era foarte bucuros. Mândria m-a împiedicat să-i mai pun vreo întrebare.

Poirot abordă un alt subiect.

— Mademoiselle Cynthia n-a fost la prânz azi. Oare de ce?

— E la spital. Și-a reluat lucrul, de azi.

— Ah, e o domnișoară hărnicuță. Și foarte drăguță. Seamănă cu o pictură pe care am văzut-o în Italia. Mi-ar place să-i văd farmacia. Crezi că o să mi-o arate?

— O să-i facă plăcere, sunt sigur. E un locușor interesant.

— Se duce zilnic acolo?

— E liberă în fiecare miercuri și vine la prânz sâmbăta. Asta e timpul ei liber.

— Am să țin minte. În ziua de azi femeile muncesc din greu, iar Mademoiselle Cynthia este isteță... Oh, da, da, are cap, unul foarte frumușel.

— Da. Cred că a dat un examen destul de greu pentru postul ăsta.

— Sunt convins. E o muncă cu o mare responsabilitate. Presupun că se lucrează cu otrăvuri puternice.

— Da, ni le-a arătat. Sunt ținute sub cheie într-un mic dulăpior. Cred că trebuie să umbli cu mare grijă cu ele. Întotdeauna iau cheia cu ei când ies din cameră.

— Desigur. Acel dulap e lângă fereastră?

— Nu, e exact în cealaltă parte a camerei. De ce?

Poirot ridică din umeri.

— Am întrebat doar așa. Asta-i tot. Nu vrei să intri?

Ajunseserăm în dreptul vilei.

— Nu, mulțumesc. Cred c-ar trebui să mă întorc. O iau pe drumul lung din pădure.

Pădurea care înconjura Styles era foarte frumoasă. După plimbarea în câmp deschis, era o plăcere s-o iei agale prin poienițele răcoroase. Te înviora o boare de vânt ușoară, iar ciripitul vesel al păsărilor te învăluia de pretutindeni. Am luat-o pe o cărăruie și, în cele din urmă, m-am oprit la umbra unui bătrân stejar uriaș. Gândurile mi se îndreptau către

oameni, pline de înțelegere și bunăvoință. Îl iertasem chiar și pe Poirot pentru discreția lui absurdă. De fapt, eram împăcat cu toată lumea. Apoi am început să casc.

M-am gândit la crimă și mi s-a părut foarte îndepărtată și ireală.

Am căscat din nou.

Probabil, mi-am zis, nici nu s-a petrecut în realitate. Cu siguranță fusese doar un coșmar. Adevărul era că Lawrence îl omorâse pe Alfred Inglethorp cu un baston de crichet. Dar era absurd ca John să facă atâta tăvăno pentru asta și să tot urle: „Îți spun că n-am s-o permit!”

M-am deșteptat cu o tresărire.

Imediat mi-am dat seama că mă aflu într-o situație dificilă. La vreo cinci metri de mine, John și Mary Cavendish săteau față-n față și era clar că se certau. Și, tot așa de clar era că habar n-aveau de prezența mea, pentru că, înainte de a mă mișca sau a vorbi, l-am auzit pe John repetând cuvintele din visul meu.

— Îți spun, Mary, că n-am s-o permit!

Se auzi și glasul lui Mary, rece și fluid.

— N-ai nici un drept să-mi judeci comportarea!

— O să vorbească tot satul! De-abia am înmormântat-o, sâmbătă, pe mama și iată-te deja cochetând cu individul.

— Oh, ridică ea din umeri, dacă te-ar interesa doar ce zice satul!

— Nu-i adevărat. Am aflat destul despre tipul ăsta. Oricum, e un evreu polonez.

— Un strop de sânge evreiesc nu-i un lucru rău. Face să fermenteze – se uită la el – stupiditatea greoaie a englezului de rând.

Avea flăcări în ochi și gheață în glas. Nu m-am mirat că fața lui John se făcu stacojie.

— Mary!

— Ei, bine? Tonul îi rămăsese același.

Rugămintea din glasul lui muri.

— Să înțeleg că ai să continui să te întâlnești cu Bauerstein împotriva voinței mele exprese?

— Da, dacă am chef.

— Mă sfidezi?

— Nu, dar nu-ți recunosc dreptul de a-mi judeca purtarea.
Tu n-ai nici un prieten cu care eu nu sunt de acord?

John făcu un pas înapoi. Culoarea îi fugi din obraji.

— Ce vrei să spui? Întrebă el cu glas înecat.

— Înțelegi foarte bine, răspunse liniștită Mary. Înțelegi, nu-i așa, că tu n-ai nici un drept să-mi dictezi mie cum să-mi aleg prietenii.

John o privi rugător, chinuit.

— Nici un drept? N-am nici un drept, Mary? Întreba el șovăitor. Mâinile i se întinseră înainte. Mary...

Un moment am crezut că ea va ceda. Expresia feței i se schimbă ușor, dar imediat redeveni parcă și mai aspră.

— Niciunul!

Se întoarse și o porni din loc, dar John alergă după ea și o prinse de braț.

— Mary, vocea îi era acum foarte liniștită, tu și cu Bauerstein vă iubiți?

Ea ezită, apoi peste chipul ei se așternu o expresie stranie, bătrână ca dealurile și totuși cu ceva veșnic tânăr în ea. În felul acesta putea zâmbi doar vreun sfinx egiptean.

Își eliberă brațul și rosti liniștită, peste umăr:

— Poate, răspunse; apoi trecu ușor prin poenița umbrită, lăsându-l pe John împietrit. Am pășit înainte într-un mod ostentativ, lovind tare cu piciorul câteva crengi uscate. John se întoarse; din fericire, mi-am dat seama că era convins că abia atunci apărusem și nu asistasem la scena lor.

— Hello, Hastings. L-ai lăsat în siguranță pe micul nostru prieten la vila lui? Ce om drăguț! E într-adevăr atât de bun precum se spune?

— A fost considerat unul din cei mai mari detectivi, la vremea lui.

— Bine, atunci înseamnă că așa e. Totuși, lumea parcă a înnebunit.

— Găsești?

— Doamne Sfinte, da! Uită-te numai la oamenii de la

Scotland Yard! Intră și ies din casă cum vor și când vor. Niciodată nu știi pe unde poți să dai de ei. Și toate titlurile alea din ziarele ce împânzesc țara... Fir-ar ai naibii de ziariști! Nu știi că azi-dimineață era o întreagă ceată care se holba de la poartă, parcă ar fi fost vorba de spectacolul oferit de camera ororilor din muzeul Madame Tussaud! Drăguț, nu-i așa?

— Liniștește-te, John! Asta nu poate dura o veșnicie.

— Nu poate dura? A durat destul ca să nu mai putem ține fruntea sus niciodată.

— Nu, nu, devii morbid.

— Am să-mi iau lumea-n cap dacă o să mă mai împiedic de bestiile astea și-o să mai văd fețe de idioți holbându-se la mine! Numai că e ceva și mai rău decât asta.

— Ce?

Glasul lui John coborî:

— Te-ai gândit vreodată, Hastings, cine a făcut-o? Pentru mine e un coșmar. Nu pot să nu mă gândesc uneori că trebuie să fi fost un accident. Pentru că... Pentru că... Tine ar fi putut s-o facă? Acum Inglethorp e scos din cauză, iar altcineva nu există. Nu mai e nimeni, vreau să spun, nimeni cu excepția... Unuia dintre noi.

Era, într-adevăr, un coșmar și nu numai pentru el! Unul din noi? Da, cu siguranță așa era, afară doar dacă...

O idee mi-a încolțit în minte. Am analizat-o rapid. Lumina creștea. Acțiunile misterioase ale lui Poirot, aluziile lui... Toate se potriveau. Ce prost fusesem că nu mă gândisem mai înainte la posibilitatea asta! Ce ușurare ar fi fost pentru noi toți!

— Nu, John, am spus, nu e unul dintre noi. Cum ar putea fi?

— Știi, totuși, cine altcineva să fie?

— Nu ghicești?

— Nu.

M-am uitat atent în jur și mi-am coborât glasul.

— Doctorul Bauerstein, am șoptit.

— Imposibil!

— Deloc.

— Dar ce interes putea să aibă ca s-o omoare pe mama?

— Asta n-o știu, am mărturisit, dar am să-ți spun ceva: și Poirot crede la fel.

— Poirot? Și el? De unde știi?

I-am vorbit despre agitația ieșită din comun care pusese stăpânire pe Poirot când auzise că doctorul Bauerstein fusese la Styles în noaptea crimei și am adăugat:

— A spus de două ori: „Asta schimbă totul”. Am stat și m-am gândit. Știi că Inglethorp a zis că a lăsat cafeaua în hol? Ei bine, asta s-a întâmplat exact în momentul sosirii lui Bauerstein. Oare n-ar fi fost posibil ca, în timp ce Inglethorp îl conducea prin hol, Bauerstein să strecoare, în trecere, ceva în cafea?

— Hm! Ar fi fost foarte riscant.

— Da, dar nu și imposibil.

— Și apoi, de unde să știe el că era cafeaua mamei? Nu, prietene, nu cred că ipoteza asta stă în picioare.

Mi-am amintit, însă, încă ceva.

— Ai dreptate. N-a făcut-o așa. Ascultă!

Și i-am spus despre proba de cacao pe care Poirot o dusesese la analiză.

John mă întrerupse.

— Dar Bauerstein o analizase deja!

— Ei, da, tocmai aici e clenciul. Nici eu nu mi-am dat seama până acum. Nu înțelegi? Bauerstein o analizase. Just! Dacă Bauerstein e criminalul, nimic n-ar fi fost mai simplu pentru el decât să substituie proba cu una obișnuită și s-o dea la analiză. Bineînțeles că n-avea nici urmă de stricnină! Nimănui, însă, nu i-a trecut prin cap să-l suspecteze pe Bauerstein sau să se gândească la o altă probă... Afară de Poirot.

— Bine, dar cum rămâne cu gustul amar pe care cacaoa nu-l poate ascunde?

— În privința asta, ne bazăm doar pe vorbele lui. Mai există și alte posibilități. Este cunoscut ca unul dintre cei mai mari toxicologi...

— Ca unul dintre cei mai mari ce? Vrei să repeți?

— Știe otrăvurile mai bine ca oricare altul, i-am explicat. Mă

gândesc că, poate, a găsit vreun procedeu de a fabrica stricnină fără gust. Sau s-ar putea să nu fie deloc vorba de stricnină ci de vreo otrăvă complet necunoscută, despre care nimeni nu a auzit și care să aibă aceleași simptome și efecte ca și stricnina.

— Hm, da, așa e, spuse John. Dar, ascultă, cum a avut el acces la cacao? Asta n-a fost lăsată în hol.

— Nu, n-a fost, am admis fără tragere de inimă.

Și apoi, brusc, o idee teribilă m-a străfulgerat. Am sperat din tot sufletul să nu-i fi venit și lui John. M-am uitat pe furiș la el. Era încruntat și atât de perplex încât m-am simțit ușurat să constat că John era departe de a bănuî ceea ce bănuiam eu, căci ideea ce-mi venise în minte era că doctorul Bauerstein ar fi putut avea un complice.

Și totuși, nu putea fi adevărat! În nici un caz o femeie atât de frumoasă ca Mary Cavendish n-ar fi criminală. Cu toate că femeile frumoase știuseră cum să otrăvească.

Instantaneu, mi-am amintit despre prima noastră conversație la ceai, în ziua sosirii mele la Styles, și de licărirea ochilor ei când spusese că otrăvirea era apanajul femeilor. Cât de agitată fusese în acea seară de marți! Să fi descoperit, oare, doamna Inglethorp legătura dintre ea și Bauerstein și s-o fi amenințat că o va da în vileag în fața lui John? Să fi comis crima pentru a împiedica acel denunț?

Mi-am amintit, apoi, despre enigmatică discuție dintre Poirot și Evelyn Howard. Asta să fi vrut ei să spună? Aceasta era monstruoasa posibilitate pe care Evelyn refuza să o creadă?

Da, totul se potrivea.

Nu mă miră că domnișoara Howard rostise: „să ținem secret”. Acum înțelegeam și acea frază neterminată a ei: „chiar Emily...” Și în inima mea i-am dat dreptate. Oare n-ar fi preferat doamna Inglethorp să rămână nerăzbuțată decât să cadă o atât de cumplită dezonoare asupra numelui de Cavendish?

— Mai e ceva, rosti John pe neașteptate și sunetul glasului său mă făcu să tresar vinovat. Ceva care mă face să mă îndoiesc că cele ce mi-ai spus pot fi adevărate.

— Ce anume? Am întrebat, mulțumit de faptul că abandonase problema modului în care ar fi putut fi introdusă otrava în cacao.

— Faptul că Bauerstein a cerut să se facă autopsia. N-avea de ce s-o ceară. Micul Wilkins ar fi fost fericit să pună totul pe seama unui infarct.

— Da, am răspuns neîncrezător. Nu știu de ce a făcut-o. Probabil ca să fie mai sigur. Cândva, cineva ar fi putut să vorbească. În acest caz, autoritățile ar fi dispus exhumarea. Toată afacerea ar fi fost redeschisă și el s-ar fi trezit într-o situație dificilă, pentru că nimeni nu ar fi crezut că un specialist de reputația lui se putuse înșela asupra cauzei morții.

— Da, asta-i posibil, admise John. Totuși, blestemat să fiu dacă văd ce motiv ar fi avut s-o facă.

M-a apucat tremuratul.

— Ascultă, am spus, s-ar putea să greșesc. Și, ține minte, toate astea sunt confidențiale.

— Oh, desigur... Se înțelege de la sine.

Am pornit împreună și în scurt timp am intrat pe porțiță în grădină. În apropiere se auzeau voci, căci ceaiul se servea afară, la umbra platanului, ca în ziua sosirii mele.

Cynthia se întorsese de la spital și mi-am așezat scaunul lângă al ei. I-am spus despre dorința lui Poirot de a-i vizita farmacia.

— Desigur! Îmi va face mare plăcere să vină. Am să-l invit să ia ceaiul acolo într-o zi, rămâne s-o stabilesc împreună cu el. E un om atât de drăguț! Ieri m-a făcut să-mi scot broșa de la piept și s-o pun din nou, pentru că, zicea el, stătea strâmb.

Am râs.

— Asta-i o adevărată manie a lui.

— Nu-i așa?

Câteva momente am rămas tăcuți, apoi, strecurând o privire către Mary Cavendish și coborând glasul, Cynthia spuse:

— Domnule Hastings...

— Da?

— După ceai, aș vrea să vorbesc cu dumneata.

Privirea pe care i-o aruncase lui Mary mi-a dat de gândit. Aveam impresia că ele două nu se prea simpatizau.

Pentru prima dată, m-am întrebat care va fi viitorul fetei. Doamna Inglethorp nu apucase să-i lase nici un fel de zestre, dar mi-am imaginat că John și Mary vor insista s-o determine să locuiască împreună cu ei... Cel puțin până la terminarea războiului... Știam că John era foarte atașat de ea și i-ar fi părut rău s-o lase să plece.

John, care se dusese în casă, reapăru. Chipul său, de obicei atât de blând, era negru de supărare.

— Lua-i-ar naiba de detectivi! Nu pot să înțeleg ce tot caută! Nu e cameră din casă în care să nu dai de ei, răsturnând totul cu susu-n jos. Nu, asta-i prea de tot! Cred că profită de faptul că suntem cu toții afară. Am să i-o spun individului ăla Japp, cum am să-l văd!

— Mare scofală! Mormăi domnișoara Howard.

Lawrence fu de părere că vroiau doar să arate că fac și ei ceva.

Mary Cavendish nu spuse nimic.

După ceai, am invitat-o pe Cynthia la plimbare și am pornit în pădure.

— Ei, bine? Am întrebat-o de îndată ce ne-am văzut la adăpost de orice privire indiscretă.

Cu o mișcare ușoară, Cynthia se lăsă să cadă în iarbă și își scoase pălăria. Razele soarelui, strecurate printre crengi, făceau ca părul ei să pară o cascadă de aur.

— Domnule Hastings... Dumneata ești atât de amabil și știi atât de multe lucruri.

În momentul acela mi-am dat seama că Cynthia era cu adevărat o fată fermecătoare! Mult mai fermecătoare decât Mary Cavendish care nu-mi spusese niciodată asemenea vorbe.

— Ei, bine? Am întrebat-o încurajator, văzând-o că ezită.

— Vreau să-ți cer un sfat. Ce să fac?

— Ce să faci?

— Da. Vezi, mătușa Emily îmi spunea mereu că-mi va asigura viitorul. Cred că a uitat, sau că nu s-a gândit că o să

moară atât de curând, oricum aici n-am nici un statut. Nu știu ce să fac. Crezi c-ar trebui să plec imediat de aici?

— Oh, cerule, nu! Ei nu doresc să pleci, sunt sigur.

Cynthia ezită un moment, trecându-și degetele fine prin iarba înaltă. Apoi spuse:

— Doamna Cavendish vrea. Mă urăște.

— Te urăște? Am strigat, uimit.

Cynthia încuviință.

— Da. Nu știu de ce, dar nu mă poate suferi, și nici el.

— În privința asta te înșeli, i-am spus cu căldură.

Dimpotrivă, John este foarte atașat de dumneata.

— Oh, da... John. Eu mă refeream la Lawrence. Nu pentru că m-ar interesa dacă mă urăște sau nu. Totuși, e groaznic să știi că nu ești iubită, nu?

— Dar ei te iubesc, dragă Cynthia, am asigurat-o. Sunt convins că te înșeli. Și John... Și domnișoara Howard...

Cynthia dădu din cap, oarecum amărâtă.

— Da, John ține la mine, așa cred, și, bineînțeles, Evie, cu toate ieșirile ei grosolane nu ar omorî o muscă. Dar Lawrence îmi vorbește doar când n-are încotro, iar Mary abia dacă reușește să fie politicoasă cu mine. Ea vrea ca Evie să rămână aici, e doar de atâta timp în casa asta, dar nu mă vrea și pe mine, și... Și... Nu știu ce să fac.

Biata copilă izbucni în plâns.

Nu știu ce s-a petrecut cu mine. Poate frumusețea ei de nimfă blondă, poate sentimentul mângâietor de a întâlni o persoană care să nu aibă nici o legătură cu tragedia din jur, poate un gen de milă sinceră pentru tinerețea și singurătatea ei. Oricum, m-am aplecat și, luându-i mâna micuță, am rostit stângaci:

— Mărită-te cu mine, Cynthia.

Fără să-mi fi dat seama, găsisem remediu pentru plânsul ei. Sări brusc în picioare, își trase mâna și-mi spuse destul de aspru:

— Nu fi prost!

Ieșirea ei m-a descumpănit.

— Dar, nu sunt. Ți-am cerut să-mi faci onoarea să-mi devii

soție.

Spre marea mea surprindere, Cynthia izbucni în râs, și-mi spuse „scumpule”.

— E foarte drăguț din partea dumitale, dar știi că n-o dorești nici dumneata.

— Ba da, vreau. Eu am...

— Nu contează. N-o dorești cu adevărat nici dumneata... Și nici eu.

— În cazul ăsta, lucrurile sunt clare, am spus, oarecum tăfnos. Dar, nu văd ce e de râs în asta. Nu e nimic amuzant într-o cerere în căsătorie.

— Într-adevăr, nu e. Data viitoare, cineva ar putea s-o accepte. La revedere, m-ai înveselit foarte tare.

Și cu un hohot de râs necontrolat, dispăru printre copaci.

Gândindu-mă la întrevederea noastră, am avut un puternic sentiment de insatisfacție.

Apoi îmi trecu prin minte că ar trebui să cobor în sat și să-l urmăresc pe Bauerstein. Cineva trebuia să stea cu ochii pe el. În același timp, însă, nu trebuia să bănuiască nici un moment că este suspectat. Mi-am amintit că Poirot îmi lăudase, nu o dată, diplomația. Cu aceste gânduri m-am îndreptat spre sat și, ajuns acolo, am bătut la ușa casei pe care scria „Camere de închiriat”, unde știam că locuiește.

Îmi deschise o femeie bătrână.

— Bună ziua, am spus politicos. Doctorul Bauerstein e acasă? Se uită foarte lung la mine.

— N-ați auzit?

— Ce să aud?

— Despre el.

— Ce-i cu el?

— E dus.

— Dus? Mort?

— Nu, dus la poliție.

— La poliție! Am strigat. Vreți să spuneți că e arestat?

— Da, chiar așa, și...

N-am mai stat să aud nimic și am luat-o la fugă prin sat săl caut pe Poirot.

X. Arestarea.

Spre marea mea îngrijorare, Poirot nu era acasă, iar bătrânul belgian care-mi deschisese îmi spusese că, după părerea lui, Poirot plecase la Londra.

Eram uluit. Ce Dumnezeu putea să caute Poirot la Londra? Se decisese brusc să plece, sau avea asta în cap încă de când ne despărțisem, câteva ore în urmă?

Mi-am îndreptat pașii spre Styles, destul de supărat. Fără Poirot nu știam cum să acționez. Prevăzuse, oare, această arestare? Oare o determinase el? Erau întrebări la care nu puteam să răspund. Și, între timp, eu ce să fac? Să anunț în mod deschis arestarea lui Bauerstein, sau nu? Deși nu vroiam să recunosc, gândul la Mary Cavendish mă făcu să mă decid. N-ar fi fost, oare, un șoc prea puternic pentru ea? Pentru moment, am situat-o deasupra oricărei suspiciuni. Ea putea să nu fie implicată... Altfel, aș fi auzit măcar o aluzie în privința asta.

Desigur că arestarea lui Bauerstein nu-i putea fi ascunsă la infinit. Faptul avea să fie cunoscut în toate ziarele de dimineață. Totuși, nu vroiam să fiu eu cel care să ducă vestea. Dacă Poirot ar fi fost lângă mine, i-aș fi cerut sfatul. Ce l-o fi apucat să plece la Londra într-un mod atât de neașteptat?

Fără să vreau s-o recunosc, părerea mea despre istețimea lui Poirot se îmbunătățește extrem de mult. Nu mi-ar fi trecut prin minte niciodată să-l suspectez pe doctor dacă nu mi-ar fi dat Poirot ideea. Incontestabil, micul meu prieten era inteligent.

După ce am mai reflectat puțin, m-am hotărât să-i spun vestea în mod confidențial lui John și să las la latitudinea lui s-o facă, sau nu publică.

John scoase un fluierat puternic la auzul veștii.

— Doamne Sfinte! Deci ați avut dreptate. N-aș fi crezut.

— Da, e greu până te obișnuiești cu ideea, apoi vezi cum totul se înlănțuie. Ce facem acum? Cu siguranță, mâine se va afla.

John rămase pe gânduri.

— Nu contează, zise în cele din urmă, deocamdată nu spunem nimic. Nu e nevoie. După cum ziceai, se va afla destul

de curând.

Dar, spre marea mea surpriză, în dimineața următoare, când am coborât și am răsfoit nerăbdător ziarele, n-am găsit nici un cuvânt despre arestare! Era doar un articol cu titlul: „Cazul de otrăvire de la Styles”, care, însă, nu spunea nimic în plus față de ceea ce se scrisese deja. Era, oarecum, inexplicabil, dar m-am gândit că, probabil, Japp dorise să păstreze secretul asupra acestei arestări. Gândul acesta mă întristă întrucâtva, căci îmi sugera posibilitatea și altor arestări viitoare.

După micul dejun, m-am hotărât să mă duc în sat și să văd dacă Poirot se întorsese, dar înainte de a porni, un binecunoscut chip apăra la fereastră și o bineștiută voce îmi spuse:

— Bonjour, mon ami!

— Poirot!

— Am exclamat ușurat și, apucându-l de mâini, l-am tras în cameră. Niciodată n-am fost mai bucuros să văd pe cineva. Ascultă, n-am spus nimănui decât lui John. E adevărat?

— Prietene, nu știu despre ce vorbești.

— Despre arestarea lui Bauerstein, bineînțeles, i-am răspuns impacientat.

— A fost arestat Bauerstein?

— Nu știai?

— Câtși de puțin. Dar, după o scurtă pauză, adăugă: Totuși, nu mă surprinde. Mai ales că suntem doar la patru mile de coastă.

— Coastă? Am întrebat mirat, ce legătură are coasta cu... Poirot ridică din umeri.

— Dar e evident.

— Nu și pentru mine. Sunt greu de cap, nimic de zis, dar nu pot să-mi dau seama care este legătura între apropierea coastei și moartea doamnei Inglethorp.

— Niciuna, desigur, răspunse surâzând Poirot. Dumneata vorbeai, însă, de arestarea doctorului Bauerstein.

— Păi da, iar el a fost arestat pentru omorârea doamnei Inglethorp...

— Ce? Strigă Poirot, extrem de uimit în aparență. Doctorul

Bauerstein arestat pentru omorârea doamnei Inglethorp?

— Da.

— Imposibil! Trebuie să fie o farsă. Cine ți-a spus asta, prietene?

— Ei bine, nu mi-a spus-o chiar așa, am mărturisit. Dar e arestat.

— Oh, da, foarte adevărat. Însă pentru spionaj, mon ami.

— Spionaj?

— Exact.

— Nu pentru otrăvirea doamnei Inglethorp?

— Numai dacă nu a înnebunit Japp, răspunse placid Poirot.

— Dar... Dar credeam că și dumneata crezi asta.

Poirot îmi aruncă o privire, care trăda milă ca și cum absurditatea unei asemenea idei l-ar fi amuzat nespus.

— Vrei să spui că doctorul Bauerstein e spion? Am întrebat, adaptându-mă încetișor la noua idee.

Poirot încuviință.

— N-ai bănuț niciodată?

— Nu mi-ar fi trecut prin minte.

— Nu ți s-a părut ciudat că un vestit medic din Londra își pierde timpul într-un sat mic ca acesta și are obiceiul să se plimbe ore întregi, în toiul nopții, complet îmbrăcat?

— Nu, am mărturisit, nu m-am gândit niciodată la asta.

— E neamț la origine, spuse Poirot gânditor, dar e atât de demult în Anglia încât nimeni nu s-a mai gândit la el altfel decât ca la un englez. A căpătat cetățenie engleză acum cincisprezece ani. E un om foarte deștept.

— Ticălosul! Am strigat indignat.

— Nicidecum. Dimpotrivă, e un patriot. Gândește-te numai la ce are de pierdut. Eu personal admir acest gen de oameni.

În schimb, eu nu puteam accepta punctul de vedere al lui Poirot.

— Și cu omul ăsta a călătorit doamna Cavendish prin aproape toată țara! Am strigat indignat.

— Da. Îmi închipui că i-a fost foarte folositoare, remarcă Poirot. Atâta timp cât lumea era interesată doar de eventuala lor aventură, toate celelalte acțiuni ale doctorului treceau ne-

observate.

— Crezi că, în realitate, nu era îndrăgostit de ea? Am întrebat grăbit... Poate prea grăbit, în situația dată.

— Asta, desigur, n-am cum s-o știu, dar... Vrei să-mi știi părerea, Hastings?

— Da.

— Atunci, află că doamna Cavendish n-are și nici n-a avut vreodată, nici cea mai mică înclinație pentru doctorul Bauerstein!

— Chiar crezi ce spui?

Nu mi-am putut ascunde mulțumirea.

— Sunt foarte convins de asta. Și am să-ți spun și de ce.

— De ce?

— Pentru că e îndrăgostită de altcineva, mon ami.

— Oh!

Ce vroia să spună? Fără voie, am simțit cum o căldură plăcută îmi inundă corpul. Nu eram un bărbat vanitos ca să susțin că femeile își pierdeau capul după mine, totuși, fuseseră anumite întâmplări din viața mea care păreau să arate cu precizie că...

Gândurile-mi plăcute fură întrerupte de intrarea intempestivă a domnișoarei Howard. Se uită repede în jur ca să se asigure că nu mai era și altcineva în cameră, apoi dădu iute la iveală o foaie de hârtie îngălbenită pe care i-o înmână lui Poirot, murmurând în felul ei criptic:

— Deasupra șifonierului. Apoi părăsi grăbită încăperea.

Poirot desfăcu nerăbdător foaia, scoase un strigăt satisfăcut și o întinse pe masă.

— Vino aici, Hastings! Spune-mi, ce literă e asta – J sau L?

M-am uitat la hârtia destul de prăfuită și mi-am dat seama ce-i stârnise interesul lui Poirot. În partea de sus era imprimat antetul firmei Parkson, binecunoscuta firmă care confecționa costumație teatrală, iar scrisoarea era adresată domnului... (inițiala incertă) Cavendish, Esq., Styles Court, Styles St. Mary, Essex.

— Poate fi T, sau L, am spus, după ce m-am uitat atent, în nici un caz nu e J.

— Bine, rosti Poirot, împăturind hârtia. Așa zic și eu. Sigur e un L.

— De unde a apărut asta? E importantă?

— Destul de importantă. Mi-a confirmat o supoziție. Intuind existența ei, am trimis-o pe domnișoara Howard s-o caute și, după cum vezi, a găsit-o.

— Ce vroia să spună prin „deasupra șifonierului”?

— A vrut să spună că era pe șifonier.

— Un loc ciudat pentru a ascunde o foaie de hârtie, am mormăit.

— Deloc. Pe șifonier se pot ascunde foarte bine hârtii ca acestea, mai ales dacă sunt puse sub cutii de carton. Și eu le țin așa. Nu atrag prin nimic atenția.

— Poirot, am întrebat serios, ți-ai format vreo părere despre crima asta?

— Da... Sau, mai precis, cred că știu cum a fost comisă.

— Aha!

— Din păcate, n-am cum s-o dovedesc, decât...

Cu un gest energic mă apucă brusc de braț și mă trase în hol, unde începu să strige: Mademoiselle Dorcas, Mademoiselle Dorcas, un moment, s'il vous plait!

Dorcas, foarte speriată de zgomot, veni în fugă din cămară.

— Buna mea Dorcas, am o idee... O idee mică... Și ar fi grozav dacă s-ar dovedi justă. Spune-mi, luni, nu marți, Dorcas, ci luni, cu o zi înainte de a se întâmpla tragedia, s-a stricat cumva soneria doamnei Inglethorp?

Dorcas păru foarte surprinsă.

— Da, domnule, acum că ați amintit de asta, îmi aduc și eu aminte că într-adevăr așa a fost, deși nu înțeleg cum ați aflat. Un șoarece, sau poate mai mulți, au ros firele. Marți dimineață am chemat un om să le lege.

— Cu o lungă exclamație de extaz, Poirot mă conduse în camera pentru micul dejun.

— Vezi, nu trebuie să cauți dovezi exterioare... Nu, e suficient să-ți folosești mintea. Dar omul e slab și e o consolare când găsești drumul cel drept. Ah, prietene, mă simt ca un gigant în plină forță. Alerg, zbor!

Și, într-adevăr, alergă zburând pe peluza îngustă din fața ferestrei lungi.

— Ce face formidabilul dumitale prieten? Întrebă cineva în spatele meu și, întorcându-mă, am văzut-o pe Mary Cavendish. Îmi zâmbea și i-am zâmbit și eu. Ce se întâmplă?

— Zău că n-aș putea să-ți spun. I-a pus câteva întrebări lui Dorcas în legătură cu soneria, și a fost atât de încantat de răspunsul ei că a început să zburde, după cum vezi.

Mary râse.

— Ce caraghios! Văd că iese pe poartă. Se mai întoarce azi?

— Nu știu. Am renunțat să ghicesc care va fi următoarea lui mișcare.

— E nițel nebun, domnule Hastings?

— Sincer să fiu, nu știu. Câteodată sunt aproape sigur că nu-i în toate mințile. Ca apoi, când mi se pare că a atins apogeul nebuniei, să-mi dau seama că nebunia lui e foarte rațională.

— Înțeleg.

În ciuda râsului ei, Mary părea îngândurată. Arăta gravă, aproape tristă.

Am considerat că era o ocazie bună pentru a o aborda în legătură cu Cynthia. Am început plin de tact, așa consideram eu, dar n-am ajuns prea departe căci m-a oprit autoritară.

— Nu mă îndoiesc că ești un bun avocat, domnule Hastings, dar în cazul de față își risipești în vânt talentul. Pe Cynthia no paste riscul vreunei impoliteți din partea mea, poți fi sigur.

M-am grăbit să-i spun că speram să nu creadă că... Dar m-a oprit din nou și cuvintele ei au fost atât de neașteptate încât am uitat pe loc de Cynthia și de problemele ei.

— Domnule Hastings, dumneata crezi că eu și soțul meu suntem fericiți împreună?

Luat complet pe nepregătite, am îngânat ceva de genul că nu era treaba mea să-mi dau cu părerea despre lucruri de acest fel.

— Foarte bine, îmi spuse liniștită, indiferent dacă e sau nu treaba dumitale, am să-ți spun eu că nu suntem fericiți.

N-am spus nimic, pentru că mi-am dat seama că nu terminase.

A început încetișor, plimbându-se în sus și-n jos prin cameră, cu capul ușor plecat și trupul ei delicat se legăna grațios în timp ce se mișca. S-a oprit dintr-o dată și m-a privit.

— Nu știi nimic despre mine, nu-i așa? De unde vin, ce-am fost înainte de a mă mărita cu John... De fapt nimic. Ei bine, am să-ți spun. Am să te fac părintele meu confesor. Dumneata ești bun, așa cred... Da, sunt sigură că ești bun.

Oricum, nu eram atât de entuziasmat precum ar fi trebuit. Mi-am amintit că și Cynthia își începuse confidențele cam în același mod. În plus, un părinte confesor trebuia să fie mai bătrân, nu era un rol pentru un tânăr.

— Tatăl meu era englez, spuse doamna Cavendish, dar mama era rusoaică.

— Ah, acum înțeleg...

— Ce înțelegi?

— Acel „ceva” străin... Deosebit... pe care l-am remarcat mereu la dumneata.

— Mama era foarte frumoasă, cel puțin așa cred, pentru că n-am văzut-o niciodată. A murit când eram foarte mică. Cred că moartea i-a fost tragică... O doză mare de somnifere luate din greșeală. În tot cazul, tata a fost distrus. În scurt timp după asta, a intrat în diplomatie, la Serviciul Consular. Oriunde mergea, mă lua cu el. La douăzeci și trei de ani văzusem aproape toată lumea. Am dus o viață splendidă... Mi-a plăcut enorm.

Pe chipul ei apăruse zâmbetul, iar capul i se înălțase din nou. Părea să re trăiască acele vremuri fericite.

— Apoi, tata a murit. M-a lăsat fără nici un ban. A trebuit să mă duc să locuiesc la niște mătuși bătrâne în Yorkshire... Cred că înțelegi cam ce a însemnat asta pentru o fată crescută cum fusesem eu. Lipsa de orizont, monotonia cumplită aproape că m-au adus în pragul nebuniei. Făcu o scurtă pauză, după care adăugă: și atunci l-am întâlnit pe John.

— Da?

— Îți dai seama că, din punctul de vedere al mătușilor mele, asta era o partidă foarte bună pentru mine. Dar, sincer îți spun, nu m-am gândit deloc la partea materială. Măritându-mă

cu el era singurul mod de a evada din viața aceea nesuferit de monotonă.

N-am spus nimic, iar ea continuă:

— Să nu mă înțelegi greșit. Am fost foarte cinstită cu el. I-am spus, lucru ce era total adevărat, că-mi plăcea foarte mult, că speram să-l îndrăgesc și mai mult, dar că nu eram câtuși de puțin îndrăgostită de el. Mi-a declarat că înțelege și că nu pretinde mai mult și așa... Ne-am căsătorit.

A rămas mult timp pe gânduri, cu fruntea ușor încruntată. Părea cufundată din plin în reținerea acelor zile apuse.

— Cred... Sunt sigură... Că la început a ținut la mine. Dar căsnicia nu a fost potrivită. Chiar de la început, fiecare am luat-o în altă parte. El... Nu e un lucru care să-mi facă plăcere să-l recunosc, dar e adevărat... El s-a plictisit foarte repede de mine. Am încercat s-o contrazic, dar m-a oprit. OJi, ba da, s-a plictisit. Acum nu mai contează... Acum drumurile noastre se vor despărți.

— Ce vrei să spui? Mi-a răspuns liniștită.

— Vreau să spun că n-am de gând să mai rămân la Styles.

— Dumneata și John n-o să mai locuiți aici?

— John poate să rămână, eu nu.

— Vrei să-l părăsești?

— Da.

— Dar, de ce?

Tăcu un timp, și în cele din urmă spuse:

— Probabil... Pentru că vreau să fiu... Liberă.

În timp ce rostea asta, am avut brusc viziunea unor spații largi, întinderi de păduri virgine, pământuri încă necălcate de picior de om și am realizat cam ce fel de libertate își dorea o ființă ca Mary Cavendish. Pentru o clipă mi s-a părut că o văd așa cum era în realitate – o ființă sălbatică, mândră, neîmblânzită, liberă ca pasărea cerului. Buzele ei scoaseră un mic strigăt:

— Nu știi, nu poți să știi cât urăsc locul ăsta în care mă simt ca într-o închisoare!

— Înțeleg, am spus, dar... Dar să nu faci un lucru pripit...

— Oh, un lucru pripit! Era revoltată în fața prudei ței mele.

Apoi, pe neașteptate, am spus un lucru pentru care, mai apoi, îmi veni să-mi mușc limba.

— Știi că doctorul Bauerstein a fost arestat?

Un val de răceală îi acoperi ca o mască fața, ștergând orice altă expresie.

— John a avut amabilitatea să mi-o spună azi-dimineață.

— Și ce crezi?

— Despre ce?

— Despre arestarea lui.

— Ce-aș putea crede? Se pare că-i spion german; așa i-a spus grădinarul lui John.

Chipul și glasul ei erau absolut reci și inexpresive. Oare chiar nu îi păsa?

Făcu câțiva pași și atinse cu degetele una din vasele de flori...

— Acestea sunt aproape ofilite. Trebuie să pun altele, proaspete. Vrei să-mi dai voie... Mulțumesc, domnule Hastings.

Trecu pe lângă mine foarte liniștită și ieși pe ușa glasvandului.

Nu, cu siguranță nu-i păsa de Bauerstein. Nici o femeie nu s-ar fi putut preface atât de rece, nepăsătoare.

Poirot nu și-a făcut apariția în dimineața aceea și nici oamenii de la Scotland Yard n-au dat nici un semn de viață.

Dar, în jurul prânzului, ne-a parvenit o nouă dovadă... Sau, mai bine zis, am mai pierdut o dovadă. Încercasem în zadar să descoperim cui îi fusese adresată cea de-a patra scrisoare a doamnei Inglethorp, în seara premergătoare morții sale. Eforturile noastre fiind sortite eșecului, abandonasem această problemă, sperând că se va elucida de la sine într-o bună zi. Și așa s-a și întâmplat, sub forma unei înștiințări sosite cu poșta de prânz din partea unei case franceze de discuri, prin care confirmau primirea cecului doamnei Inglethorp și își exprimau regretul de a nu fi în măsură să-i furnizeze un anumit set de discuri cu muzică populară rusească. Astfel, și ultima speranță de a rezolva misterul prin intermediul corespondenței din ziua fatală s-a spulberat.

Înainte de ora ceaiului, m-am dus la Poirot să-i împărtășesc noua dezamăgire și, din nou, spre surprinderea mea, nu l-am găsit acasă.

— Iar a plecat la Londra?

— Oh, nu, domnule, a luat trenul doar până la Tadminster. A spus că vrea să vadă farmacia domnișoarei.

— Tâmpitul! Am explodat. Doar i-am spus că miercuri e una din zilele când e liberă! În fine, spune-i, te rog, să mă caute mâine dimineată, bine?

— Desigur, domnule.

Dar, în ziua următoare, nici urmă de Poirot. Devenisem furios. Ne trata cât se poate de nesperios.

După masa de prânz, Lawrence mă trase de-o parte și mă întrebă dacă aveam de gând să mă duc să-l caut pe Poirot.

— Nu, nu cred c-am să mă duc. N-are decât să vină ei aici dacă vrea să ne vadă.

— Oh! Lawrence părea nehotărât. O anume nervozitate neobișnuită în atitudinea sa îmi stârni curiozitatea.

— Ce e? Am întrebat. Pot să mă duc, dacă e ceva special.

— Nu-i cine știe ce, dar... Ei bine, dacă te duci, te rog să-i spui – vocea îi coborî până la șoptă – cred că am găsit și cealaltă ceașcă de cafea!

Aproape că uitasem de misteriosul mesaj al lui Poirot, acum însă, curiozitatea mi se redeșteptă brusc.

Cum Lawrence n-a mai adăugat nimic la cele spuse, m-am decis să-mi las mândria deoparte și să mă duc din nou să-l caut pe Poirot la Leastways.

De data asta m-a întâmpinat cu un zâmbet. Monsieur Poirot era acasă.

Poirot stătea la masă, cu capul în mâini. La vederea mea sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat cu sollicitudine, sper că nu ești bolnav?

— Nu, nu, nu-s bolnav. Dar sunt pe punctul de a lua o decizie foarte importantă.

— Nu cumva dacă să prinzi sau nu criminalul? Am glumit.

Dar, Poirot încuviință cu gravitate.

— A vorbi sau a nu vorbi”, cum ar spune marele dumitale înaintaş Shakespeare „aceasta-i întrebarea”.

Nu m-am ostenit să-i corectez citatul.

— Chiar nu poți fi serios, Poirot?

— Sunt cât se poate de serios. Și asta pentru că încerc să țin cont de cel mai serios lucru din câte atârnă în balanță.

— Și care e asta?

— Fericirea unei femei, mon ami, răspunse el grav.

Nu-mi dădeam seama, deloc despre ce vorbește.

— Acum a sosit momentul, continuă el gânditor, iar eu nu știu ce să fac, pentru că, vezi dumneata, miza jocului e foarte mare. Și nimeni altul, ci eu, Hercule Poirot, trebuie să aleg dacă joc sau nu. Zicând asta, își atinse cu mândrie fruntea.

După câteva clipe de tăcere pline de respect, menite să nu destrame efectul vorbelor sale, i-am transmis mesajul lui Lawrence.

— Aha! Strigă. Așadar a găsit-o. Asta e bine. E mult mai deștept decât pare, acest cavaler al tristei figuri al dumitale.

Nu mă gândisem până atunci prea mult la inteligența lui Lawrence; oricum, m-am ferit să-l contrazic dar, cu amabilitate, l-am muștrat pentru că uitase care erau zilele libere ale Cynthiei.

— Adevărat. Am avut un cap de găină. Oricum, cealaltă tânără a fost deosebit de amabilă. I-a părut rău să mă vadă atât de dezamăgit și mi-a arătat tot ce era de văzut, cât se poate de binevoitoare.

— În cazul asta e bine, iar dumneata o să iei ceaiul cu Cynthia altă dată.

I-am spus despre scrisoare.

— Îmi pare rău, îmi pusesem mari speranțe în scrisoare. Dar n-a fost să fie. Toată afacerea asta trebuie elucidată din interior. Își ciocăni fruntea cu degetul. Celulele acestea gri. Totul depinde de ele. Apoi, brusc, întrebă: Te pricepi la amprente, prietene?

— Nu. Știu că nu există două amprente la fel, dar știința mea se oprește aici.

— Exact.

Trase un sertar și scoase câteva fotografii pe care le puse pe masă.

— Le-am numerotat cu 1,2,3. Vrei să mi le descrii?

— Sunt mult mărite, după cum văd. Numărul 1 este amprenta unor degete de bărbat; degetul mare și arătătorul. Numărul 2 aparține unor degete de femeie; sunt mult mai mici și diferă din toate punctele de vedere. Numărul 3 – m-am oprit câteva clipe – pare a fi o amestecătură de amprente diferite, dar, uite aici, se observă foarte bine amprente de la numărul 1.

— Suprapuse peste celelalte?

— Da.

— Ești foarte sigur?

— Oh, da; sunt identice.

Poirot aprobă și, luându-mi cu gentilețe fotografiile, le încuie din nou în sertar.

— Îmi închipui că n-ai de gând să-mi explici nimic, ca de obicei, am zis.

— Din contra. Numărul 1 reprezintă amprente de la monsieur Lawrence, 2 ale lui Mademoiselle Cynthia. Nu sunt importante. Le-am luat pentru comparație. Cu numărul 3 este puțin mai complicat.

— De ce?

— După cum vezi, fotografiile sunt foarte mult mărite. Se poate vedea pe aceasta, numărul 3, un fel de pată cețoasă extinzându-se pe toată suprafața fotografiei. N-am să-ți explic acum toată tehnica sofisticată de fotografiere pe care o folosește poliția și pe care am folosit-o eu. Ei bine, prietene, dumneata ai văzut amprente... Rămâne ca eu să-ți spun obiectele pe care au fost lăsate.

— Dă-i drumul... Sunt foarte curios.

— Eh bien! Fotografia numărul 3 reprezintă suprafața foarte mult mărită a unei sticlute de pe raftul de sus al dulapului cu otrăvuri din farmacia spitalului Crucea Roșie din Tadminster.

— Doamne Sfinte! Am exclamat. Dar ce caută amprente de la Lawrence Cavendish acolo? În ziua în care am fost acolo, nici măcar nu s-a apropiat de dulapul ăla.

— Ba da.

— Imposibil! Am fost împreună tot timpul!

Poirot scutură din cap.

— Nu, prietene, a existat un moment în care n-ați fost împreună. A fost în timpul în care n-ați fi putut fi împreună, altfel n-ar fi fost nevoie să-l chemați pe monsieur Lawrence să vină lângă voi, în balcon.

— Am uitat de asta, am recunoscut. Dar n-a durat decât o clipă.

— Suficient.

— Suficient pentru ce?

Zâmbetul lui Poirot deveni enigmatic.

— Suficient ca să dea posibilitatea unui om care a studiat cândva medicina să-și satisfacă o foarte elementară curiozitate.

Ochii ni se întâlniră. Se ridică și începu să fredoneze un cântecel. M-am uitat bănuitor la el.

— Poirot, ce era în sticluța aia?

Poirot privi pe fereastră.

— Clorhidrat de stricnină, îmi răspunse peste umăr, continuând să fredoneze.

— Cerule! Am spus-o cât se poate de liniștit. Mă așteptasem la acest răspuns.

— Clorhidrat de stricnină se folosește foarte rar... Numai pentru anumite pastile. În mod normal, se utilizează soluția de stricnină. Așa se explică faptul că amprenteaua au rămas intacte până acum.

— Cum ai reușit să faci fotografiile astea?

— Am lăsat să-mi scape pălăria peste balcon, explică simplu Poirot. Așa că, primind scuzele mele, colega lui Mademoiselle Cynthia a fost nevoită să coboare și să mi-o aducă, întrucât vizitatorii nu erau admiși la acea oră.

— Asta înseamnă că știai ce urma să găsești.

— Nu, deloc. Mă gândeam doar că ar fi putut fi posibil, căci din relatarea dumitale am înțeles că monsieur Lawrence s-a apropiat de dulapul cu otrăvuri. Prin urmare, această posibilitate trebuia să fie confirmată, ori infirmată.

— Poirot, umorul dumitale nu mă convinge. Asta e o descoperire foarte importantă.

— Nu știu. Totuși, un lucru mă intrigă. Fără îndoială te-a izbit și pe dumneata.

— Care?

— Acela că, în cazul de față, avem de-a face cu prea multă stricnină. Este pentru a treia oară când dăm de ea. A fost stricnină în siropul întăritor al doamnei Inglethorp. Domnul Mace a vândut tot stricnină, iar acum, descoperim că unul din membrii familiei a umblat cu stricnina în această farmacie. Lucrul ăsta e derutant și, după cum știi, nu-mi place confuzia. Înainte să fi avut timp să-i răspund, unul dintre belgieni își strecură capul pe ușă.

— E o doamnă, jos, care întreabă de domnul Hastings.

— O doamnă?

Am sărit în picioare. Poirot m-a urmat în grabă pe scări. Mary Cavendish stătea în pragul ușii.

— Am fost în vizită la o bătrână din sat și, cum Lawrence mia spus că ești cu monsieur Poirot, m-am gândit să trec și pe aici, explică ea.

— Prea bine, madame, spuse Poirot, mă și gândeam că ar fi trebuit să-mi faceți onoarea să mă vizitați și pe mine.

— Am s-o fac într-o zi, dacă mă invitați, îi promise surâzând, Mary.

— Atunci, e bine. Dacă o să aveți nevoie de un părinte confesor – aici, ea avu o ușoară tresărire – țineți minte, papă Poirot vă stă oricând la dispoziție.

Îl privi lung câteva minute, ca și cum ar fi vrut să-i citească gândurile, apoi se întoarse brusc cu spatele.

— Monsieur Poirot, nu vrei să vii și dumneata cu noi?

— Cu plăcere, madame.

Tot drumul până la Styles, Mary a vorbit repede și cu înfrigurare. Asta m-a intrigat, deoarece mi-am dat seama că, întrun fel, privirea lui Poirot o făcea nervoasă.

Vremea se stricase și începuse să bată un vânt tăios ca de toamnă. Mary tremura ușurel și își strângea în jurul trupului trenciul negru. Vântul sufla trist printre copaci ca un uriaș

care ofta.

— Când am ajuns în fața ușii mari de la Styles, ne-am dat seama că se întâmplase ceva.

Dorcas ne veni, alergând, în întâmpinare. Plângea și își frământa mâinile. Am fost sigur că și ceilalți servitori se adunaseră laolaltă la subsol, cu ochii plini de lacrimi.

— Oh, doamnă! Oh, doamnă. Nici nu știu cum să vă spun...

— Ce e, Dorcas? Am întrebat neliniștit. Spune odată!

— Nemernicii ăia de detectivi... L-au arestat... L-au arestat pe domnul Cavendish!

— L-au arestat pe Lawrence? Am șoptit.

— O privire stranie am surprins la Dorcas.

— Nu, domnule. Nu pe domnul Lawrence... pe domnul John.

În spatele meu, cu un strigăt ascuțit, Mary Cavendish se prăbuși greu peste mine și, în timp ce m-am întors iute s-o prind în brațe, am zărit în ochii lui Poirot o licărire de triumf.

XI. Capul de acuzare.

Procesul lui John Cavendish avu loc două luni mai târziu. Era acuzat de otrăvirea mamei sale vitrege.

Despre săptămânile care l-au precedat voi spune destul de puțin, în tot cazul, trebuie să mărturisesc că, în tot acest timp, toată admirația și simpatia mea s-au îndreptat, fără rezervă, către Mary Cavendish. Sărise ca o tigroaică în apărarea soțului ei, luptând cu dinții și cu unghiile pentru el, refuzând chiar și gândul că ar putea fi vinovat.

I-am mărturisit lui Poirot această admirație a mea, iar el mă aprobă gânditor.

— Da, face parte din femeile care la necaz își arată adevărata față. Disperarea le aduce la suprafață tot ce au mai bun...

Dulceața și devotamentul. Mândria și gelozia ei au...

— Gelozia? M-am mirat eu.

— Da. Nu ți-ai dat seama că e o femeie extrem de geloasă? Cum spuneam, și-a lăsat deoparte gelozia și mândria. Nu se mai gândește la nimic decât la bărbatul ei și la nenorocirea care s-a abătut asupra lui.

Poirot vorbea cu mult suflet, iar eu mă uitam la el și mă gândeam la ziua când încercase să se hotărască dacă să

vorbească sau nu. Ținând cont de sensibilitatea lui față de „fericirea unei femei”, m-am bucurat că nu fusese el nevoit să ia decizia atât de dură.

— Chiar și acum mi-e greu să cred, am spus. Vezi dumneata, până-n ultima clipă am crezut că era Lawrence.

Poirot se încruntă.

— Știu.

— Dar John! Vechiul meu prieten John!

— Fiecare criminal este probabil vechiul prieten al cuiva, filosofă Poirot. Nu poți amesteca sentimentul cu rațiunea.

— Puteai, totuși, să-mi dai măcar de înțeleș.

— E drept, puteam, dar n-am făcut-o tocmai pentru că era vorba de „vechiul dumitale prieten”.

Am rămas oarecum descumpănit de vorbele lui, amintindumi cu câtă grabă îi împărtășisem lui John părerile lui Poirot referitoare la Bauerstein. Și pentru că veni vorba de Bauerstein, trebuie să spun că fusese găsit nevinovat de afacerea cu spionajul. Totuși, deși se dovedise de data asta mai deștept decât ceilalți și reușise să iasă basma curată și să nu fie expulzat, aripile îi fuseseră tăiate pentru un timp.

L-am întrebat pe Poirot dacă credea că John va fi condamnat. Spre marea mea surprindere mi-a răspuns că, dimpotrivă, e foarte sigur că va fi achitat.

— Dar, Poirot... Am protestat.

— Oh, prietene, nu o dată ți-am spus că nu am dovezi. Una e să știi că un om e vinovat și cu totul alta s-o și dovedești. În cazul de față există extrem de puține probe. Asta-i marea problemă. Eu, Hercule Poirot, știu, însă îmi lipsește ultima za din lanț. Și cât timp nu o găsesc... Dădu din cap cu gravitate.

— Când ai început să-l suspectezi pe John Cavendish? Am întrebat după un minut sau două.

— Dumneata nu l-ai suspectat deloc?

— Nu.

— Nici chiar după ce ai surprins acel fragment din discuția dintre doamna Cavendish și soacra sa, corelat cu totala ei lipsă de franchețe din timpul anchetei?

— Nu.

— Dacă stai și analizezi situația și îl dai la o parte pe Alfred Inglethorp, care nu s-a certat cu soția sa – ai văzut cu câtă înverșunare a negat asta la anchetă – înseamnă că a fost fie Lawrence, fie John. Ei bine, dacă ar fi fost Lawrence, comportarea lui Mary Cavendish ar fi inexplicabilă. Dar dacă, pe de altă parte, a fost John, lucrurile se explică de la sine.

— Prin urmare, am strigat, luminat dintr-o dată, în dupăamiaza aia John s-a certat cu mama lui!

— Exact.

— Și dumneata ai știut-o în tot acest timp?

— Desigur. Numai așa se poate explica purtarea doamnei Cavendish.

— Și mai spui că John poate fi achitat?

Poirot dădu din umeri.

— Da, o spun. La poliție i se va aduce la cunoștință capul de acuzare, dar avocații lui îl vor sfătui să-și rezerve dreptul de apărare. Asta va avea loc la proces. Și... Ah, apropo, vreau să te previn, prietene, eu nu trebuie să apar la proces.

— Poftim?

— Da. În mod oficial, eu nu am nimic comun cu treaba asta. Până ce nu voi găsi ultima za a lanțului, sunt nevoit să rămân în spatele cortinei. Doamna Cavendish trebuie să creadă că lucrez în favoarea soțului ei, nu împotriva lui.

— Nu-i deloc cinstit! Am protestat.

— Ușurel, prietene. Nu uita că avem de-a face cu un om extrem de deștept și lipsit de scrupule, de aceea trebuie să facem tot ce ne stă în putință, indiferent de mijloace... Altfel o să ne scape printre degete. Iată de ce trebuie să stau în umbră. Toate dovezile vor fi aduse în fața instanței de Japp și Japp va primi toți laurii. Dacă voi fi chemat să depun vreo mărturie, zâmbi larg, o voi face, probabil, ca martor al apărării.

Cu greu îmi puteam crede urechilor.

— E cât se poate de en regie, continuă Poirot. Cât ar părea de ciudat, pot să aduc o probă care să demoleze una din încriminările capului de acuzare.

— Care anume?

— Acelea care se referă la distrugerea testamentului. John

Cavendish nu a distrus acel testament.

Poirot a fost un adevărat profet. N-am să fntru în detalii în ceea ce privește dezbaterile judecătoriei de instrucție, deoarece au constat în repetate și oboseitoare ședințe. Mă voi rezuma să spun că John Cavendish și-a rezervat dreptul la apărare, ceea ce urma să se producă la proces.

Septembrie ne-a găsit pe toți la Londra. Mary închiriasse o casă în Kensington, Poirot fiind inclus printre membrii familiei.

În ceea ce mă privește, obținusem o slujbă la Ministerul de Război, așa că am avut posibilitatea să fiu permanent împreună cu ei.

Cu cât treceau săptămânile, starea nervoasă a lui Poirot devenea tot mai rea. „Ultima za” despre care îmi vorbise încă nu fusese găsită. În gând speram să rămână pierdută, căci ce fericire ar fi așteptat-o pe Mary dacă John nu avea să fie achitat?

Pe 15 septembrie, John Cavendish apăru în boxa acuzaților la Tribunalul Old Bailey, sub acuzația de „crimă cu premeditare asupra lui Emily Agnes Inglethorp” și John se declară „nevinovat”.

Îl apăra sir Ernest Heavywether, faimosul avocat.

Din partea acuzării a vorbit domnul Philips.

Crima, spuse el, fusese una dintre cele mai premeditate și comise cu sânge rece; nici mai mult nici mai puțin decât o otrăvire deliberată a unei femei bune și miloase de către fiul său vitreg căruia îi fusese mai mult decât o mamă. Îl crescuse din fragedă copilărie; el și soția lui locuiseră la Styles Court într-un lux de invidiat, înconjurat de grija și dragostea ei. Se purtase cu ei ca o binefăcătoare amabilă și generoasă.

Propuse să fie admiși martori care să ateste că acuzatul se găsea într-o criză financiară din care nu știa cum să iasă și, în plus, se angrenase într-o aventură amoroasă cu doamna Raikes, soția unui fermier din vecinătate. Faptul acesta ajunsese la urechile mamei sale vitrege care l-a interpelat cu o zi înainte de cea în care a murit, și astfel izbucnise scandalul care, în parte, putuse fi auzit. Cu o zi înainte, acuzatul își

procurase stricnină de la farmacia din sat; recurând la un travesti prin care spera ca toată vina să cadă asupra unui alt om și anume asupra soțului doamnei Inglethorp, pe care era extrem de invidios. Din fericire, domnul Inglethorp putea să ofere un alibi de nezdruccinat.

În după-amiaza zilei de 17 iulie, continuă avocatul, imediat după cearta cu fiul său, doamna Inglethorp își făcu un nou testament. Acest testament a fost găsit distrus în căminul din dormitorul ei, dar existau probe care să dovedească faptul că fusese întocmit în favoarea soțului său. Defuncta făcuse deja unul înainte de căsătoria lor, dar...

— Și domnul Philips își ridică foarte sugestiv arătătorul – acuzatul nu știa acest lucru. Ce a determinat-o pe defunctă să întocmească un nou testament din moment ce deja exista unul, nu putu să spună. Era o doamnă în vârstă și se putea să fi uitat de celălalt; sau, ceea ce era mult mai probabil, se gândise că acela își pierduse valabilitatea după căsătorie. Pe tema asta mai avuseseră loc discuții. Femeile nu sunt întotdeauna la curent cu legile. Cu aproximativ un an în urmă, ea întocmise un. Testament în favoarea acuzatului. Putea să dovedească cu martori că acuzatul fusese cel care-i dăduse mamei sale cafeaua în noaptea fatală. Seara târziu reușise să intre în camera ei, ocazie cu care distrusese testamentul cel nou, crezând că, în felul acesta, singurul testament valabil ar fi rămas cel în favoarea lui.

Acuzatul fusese arestat în urma descoperirii de către inspectorul detectiv Japp (unul dintre cei mai străluciți ofițeri), în camera lui, a unei fiole de stricnină identică cu cea cumpărată de presupusul domn Inglethorp de la farmacia din sat, în preziua crimei. Rămânea la latitudinea completului de judecată să hotărască dacă aceste fapte constituiau sau nu dovada de netăgăduit a vinovăției acuzatului.

Și, cu o subtilă aluzie la faptul că jurații nici n-ar putea decide altfel decât că John Cavendish era vinovat, domnul Philips se așează și își șterse fruntea.

Primele depoziții au fost, în marea lor majoritate, asemănătoare cu cele de la anchetă, rezultatul autopsiei fiind

din nou luat în considerare, primul.

Sir Ernest Heavywether, care era renumit în Anglia pentru maniera lipsită de scrupule în care aborda martorii, puse numai două întrebări.

— Am înțeles, doctore Bauerstein, că stricnina, ca medicament, acționează repede.

— Da.

— Și că nu vă puteți explica acțiunea ei întârziată în cazul de față.

— Da.

— Mulțumesc.

Domnul Mace identifică fiola ca fiind cea vândută de el „domnului Inglethorp”. Presat, recunosc că-l cunoaște pe domnul Inglethorp doar din vedere și că nu stătuse niciodată de vorbă cu el. Martorului nu i s-au mai pus și alte întrebări.

A fost chemat Alfred Inglethorp care a negat că și-a procurat otrava. De asemenea, negă și că s-ar fi certat cu soția sa. Câțiva martori autentifică veridicitatea acestor spuse.

Au fost ascultate depozițiile celor doi grădinari în legătură cu semnarea de către ei, în calitate de martori, a testamentului, apoi a fost chemată Dorcas.

Dorcas, credincioasă „tânărului ei stăpân”, negă categoric că vpea pe care o auzise ar fi fost vocea lui John și declară hotărâtă, în pofida tuturor mărturiilor de până atunci, că domnul Inglethorp fusese în budoar cu soția sa. Un zâmbet ușor visător flutură pe buzele acuzatului. Doar știa prea bine cât de inutilă era această mărturie a ei, care nu făcea obiectul întrebărilor puse de apărare. Bineînțeles că doamna Cavendish nu fu citată să depună mărturie împotriva soțului său.

După câteva întrebări privitoare la alte probleme, domnul Philips o întreabă pe Dorcas:

— Vă amintiți de un pachet trimis de firma Parkson domnului Lawrence Cavendish, în luna iunie?

Dorcas scutură capul.

— Nu-mi amintesc, domnule. Poate că așa a fost, dar domnul Lawrence a lipsit de acasă o parte din luna iunie.

— În cazul în care ați fi primit un pachet în lipsa lui, ce-ați fi

făcut cu el?

— L-aș fi pus în camera lui, sau i l-aș fi trimis.

— Dumneavoastră personal?

— Nu, domnule, eu doar l-aș fi lăsat pe masa din hol. De treburi de genul ăsta se ocupa domnișoara Howard.

A fost chemată Evelyn Howard și, după câteva întrebări preliminare, fu întrebată despre pachet.

— Nu-mi amintesc. Vin o grămadă de pachete. Nu-mi pot aminti în mod special de unul anume.

— Nu știți dacă i-a fost trimis domnului Lawrence Cavendish în Țara Galilor sau dacă a fost pus în camera lui?

— Nu cred că i-a fost trimis. Mi-aș fi amintit.

— Să presupunem că un pachet a venit pentru domnul Lawrence Cavendish și apoi a dispărut – i-ați fi remarcat absența?

— Nu cred. M-aș fi gândit că altcineva s-a ocupat de el.

— Din câte știu, domnișoară Howard, dumneavoastră ați găsit această foaie de hârtie îngălbenită. Îi arată foaia pe care Poirot și cu mine o examinase în camera de zi de la Styles.

— Da.

— Cum se face că ați căutat-o?

— Detectivul belgian care s-a ocupat de acest caz mi-a cerut s-o caut.

— Unde ați găsit-o?

— Pe un șifonier.

— Pe șifonierul acuzatului?

— Eu... Cred că da.

— N-ați găsit-o dumneavoastră personal?

— Ba da.

— Atunci trebuie să știți unde ați găsit-o.

— Da, era pe șifonierul acuzatului.

— Așa mai merge.

Un vânzător de la firma Parkson „Costume de teatru”, recunosc că, pe 29 iunie, trimisese o barbă neagră domnului L. Cavendish, la cererea acestuia. Comanda fusese primită împreună cu un cec. Nu, nu păstrasera scrisoarea. Toate comenzile erau trecute în registrul firmei. Expediaseră barba

pe adresa: „L. Cavendish, Esq., Styles Court”.

Sir Ernest Heavywether se ridică greoi.

— De unde a fost expediată scrisoarea?

— De la Styles Court.

— Aceeași adresă la care s-a trimis pachetul?

— Da.

— Și scrisoarea a venit de acolo?

— Da.

Heavywether se năpusti asupra lui ca un uliu.

— De unde știți?

— Nu... Nu înțeleg.

— De unde știți că scrisoarea venea de la Styles? V-ați uitat la ștampila poștei?

— Nu... Dar...

— Aha, deci nu v-ați uitat la ștampilă! Și, cu toate astea, afirmați cu convingere că venea de la Styles. De fapt, putea avea orice ștampilă?

— Da... Da.

— De fapt, scrisoarea putea fi expediată de oriunde? De exemplu, din Țara Galilor?

Martorul admise că acest lucru era posibil, iar sir Ernest se declară cu asta satisfăcut.

Elizabeth Wells, ajutoarea lui Dorcas, declară că, după ce se dusesse la culcare și-a amintit că zăvorâse ușa de la intrare, în loc s-o lase doar încuiată, așa cum ceruse domnul Inglethorp. Atunci coborâse din nou să-și repare greșeala. Auzind un ușor zgomot în aripa de vest o luă prin pasaj și îl văzu pe domnul John Cavendish bătând la ușa doamnei Inglethorp.

Sir Ernest Heavywether o luă din scurt și femeia se pierdu cu totul, contrazicându-se, după care sir Ernest se așează din nou cu un zâmbet satisfăcut.

Cu depoziția lui Annie, privind pata de ceară de pe podea și faptul că-l văzuse pe acuzat ducând cafeaua în budoar ședința se suspendă până a doua zi.

În drum spre casă, Mary Cavendish se revoltă împotriva reprezentantului acuzării.

— Ce om înfiorător! Ce plasă a țesut în jurul sărmanului meu

John! A răstălmăcit fiecare amănunt în așa fel cum i-a convenit!

— Nu-i nimic, am spus ca s-o consolez, altfel vor sta lucrurile mâine.

— Da, rosti pe gânduri, apoi își coborî glasul pe neașteptate. Domnule Hastings, doar nu crezi... cu siguranță n-a fost Lawrence... Oh, nu, n-ar fi putut fi el!

Cum eu însumi eram încurcat, am așteptat să rămân singur cu Poirot și l-am întrebat ce credea că urmărește sir Ernest.

— Ah! Rosti Poirot admirativ. E un om foarte deștept acest sir Ernest.

— Crezi că-l consideră vinovat pe Lawrence?

— Nu cred că-i pasă sau că ar crede ceva. Nu, ceea ce încearcă el, e să creeze o asemenea confuzie în mințile juraților încât să-i facă să se certe între ei privitor la care dintre frați a făcut-o. Se străduiește să demonstreze că împotriva lui Lawrence sunt tot atâtea dovezi ca și împotriva lui John... Și nu sunt deloc sigur că n-o să reușească.

Inspectorul detectiv Japp a fost citat primul la redeschiderea sedinței și și-a expus depoziția succint și limpede. După ce relată ultimele evenimente, spuse:

— Pe baza informațiilor primite, Summerhayes și cu mine am cercetat camera acuzatului în lipsa acestuia. Într-unul din sertarele dulapului pentru rufărie, ascunse bine sub niște lenjerie am găsit: în primul rând, un pince-nez cu ramă aurie identic cu cel purtat de domnul Inglethorp și în al doilea rând, această fiolă.

Fiola fusese deja identificată de laboratorul de la farmacie. Era o sticlută albastră care conținea câteva granule de substanță cristalină și care avea eticheta: „Clorhidrat de stricnină. OTRAVĂ”.

Un nou corp delict descoperit de către detectivi pe parcursul desfășurării anchetei fu o bucată de sugativă. O găsiseră în carnetul de cecuri al doamnei Inglethorp și, citită în oglindă, lăsa să se vadă foarte clar cuvintele: „Tot ceea ce posedas iubitelui meu soț Alfred Ing...”. Asta întărea faptul că testamentul distrus fusese întocmit în favoarea soțului

defunctei. Apoi, Japp înmână bucata de hârtie arsă, recuperată din cămin și își termină depoziția cu descoperirea bărbii în mansardă.

Dar întrebările lui sir Ernest abia acum veneau:

— În ce zi ați percheziționat camera acuzatului?

— Marți, 24 iulie.

— Exact la o săptămână după crimă?

— Da.

— Ați spus că ați găsit aceste două obiecte în dulapul acuzatului. Era descuiat?

— Da.

— Nu v-a izbit faptul că un om care a comis o crimă putea să păstreze asemenea dovezi ale crimei lui într-un dulap neîncuiat, unde oricine putea să umble?

— Le-a ascuns în grabă.

— Da, dar tocmai ați spus că a trecut o săptămână întreagă de la crimă. Ar fi avut timp berechet să le ia de acolo și să le distrugă.

— Probabil.

— Aici nu poate fi vorba de „probabil”. A avut sau nu destul timp să le distrugă?

— Da.

— Grămada de lenjerie sub care ați găsit ascunse a este două obiecte era ușoară sau grea?

— Grea.

— Cu alte cuvinte, era lenjerie de iarnă. Vi se pare normal faptul că acuzatul s-a dus direct la acest dulap?

— Poate că nu.

— Drăguț răspuns. Era normal ca acuzatul, în cea mai toridă zi a unei veri fierbinți, să se ducă la sertarul cu lenjerie de iarnă? Da sau nu?

— Nu.

— În cazul acesta, nu e posibil ca obiectele în discuție să fi fost puse acolo de o a treia persoană, iar acuzatul să nu fi avut habar de ele?

— N-aș crede.

— Dar e posibil?

— Da.

— Asta-i tot.

Au urmat apoi alte depoziții. S-a depus mărturie privitor la dificultățile financiare ale acuzatului la sfârșitul lui iulie, la aventura lui cu doamna Raikes. Biata Mary, pentru o femeie cu mândria ei, asta trebuie să fi fost cel mai cumplit lucru. Evelyn Howard relatează just faptele, deși dușmănia ei față de Alfred Inglethorp o făcu să se repeadă să tragă concluzia că el era criminalul.

Urmă apoi la bară Lawrence Cavendish. La întrebările domnului Philips, cu voce joasă, negă că ar fi comandat ceva firmei Parkson în iunie. De fapt pe 29 iunie se găsea deja în Țara Galilor.

Brusc, bărbia lui sir Ernest zvâcni bătaios înainte.

— Negați că ați comandat firmei Parkson o barbă neagră la 29 iunie?

— Da.

— Aha! În cazul în care fratelui dumneavoastră i s-ar întâmpla ceva, cine ar moșteni Styles Court?

Brutalitatea întrebării făcu ca fața palidă a lui Lawrence să se înroșească. Judecătorul curmă murmurele de dezaprobare ale sălii, iar acuzatul din boxă se aplecă în față supărat.

Heavywether ignoră total furia clientului său.

— Dacă sunteți amabil, vă rog să răspundeți la întrebare.

— Presupun că eu, spuse liniștit Lawrence.

— Ce înțelegeți prin acest „presupun”. Fratele dumneavoastră nu are copii. Deci, dumneavoastră ați fi moștenitorul, nu-i așa?

— Da.

— Aha, acum e mai bine, exclamă Heavywether, cu o satisfacție diabolică. Și veți moșteni și o grămadă de bani, nu?

— Într-adevăr, sir Ernest, protestă judecătorul, întrebările astea nu-s relevante.

Sir Ernest făcu o plecăciune și își relua interogatoriul.

— Pe 17 iulie, marți, mi se pare că ați făcut o vizită la dispensarul spitalului Crucea Roșie, împreună cu un alt oaspete.

— Da.

— S-a întâmplat ca, în timp ce ați rămas câteva secunde singur, să descuiați dulapul cu otrăvuri și să examinați niște sticle?

— Eu... Eu... Poate că da.

— Să rețin că ați făcut-o?

— Da.

Sir Ernest își trimise încântat următoarea săgeată.

— Ați cercetat vreo sticlă în mod special?

— Nu, nu cred.

— Aveți grijă, domnule Cavendish, fiți atent. Mă refer la o sticlă cu clorhidrat de stricnină.

Chipul lui Lawrence căpătă o paloare cadaverică.

— N... nu... Sunt sigur că nu.

— Atunci cum puteți explica faptul că amprentele dumneavoastră, imposibil de tăgăduit, se află pe ea?

Maniera terorizantă a interogatoriului era menită să enerveze.

— Eu... Presupun că am atins sticla.

— Și eu. Ați luat ceva din conținutul ei?

— Cu siguranță, nu.

— Atunci de ce ați atins-o?

— Cândva am studiat medicina. E normal să mă intereseze astfel de lucruri.

— Aha! E „normal să vă intereseze” otrăvurile, nu-i așa? Și ați așteptat să rămâneți singur pentru a vă satisface „interesul”?

— A fost o pură întâmplare. Dacă ceilalți ar fi fost acolo, aș fi procedat la fel.

— Deci, nu erau și ceilalți acolo?

— Nu, dar...

— De fapt, toată după-amiaza ați rămas singur doar câteva minute și tocmai în aceste minute s-a întâmplat..., am spus „s-a întâmplat”... Să vă manifestați „interesul natural” față de clorhidratul de stricnină.

Lawrence se bâlbâi jalnic.

— Eu... Eu...

Cu o expresie satisfăcută, sir Ernest spuse:

— Nu mai am nimic să vă întreb, domnule Cavendish.

Această parte a interogatoriului stârni o vie emoție în rândurile asistenței. Doamnele elegante și pretențioase își apropiară capetele și șoaptele lor deveniră atât de zgomotoase încât judecătorul se văzu nevoit să amenințe cu evacuarea sălii dacă nu se reinstaura liniștea.

Printre cele câteva depoziții care au mai urmat a fost și cea a experților grafologi chemați să-și exprime părerea privind semnătura lui „Alfred Inglethorp” din registrul farmaciei. Aceștia declarară în unanimitate că nu era scrisul lui și că putea fi scrisul contrafăcut al acuzatului. Interogați, ei au admis că ar putea fi și scrisul bine imitat al acuzatului.

Pledoaria lui sir Ernest Heavywether în apărarea inculpatului nu a fost lungă, dar a fost impresionantă prin intensitatea ei, sporită și de maniera sa emfatică de a vorbi. Niciodată în decursul întregii sale cariere, spuse el, nu a văzut o acuzație de crimă care să se bazeze pe mărturii atât de superficiale. Nu numai că se baza în întregime pe fapte de circumstanță, dar, cea mai mare parte a acuzației era practic nedovedită. Să luăm depozițiile care tocmai au fost auzite, continuă sir Ernest, și să le analizăm cu imparțialitate. Stricnina a fost găsită în sertarul dulapului din camera acuzatului, dulapul care nu era încuiat. După cum remarcase și mai înainte, nu exista nici o dovadă care să ateste că acuzatul o ascunsese acolo. Fusese o încercare infamă a unei alte persoane de a pune crima în seama acuzatului. Interogatoriile n-au reușit să confirme cătuși de puțin faptul că acuzatul a comandat o barbă neagră firmei Parkson. Cearta dintre acuzat și mama sa vitregă avusese loc, într-adevăr, dar atât asta cât și strâmtorarea financiară a acuzatului au fost exagerate în mod grosolan.

Distinsul său coleg – sir Ernest se înclină condescendent spre domnul Philips – a atras atenția că, dacă acuzatul ar fi fost nevinovat, ar fi recunoscut de la bun început, la anchetă, că el se certase cu defuncta și nu domnul Inglethorp. După părerea lui, faptele au fost greșit interpretate, iar adevărul era

următorul. Acuzatul, revenind acasă în după-amiaza zilei de marți, a aflat că între doamna și domnul Inglethorp avusese loc o ceartă violentă. Acuzatului nici nu i-a trecut prin minte că cineva ar fi putut să confunde vocea domnului Inglethorp cu a sa. În mod firesc el a tras concluzia că în ziua respectivă mama sa avusese două certuri.

Din depoziții a reieșit că luni, 16 iulie, acuzatul a pătruns în farmacia din sat, deghizat în persoana domnului Inglethorp. Din contră, în acel timp acuzatul se afla într-un loc retras, numit Marston's Spinney, ca urmare a unui bilețel primit prin care era avertizat că, dacă nu se află la locul respectiv în ziua aceea, soția sa va afla anumite lucruri. Acuzatul dădu curs invitației din bilet și se duse la locul indicat, dar, după ce așteptă în zadar o jumătate de oră, se întoarse acasă. Din nefericire, nu se întâlnise cu nimeni, nici la dus nici la întors, ca să poată avea un alibi, însă norocul era că păstrase biletul, astfel încât putea constitui o dovadă.

În ceea ce privea distrugerea testamentului, acuzatul fusese pus în temă de avocatul familiei și, deci, știa foarte bine că testamentul întocmit cu un an înainte în favoarea sa devenise nul în urma căsătoriei mamei sale vitrege. El ar fi putut aduce dovezi în privința adevăratei identități a celui ce distrusese testamentul, ceea ce ar arunca o cu totul altă lumină asupra cazului.

În final, ținuu să precizeze completului de judecată că existau mărturii incriminatorii asupra altor persoane decât John Cavendish. De pildă, dovezile împotriva domnului Lawrence Cavendish erau mult mai puternice decât cele împotriva fratelui său.

Acum, ar dori să fie citat acuzatul.

În boxa acuzaților, John se descurcă foarte bine. Mânuit cu îndemănare de sir Ernest își expuse cauza cu multă credibilitate. Scoase la iveală biletul anonim pe care îl primise și-l înmână juraților. Sinceritatea cu care recunoscuse precaritatea situației lui financiare și faptul că se certase cu mama sa vitregă conferi valoare apărării sale.

La sfârșitul depoziției, făcu o pauză, și spiâse:

— Aș dori să lămuresc un lucru. Resping și dezaprob cu tărie insinuările lui sir Ernest Heavywether privitoare la vinovăția fratelui meu. Sunt convins că, la fel ca mine, n-are nimic de a face cu această crimă.

Sir Ernest zâmbi doar și ochiul său ager observă imediat impresia favorabilă pe care protestul lui John o produse asupra juraților.

Apoi începură întrebările.

— Am înțeles că ați afirmat la anchetă că niciodată nu v-ați fi gândit că glasul dumneavoastră ar fi putut fi confundat cu cel al domnului Inglethorp. Nu e surprinzător?

— Nu, nu cred. Mi s-a spus că între mama mea și domnul Inglethorp avusese loc o ceartă și nu m-am gândit o clipă că n-ar fi fost adevărat.

— Nici chiar când servitoarea Dorcas a repetat anumite fragmente din discuție... Fragmente care trebuiau să vă fie cunoscute?

— Nu le-am recunoscut.

— Trebuie că aveți o memorie nefiresc de scurtă!

— Nu, dar amândoi eram supărați și, cred, că am spus mai multe decât am gândit. N-am dat prea mare atenție vorbelor mamei mele.

Pufnitul neîncrezător al domnului Philips fu foarte grăitor. Trecu, apoi, la anonimă.

— Ați scos la iveală acest bilet exact la momentul potrivit. Spuneți-mi, nu vă este cunoscut acel scris?

— Nu.

— Nu credeți că seamănă cu scrisul dumneavoastră... Prost contrafăcut?

— Nu, nu cred.

— Eu vă spun că e chiar scrisul dumneavoastră!

— Nu e.

— Afirm că, din dorința de a vă fabrica un alibi, ați scornit această întâlnire incredibilă și ați scris acest bilet în scopul de a vă face crezut!

— Nu.

— De fapt, la ora la care susțineți că vă aflați într-un loc

retras și neumblat, în realitate ați intrat în farmacia din Styles St. Mary și v-ați procurat stricnină sub identitatea domnului Inglethorp.

— Nu, e o minciună.

— Susțin că, îmbrăcat într-un costum al domnului Inglethorp și purtând o barbă neagră falsă, ca asemănarea să fie perfectă, ați fost acolo... Și ați semnat în registru cu numele lui!

— E complet neadevărat.

— În cazul ăsta am să las la latitudinea juraților să constate remarcabila similitudine dintre scrisul de pe bilet, cel din registru și cel al dumneavoastră, spuse domnul Philips și se așeză cu aerul unui om care și-a făcut datoria, dar care, cu toate acestea, era scârbit de un asemenea sperjur.

Apoi, întrucât se făcuse destul de târziu, ședința a fost amânată pe luni.

Am observat că Poirot arăta foarte descurajat. Între sprâncene îi apăruse cuta pe care i-o cunoșteam atât de bine.

— Ce e Poirot? L-am chestionat.

— Ah, mon ami, lucrurile merg rău, foarte rău.

— Fără să vreau, am simțit o ușurare. Asta însemna că era foarte probabil ca John Cavendish să fie achitat.

Când am ajuns acasă, micul meu prieten refuză invitația la ceai a lui Mary.

— Nu, mulțumesc, madame. Voi urca în camera mea.

L-am urmat. Încă încruntat, se îndreptă către masă și luă un pachet de cărți de joc. Apoi își trase un scaun, se așeză și, spre marele meu amuzament, începu, solemn, să construiască o casă din cărți de joc!

Am început să râd fără să vreau, iar el îmi spuse:

— Nu, mon ami, n-am dat în mintea copiilor! Mă calmez, asta-i tot. Întotdeauna asta impune o foarte mare precizie a degetelor, iar precizia degetelor este coordonată de creier, de limpezimea lui, ori, niciodată n-am avut o mai mare nevoie de asta, ca acum.

— Care-i necazul? L-am întrebat.

Poirot lovi puternic în masă, dărâmând astfel tot ce construisese cu migală.

— Problema e că pot construi o casă cu șapte etaje din cărți de joc, dar nu pot – bum!

— Să gădesc – bum!

— Acea ultimă za de care ți-am vorbit.

N-am știut cam ce-aș fi putut spune, drept care am tăcut, iar el începu din nou să construiască cu grijă o casă, vorbind în salturi.

— Asta se face... Așa! Pun... O carte... pe alta... cu precizie... Matematică!

Urmăream cum casa se înălța sub mâinile lui, cuvânt cu cuvânt. N-a avut nici o ezitare, n-a greșit niciodată. Aproape că părea o scamatorie.

— Ce mână sigură ai, am remarcat. Cred că doar o singură dată ți-am văzut-o tremurând.

— Fără îndoială, eram furios, observă Poirot placid.

— Așa e! Erai foarte supărat. Îți amintești? Asta s-a întâmplat când ai descoperit că încuietoarea servietei din dormitorul doamnei Inglethorp fusese forțată. Stăteai lângă cămin și mutai în loc lucrurile de pe poliță, cum ai obiceiul, iar mâinile îți tremurau ca frunza! Trebuie să-ți spun...

Dar m-am oprit brusc. Poirot, cu un strigăt nearticulat, dărmă dintr-o mișcare tot ce construise cu măiestrie și își duse mâinile la ochi, clătinându-se înainte și înapoi, ca și cum ar fi suferit cumplit.

— Cerule, Poirot! Am strigat. Ce s-a întâmplat? Te doare ceva?

— Nu, nu, șopti. Dar... Dar... Mi-a venit o idee!

— Oh! Am exclamat. Ți-a venit „o mică idee”?

— Ah, ma foi, nu! De data asta e o idee uriașă! Fantastică! Iar dumneata... Dumneata, prietene, mi-ai dat-o!

Mă luă brusc în brațe și mă sărută cu căldură pe obraji și, înainte ca să-mi revin din surpriză, țâșni din cameră.

Mary Cavendish tocmai intra.

— Ce-a pățit monsieur Poirot? A trecut pe lângă mine strigând: „Un garaj! Pentru Dumnezeu, duceți-mă la un garaj, madame!” Și se năpusti în stradă.

M-am repezit la fereastră. Într-adevăr, era în stradă, fugind

în josul ei, fără pălărie și gesticulând. M-am întors spre Mary cu un aer neputincios.

— O să-l oprească foarte curând vreun polițist. Acum a dat colțul!

Ochii ni s-au întâlnit și ne-am privit fără speranță.

— Ce poate fi?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Construia o casă din cărți de joc când, deodată mi-a spus că i-a venit o idee și a zbughit-o, după cum ai văzut.

— În sfârșit, rosti Mary, sper să se întoarcă înainte de cină.

Dar Poirot nu se întoarse nici după căderea nopții.

XII. Ultima verigă.

Plecarea bruscă a lui Poirot ne-a intrigat enorm pe toți. Trecu și dimineața de duminică și el tot nu apăruse. Dar, pe la trei, un hureit asurzitor ne-a făcut să ne repezim la fereastră și l-am putut zări coborând dintr-o mașină însoțit de Japp și Summerhayes. Omulețul era complet transformat, radiind de o mulțumire de sine întrucâtva ridicolă. Se înclină cu un respect exagerat în fața lui Mary Cavendish.

— Madame, îmi permiteți să organizez o mică întrunire în salon? E necesar să participe toată lumea.

Mary zâmbi trist.

— Monsieur Poirot, doar știți că oricum aveți carte blanche.

— Sunteți prea amabilă, madame.

Tot un zâmbet, Poirot ne mână pe toți în salon, oferindu-ne fiecăruia câte un scaun.

— Domnișoară Howard... Aici. Mademoiselle Cynthia. Domnule Lawrence. Buna mea Dorcas. Și Annie. Bien! Mai aștept câteva minute ca să apară și domnul Inglethorp. L-am înștiințat și pe el.

Domnișoara Howard se ridică imediat de pe scaun.

— Dacă acest om pune piciorul în casa asta, eu plec!

— Nu, nu! Poirot se duse spre ea și-i spuse ceva cu glas coborât.

În cele din urmă, domnișoara Howard consimți să se întoarcă la locul ei. Câteva minute mai târziu, Alfred Inglethorp intră în cameră.

Toată lumea fiind prezentă, Poirot se ridică de pe scaun cu aerul unui conferențiar și se înclină politicos în fața asistenței.

— Messieurs, mesdames, după cum știți cu toții, am fost chemat de monsieur John Cavendish să investighez acest caz. Am cercetat de îndată dormitorul defunctei, care dormitor, conform sfatului medicilor, a fost ținut încuiat, păstrându-se totul exact ca în noaptea în care s-a petrecut tragedia. Iată ce am găsit: unu – un fragment dintr-un material verde; doi – o pată pe carpetă de lângă fereastră, încă umedă; trei – o cutie goală de pastile de bromură.

Să iau mai întâi fragmentul de material. L-am găsit în zăvorul ușii dintre acest dormitor și cel al lui Mademoiselle Cynthia. Am pus fragmentul la dispoziția poliției, care nu l-a considerat prea important. Nici măcar nu și-au dat seama că este o bucată ruptă dintr-o salopetă de câmp.

Se produse un ușor murmur de curiozitate.

O singură persoană – de la Styles lucra la câmp... Doamna Cavendish, deci ea trebuie să fi intrat în camera defunctei prin ușa de comunicare dintre aceasta și cea a domnișoarei Cynthia.

— Dar ușa asta era zăvorâtă pe dinăuntru! Am strigat.

— Când am cercetat în cameră, da. Numai că ne bazăm doar pe cuvântul ei, căci ea a fost cea care a încercat această ușă și a spus că era încuiată. În confuzia generală, ar fi putut avea din plin ocazia să tragă zăvorul la loc. Am avut prilejul mai devreme să-mi verific ipoteza. De altfel, fragmentul de material se potrivește perfect cu ruptura din salopeta doamnei Cavendish. De asemenea, la anchetă, doamna Cavendish a declarat că auzise, din camera sa, zgomotul produs de căderea mesei de lângă pat. Am verificat, dinainte, aceste spuse postându-l pe prietenul meu, monsieur Hastings în aripa stângă a clădirii, exact lângă ușa camerei doamnei Cavendish. Personal, însoțit de poliție, m-am dus în camera defunctei și, aparent din greșeală, am dăruit masa în cauză, dar am constatat, cum de altfel mă și așteptam, că monsieur Hastings n-a auzit absolut nimic. Asta mi-a întărit convingerea că doamna Cavendish nu a spus adevărul când a declarat că la

ora la care s-a petrecut tragedia, ea se îmbrăca în camera ei. De fapt, eram convins că, departe de a se afla în camera sa, doamna Cavendish se găsea chiar în camera defunctei, când s-a dat alarma.

I-am aruncat o privire lui Mary. Era foarte palidă, dar zâmbea.

— Am analizat această ipoteză. Doamna Cavendish se află în camera soacrei sale. Să spunem că ea caută ceva și încă nu la găsit. Doamna Inglethorp se trezește și se sperie îngrozitor. Întinde mâna, dărmând masa de lângă pat și apasă cu disperare pe sonerie. Doamna Cavendish tresare, scapă lumânarea, picurând ceara pe covor. O ridică și se retrage repede în camera lui Mademoiselle Cynthia, trăgând ușa în urma ei. Iese în grabă pe coridor pentru ca servitorii să nu o găsească unde era de fapt. Este, însă, prea târziu! Se aude deja ecoul pașilor din pasajul care leagă cele două aripi ale clădirii. Ce să facă? Repede ca gândul, se întoarce în camera tinerei fete și începe s-o scuture ca s-o trezească. Toți cei ai casei, sculați brutal din somn, se îmbulzesc spre camera doamnei Inglethorp și încep să bată în ușă. Nimeni nu observă că doamna Cavendish nu a ajuns odată cu ceilalți, dar – și asta este semnificativ – n-am putut găsi pe nimeni care s-o fi văzut venind din aripa cealaltă. Se uită la Mary Cavendish. Am dreptate, madame?

Ea își înclină capul.

— Foarte mare dreptate, monsieur. Sper că înțelegeți că, dacă aș fi considerat că i-aș fi putut face un bine soțului meu relatând aceste fapte, nu m-aș fi dat în lături. Nu mi s-a părut, însă, că asta ar influența în vreun fel problema vinovăției sau nevinovăției lui.

— Într-un fel, asta e adevărat, madame. Dar m-ar fi scutit pe mine de multe frământări, dându-mi libertatea de a mă ocupa de alte fapte și de a le vedea adevărata semnificație.

— Testamentul! Strigă Lawrence. Deci, tu, Mary, l-ai distrus? Ea clătină din cap, iar Poirot făcu la fel.

— Nu, spuse el liniștit. Există o singură persoană care ar fi avut posibilitatea să distrugă testamentul... Doamna

Inglethorp însăși!

— Imposibil! Am exclamat. Abia și-l făcuse, în ziua aceea!

— Totuși, mon ami, ea l-a distrus. Nu vă pot demonstra asta decât prin aceea că, în cea mai toridă zi a anului, doamna Inglethorp a dat ordin să fie aprins focul în camera ei.

Am oftat. Cât de tâmpiți am putut fi să nu ne gândim deloc la acel foc fără rost! Poirot continuă:

— În acea zi, temperatura era de 30 de grade la umbră. Și totuși doamna Inglethorp pusese să se facă focul! De ce? Pentru că vroia să distrugă ceva și nu putea s-o facă în alt mod. Știți, desigur, că din cauza războiului, la Styles se practica o economie la sânge și nici o foaie de hârtie folosită nu era aruncată. Prin urmare, nu avea cum să distrugă un document gros cum e testamentul. În clipa în care am auzit despre aprinderea focului în camera doamnei Inglethorp, am tras concluzia că era menit să distrugă un document important... Posibil un testament. De aceea nu m-a surprins descoperirea fragmentului carbonizat în cămin. Bineînțeles că, la vremea aceea, nu știam că testamentul în cauză fusese întocmit chiar în aceeași zi și sunt obligat să recunosc că, atunci când am aflat-o, am comis o gravă eroare. Am tras concluzia că hotărârea doamnei Inglethorp de a distruge testamentul se datora certei pe care o avusese în acea dupăamiază și, prin urmare, cearta avusese loc după întocmirea testamentului și nu înainte.

Aici am greșit, după cum știți, și am fost nevoit să abandonez această pistă. Am luat problema din alt unghi de vedere. Deci, la ora patru, Dorcas își aude stăpâna rostind supărată: „Să nu-ți închipui că teama de publicitate sau scandalul dintre soț și soție mă vor opri”. Am presupus, și am presupus bine, că vorbele acestea nu-i erau adresate soțului său, ci domnului John Cavendish. O oră mai târziu, la cinci, folosește aproape aceleași cuvinte, dar punctul de vedere este diferit.

Recunoaște în fața lui Dorcas: „Nu știu ce să fac; scandalul între soț și soție e un lucru îngrozitor”. La patru fusese supărată, însă complet stăpână pe sine. La cinci este teribil de necăjită și spune că a avut un „mare șoc”.

Analizând problema psihologic, am tras o concluzie – eram convins eu – corectă. Al doilea „scandal” de care vorbea nu era același cu primul... ci o privea personal!

Să recapitulăm. La patru, doamna Inglethorp se ceartă cu fiul său și-l amenință că-l va da în vileag în fața soției sale... Care, în treacăt fie spus, a auzit cea mai mare parte a discuției. La patru și jumătate, doamna Inglethorp, ca urmare a discuției privind valabilitatea testamentelor, face unul în favoarea soțului său și-i ia ca martori pe cei doi grădinari. La cinci, Dorcas își găsește stăpâna într-o stare de agitație neobișnuită, cu o foaie de hârtie în mână – „o scrisoare”, crede Dorcas și asta e momentul în care dă ordin să se facă focul în camera sa. E de presupus deci, că între patru și jumătate și cinci, s-a petrecut ceva care i-a schimbat complet sentimentele căci acum e tot atât de nerăbdătoare să distrugă testamentul precum fusese mai înainte să-l facă. Ce era acel ceva?

Din câte știm s-a aflat singură în acea jumătate de oră. Nimeni n-a intrat și n-a ieșit din budoar. Atunci, ce a determinat schimbarea asta bruscă a sentimentelor?

Nu putem decât să ghicim, iar eu cred că am ghicit bine. Doamna Inglethorp nu avea timbre în biroul său. Știu asta căci, mai târziu, a trimis-o pe Dorcas să-i aducă câteva. Acum, însă, în colțul opus al încăperii, se afla biroul soțului său... Încuiat. Era foarte nerăbdătoare să găsească timbre și, conform teoriei mele, a încercat să descuie biroul cu cheile ei. Una din ele s-a potrivit, asta o știu. Prin urmare a descuiat biroul și, căutând timbre, a dat peste altceva... Peste foaia de hârtie pe care Dorcas a văzut-o în mâna ei și care, în mod cert, n-ar fi trebuit să cadă sub ochii doamnei Inglethorp. Pe de altă parte, doamna Cavendish a crezut că acea foaie de hârtie, pe care soacra sa nu vroia s-o lase nimeni din mână, era o dovadă certă a infidelității soțului său. I-o ceru doamnei Inglethorp care o asigură, lucru foarte adevărat, că nu are nici o legătură cu problema respectivă. Doamna Cavendish nu o crezu. Se gândi că doamna Inglethorp vroia să-și acopere fiul vitreg. Dar, doamna Cavendish este o femeie foarte hotărâtă și, sub masca indiferenței, extrem de geloasă pe soțul ei. Se

gândi să pună mâna cu orice preț pe acea hârtie și norocul îi surâse. Întâmplarea făcu să găsească cheia de la servieta doamnei Inglethorp, cheia pierdută în acea dimineață. Știa că soacra sa păstrase întotdeauna toate hârtiile importante în servieta aceea.

Prin urmare, doamna Cavendish își puse în aplicare planul cum numai o femeie disperată din cauza geloziei ar fi putut so face. În cursul serii dezăvorî ușa care dădea în camera domnișoarei Cynthia. E posibil să fi uns lăcașul zăvorului căci, atunci când am încercat, s-a deschis fără zgomot. Pentru mai multă siguranță și-a amânat planul până în zori, când servitorii erau obișnuiți s-o audă mișcându-se în camera sa. Se îmbracă în ținuta sa de lucru la câmp după care trecu fără zgomot din camera lui Mademoiselle Cynthia în cea a doamnei Inglethorp.

Poirot se opri puțin și Cynthia interveni:

— M-aș fi trezit dacă cineva ar fi intrat în camera mea.

— Nu și dacă ați fi fost drogată, Mademoiselle.

— Drogată?

— Mais, oui! Vă amintiți – ni se adresă acum tuturor – că, în ciuda zgomotelor și a hărmălaiei de la ușa alăturată, Mademoiselle Cynthia continua să doarmă. Există două posibilități. Fie somnul său era simulat... Ceea ce nu cred... Fie somnul îi fusese provocat pe căi artificiale.

Ideea aceasta din urmă m-a făcut să examinez extrem de atent toate ceștile de cafea, amintindu-mi că cea care-i dăduse cafeaua Cynthiai în seara aceea fusese doamna Cavendish. Am luat o mostră din fiecare ceașcă și le-am dat la analiză, dar fără rezultat. Numărasem cu grijă ceștile ca nu cumva una să fi fost luată. Șase persoane băuseră cafea și, întradevăr, găsisem șase cești. Am fost nevoit să recunosc față de mine însumi că greșeam mergând pe pista asta.

Atunci am descoperit că făceam o gravă eroare. Se adusesse cafea pentru șapte persoane, nu pentru șase, căci, în acea seară, fusese prezent și doctorul Bauerstein. Acest fapt schimba cu totul lucrurile căci, de data asta, lipsea o ceașcă. Servitorii nu au observat nimic; căci cafeaua o adusesse Annie,

care nu știa că domnul Inglethorp nu bea niciodată cafea, și, prin urmare, venise cu șapte cești, iar Dorcas, care le spălă dimineața următoare, găsi, ca de obicei, șase cești... Sau, mai precis, cinci cești, căci a șasea era cea spartă din camera doamnei Inglethorp.

Am fost convins că ceașca de cafea care lipsea era cea a lui Mademoiselle Cynthia. Convingerea îmi era întărită și de faptul că toate ceștile de cafea găsite conțineau zahăr, iar Mademoiselle Cynthia nu bea niciodată cafeaua cu zahăr. Mia reținut atenția relatarea lui Annie privitoare la niște „sare” aflată pe tava cu cacao pe care i-o ducea în fiecare seară doamnei Inglethorp în cameră. De aceea am luat și o mostră din cacaoa aceea și am trimis-o la analiză.

— Dar asta o făcuse deja doctorul Bauerstein! Spuse Lawrence, repede.

— Nu chiar. El i-a cerut expertului să-i spună dacă mostra de cacao conținea sau nu stricnină și nu dacă ea conținea vreun narcotic.

— Narcotic?

— Da. Iată raportul laborantului. Doamna Cavendish le-a administrat un narcotic inofensiv, dar eficient, atât doamnei Inglethorp, cât și Cynthiei. Dar a avut un mauvais quart d'heure în consecință! Imaginați-vă ce a simțit ea când soacra se îmbolnăvește brusc rău și moare și imediat aude pronunțându-se cuvântul „otravă”! Fusese convinsă că somniferul era perfect inofensiv, dar iată că, cel puțin pe moment, se crede vinovată de moartea doamnei Inglethorp. Intră în panică și o ia la fugă pe scări, aruncă repede ceașca de cafea și farfurioara folosite de Mademoiselle Cynthia într-un vas mare de aramă unde, mai târziu, sunt descoperite de monsieur Lawrence. Nu s-a mai atins de restul de cacao rămas. Prea mulți ochi sunt ațintiți asupra ei. Sper că bănuiri ușurarea pe care a simțit-o când s-a menționat că e vorba de stricnină și, ca atare, întreaga tragedie nu era opera ei.

Acum ne putem explica de ce simptomele otrăvirii cu stricnină au apărut atât de târziu. Un narcotic ingerat odată cu stricnina întârzie efectul acesteia din urmă cu câteva ore.

Poirot se opri. Mary se uita la el și obrajii i se colorară ușor.

— Tot ce-ați spus, monsieur Poirot, este perfect adevărat.

Aceea a fost cea mai îngrozitoare oră din viața mea. N-am s-o uit niciodată. Sunteți, într-adevăr, magnific. Acum înțeleg...

— De ce v-am spus că puteți avea toată încrederea să vă des-tăinuți lui papa Poirot, nu? Dar n-ați avut încredere în mine.

— Acum înțeleg totul, spuse Lawrence. Cacaoa cu somnifer, băută după cafeaua otrăvită, a acționat în sensul întârzierii simptomelor otrăvirii.

— Exact. Însă, a fost cafeaua otrăvită sau n-a fost? Aici apare o mică problemă, căci doamna Inglethorp nici nu a băut-o.

— Poftim? Strigătul de surpriză a fost general.

— Nu. Vă amintiți când am vorbit despre pata de pe covorul din camera doamnei Inglethorp? Pata aceea prezenta anumite caracteristici. Era încă umedă, emana un puternic miros de cafea, iar în covorul îmbibat în acel loc am descoperit câteva cioburi fine de porțelan. Imediat mi-am dat seama despre ce e vorba, doar cu două minute mai înainte de descoperirea asta, îmi pusesem trusa pe masa de lângă geam, iar masa, răsturnându-se, făcuse ca trusa să cadă exact pe locul unde era pata. Exact în același mod se întâmplase și cu ceașca de cafea pe care doamna Inglethorp o pusese pe masă, care i-a jucat același renghi.

Ceea ce a urmat este doar o chestiune de ghicit, dar aș spune că doamna Inglethorp a ridicat ceașca spartă și a pus-o pe masa de lângă pat. Simțind nevoia unui stimulent de orice fel, și-a încălzit cacaoa și a băut-o pe loc. Acum avem de-a face cu o nouă problemă. Știm că în cacao nu era stricnină, iar cafeaua nu a fost băută. Totuși, stricnina trebuie să fi fost administrată între șapte și nouă seara. Care să fi fost, atunci, acea a treia cale de administrare, cale atât de eficientă în a masca gustul stricninei și la care nimeni nu s-a gândit? Poirot se uită în jur prin cameră, apoi își răspunse singur: Doctoria ei!

— Vrei să spui că criminalul i-a introdus stricnină în tonicul pe care-l lua de obicei? Am strigat.

— Nu era nevoie s-o introducă. Exista deja în compoziția lui.

Stricnina care a ucis-o pe doamna Inglethorp este chiar stricnina prescrisă de doctorul Wilkins. Ca să fiu mai clar, vă voi citi un pasaj dintr-un manual farmaceutic pe care l-am găsit în farmacia spitalului Crucea Roșie din Tadminster. Următoarea rețetă a devenit celebră în tratate:

Sulfat de stricnină...gr. 1

Bromură de potasiu...3 vi

Aqua ad...3 viii

Fiat Mistura „Cea mai mare parte, a sării de stricnină din această soluție se depune ca bromură insolubilă sub formă de cristale transparente, în câteva ore. O doamnă din Anglia și-a pierdut viața bând o soluție ca cea de mai sus, dar în următoarele condiții: stricnina precipitată s-a colectat pe fundul sticlei și luând ultima doză a înghițit aproape totul!”

În rețeta prescrisă de doctorul Wilkins nu există, bine înțeles, bromură, dar vă amintiți că v-am vorbit despre o cutie goală de pastile de bromură. Una sau două din aceste pastile introduse în sticla plină de tonic ar fi precipitat inevitabil stricnina care, așa cum scrie în carte, ar fi fost ingerată odată cu ultima doză de tonic. Veți afla mai târziu că persoana care îi turna de obicei doctoria doamnei Inglethorp o făcea întotdeauna cu foarte mare atenție, fără să scuture sticla, pentru a nu tulbura sedimentul de pe fundul ei.

Analizând cazul de la un cap la altul, am găsit dovezi că tragedia fusese plănuită să aibă loc în noaptea de luni. Atunci firele soneriei doamnei Inglethorp au fost tăiate și tot luni Mademoiselle Cynthia și-a petrecut noaptea cu prietenii, astfel că doamna Inglethorp ar fi rămas complet singură în aripa dreaptă a casei, total lipsită de orice ajutor și ar fi murit, probabil, înainte de a i se fi acordat vreun ajutor medical. Dar, în graba ei de a nu întârzia la petrecerea din sat, doamna Inglethorp a uitat să-și ia doctoria, iar a doua zi n-a luat prânzul acasă, așa că ultima – și fatala – doză a fost înghițită cu douăzeci și patru de ore mai târziu decât anticipase criminalul; datorită acestei întârzieri, această ultimă probă, ultima za a lanțului, se află acum în mâinile mele.

În mijlocul emoției generale, Poirot scoase trei fâșii de

hârtie.

— O scrisoare cu chiar scrisul criminalului, mes amis! Să fi fost puțin mai explicită, adică scrisă în termeni mai clari, doamna Inglethorp, alarmată la timp, ar fi scăpat. Vreau să spun că ea a realizat pericolul care o păștea, fără, însă, să-i cunoască natura.

În tăcerea mormântală, Poirot puse cap la cap cele trei fâșii și, dregându-și glasul, citi: „Draga mea Evelyn.

Cred că ești neliniștită că nu s-a auzit nimic. Totul e în regulă... Numai că în loc să fi fost noaptea trecută, va fi la noapte. Înțelegi. Odată ce bătrâna va fi moartă și eliminată, vor veni și vremurile bune. Nimeni din casă nu-mi poate atribui crima. Ideea ta cu privire la bromură a fost de-a dreptul genială! Însă trebuie să fim foarte circumspecți. Un pas greșit...”

Aici, prieteni, scrisoarea se oprește brusc. Nu încapă nici o îndoială că cel care scria a fost întrerupt; nu e însă nici o problemă în ceea ce privește identitatea lui. Cunoașteți cu toții acest scris și...

Un urllet sparse tăcerea:

— Satană! Cum ai găsit-o?

Un scaun a fost răsturnat. Poirot se dădu cu agilitate în lături. Cu o mișcare rapidă își imobiliză atacatorul.

— Messieurs, mesdames, anunță el, triumfător, dați-mi voie să vi-l prezint pe criminal: domnul Alfred Inglethorp!

XIII. Poirot explică

— Poirot, ticălos bătrân, i-am spus, îmi vine să te strâng de gât! Cum de m-ai păcălit în halul ăsta?

Eram în bibliotecă, la câteva zile năucitoare după relatarea precedentă. În camera de jos, John și Mary se aflau din nou împreună, în timp ce Alfred Inglethorp și domnișoara Howard erau puși sub arest. În sfârșit îl aveam pe Poirot doar pentru mine și puteam să-mi satisfac curiozitatea ce mă mistuia.

— Nu te-am păcălit, mon ami. Cel mult te-am lăsat să te păcălești singur.

— Da, dar de ce?

— Ei bine, e greu de explicat. Vezi, prietene, dumneata ești

atât de cinstit și de expresiv încât... Enfin, îți este imposibil să-ți ascunzi sentimentele! Dacă ți-aș fi spus ce gândeam, primul lucru pe care l-ai fi făcut ar fi fost să te uiți în așa fel la domnul Alfred Inglethorp încât, fără îndoială, și-ar fi dat imediat seama că ceva nu miroase a bine și atunci, bonjour, n-am mai fi avut ocazia să-l înhățăm!

— Cred că sunt mai diplomat decât mă consideri dumneata.

— Ah, prietene, te implor, nu te supăra! Ajutorul pe care mi l-ai dat a fost enorm. Doar firea dumitale generoasă m-a făcut să nu-ți spun adevărul, să mă ascund.

— Cred, totuși, că puteai să-mi dai de înțeles, am mormăit îmblânzit.

— Dar am făcut-o, prietene. Ți-am dat câteva cluuri. Numai că nu le-ai băgat în seamă. De pildă, ți-am spus vreodată că-l consider vinovat pe John Cavendish? Dimpotrivă, n-am afirmat că, mai mult ca sigur, va fi achitat?

— Da, dar...

— Și nu ți-am vorbit imediat după aceea despre dificultatea ca criminalul să fie deferit justiției? Nu ți-a fost clar că-ți vorbeam de două persoane diferite?

— Nu, nu mi-a fost clar.

— Ei, atunci, continuă Poirot, la început, nu ți-am repetat de câteva ori că nu vroiam ca domnul Inglethorp să fie arestat acum? Asta trebuia să-ți spună ceva.

— Vrei să zici că l-ai suspectat în tot acest timp?

— Da. De la început mi-a fost clar că cel care ar fi avut cel mai mult de beneficiat de pe urma morții doamnei Inglethorp era soțul ei. Când am sosit la Styles, cu dumneata, în prima zi, n-aveam nici o idee despre felul în care fusese comisă crima, însă, din ceea ce aflasem despre domnul Inglethorp, miam închipuit că nu va fi deloc ușor să găsesc ceva care să-l acuze. Când am ajuns aici, mi-am dat seama pe loc că doamna Inglethorp însăși arsesese testamentul. Apropo, prietene, n-ai înțeles de ce mi-am dat toată silința să-ți atrag atenția asupra acelui foc în miez de vară.

— Bine, bine, continuă.

— Prin urmare, prietene, cum spuneam, părerea mea

referitoare la vinovăția domnului Inglethorp era foarte subredă. Prea erau multe dovezi împotriva lui, ori asta m-a determinat să cred că nu o făcuse el.

— Și când s-a întâmplat asta?

— Când mi-am dat seama că, cu cât mă zbăteam mai mult să-l scot din cauză, cu atât se lupta el mai mult să fie arestat. Apoi, când am descoperit că Inglethorp n-avea nimic de a face cu doamna Raikes și că, de fapt, John Cavendish era cel implicat în această, hai să-i zicem, aventură, n-am mai avut nici cea mai mică îndoială.

— Dar, de ce?

— E simplu. Dacă Inglethorp ar fi fost amestecat în aventura cu doamna Raikes, tăcerea lui ar fi fost explicabilă, însă, când am aflat că tot satul știa că John era cel atras în mrejele drăgălașei soții a fermierului, tăcerea lui a căpătat o cu totul altă interpretare. N-avea nici un sens să pretindă că se temea de scandal, din moment ce nu era implicat în niciunul.

Această atitudine m-a determinat să cred în modul cel mai serios că Alfred Inglethorp dorea să fie arestat. Eh bien! Din acel moment, am hotărât că nu trebuia cu nici un chip arestat.

— Stai puțin. Nu înțeleg, de ce vroia să fie arestat?

— Pentru că, mon ami, conform legilor, din țara voastră, un om odată achitat, nu mai poate fi deferit justiției pentru aceeași culpă. Ideea lui era genială! Nu încapе îndoială că e un om deștept și meticulos. Știa că poziția lui îl va face să fie suspectat, așa că a avut nemaipomenita idee să fabrice o grămadă de dovezi care să-l încrimineze. Vroia să fie suspectat. Dorea să fie arestat. Iar când momentul acesta s-ar fi produs, și-ar fi expus alibiul de necontestat și, salut, ar fi fost în siguranță pentru tot restul vieții.

— Și, totuși, nu înțeleg cum a reușit să-și asigure alibiul și, cu toate astea, să meargă la farmacia din sat.

Poirot mă privi surprins.

— Oare-i posibil? Sărman prieten, încă n-ai realizat că cea care s-a dus la farmacie a fost domnișoara Howard?

— Domnișoara Howard?

— Bineînțeles. Cine altcineva? I-a fost extrem de ușor. Este

foarte corpulentă, înaltă și cu o voce adâncă și bărbătească. În plus, amintește-ți că ea și Inglethorp sunt veri și există o oarecare asemănare între ei, mai ales la mers și la ținută. Sunt o pereche inteligentă!

— Nici cu bromură nu prea am înțeles care a fost treaba, am recunoscut.

— Bon! Am să încerc să-ți explic cât mai clar cu putință, în afacerea asta cred că domnișoara Howard a fost creierul. Îți aduci aminte că a pomenit odată că tatăl ei a fost doctor? Este posibil să-l fi ajutat la prepararea medicamentelor sau să-i fi venit ideea răsfoind vreuna din cărțile pe care Mademoiselle Cynthia le ținea împrăștiate prin casă când se pregătea pentru examen. Oricum, era la curent cu faptul că prin adăugarea unei bromuri la o soluție ce conține stricnină, bromură determină precipitarea stricninei. Probabil că ideea i-a venit brusc. Doamna Inglethorp avea o cutie cu pastile de bromură, pe care le lua din când în când seara. Ce era mai simplu decât să dizolvi o pastilă sau două în sticla mare cu doctoria adusă de la Coot? Riscul era practic nul. Nenorocirea nu s-ar fi produs decât, cel mai curând peste două săptămâni. Dacă cineva i-ar fi văzut pe vreunul dintre ei atingându-se de medicament, lucrul acesta s-ar fi uitat între timp. Domnișoara Howard își va fi pus în scenă scandalul și va fi fost deja plecată. Timpul scurs, ca și absența ei din casă, ar fi înlăturat orice suspiciune. Da, o idee genială! Dacă s-ar fi oprit aici, e posibil ca această crimă să nu le fi fost niciodată atribuită. Dar ei n-au fost mulțumiți. Au încercat să fie și mai deștepți, prea deștepți... Și asta i-a pierdut.

Poirot puffă din țigară, cu ochii în tavan.

— Au făcut totul ca să arunce vinovăția asupra lui John Cavendish, cumpărând stricnină de la farmacie și semnând în registru cu scrisul lui... Luni, doamna Inglethorp urma săși ia ultima doză de medicament. De aceea, luni, la șase, Alfred Inglethorp face în așa fel încât să fie văzut de mai multe persoane într-un loc situat la mare depărtare de casă. Domnișoara Howard avusese grijă să răspândească zvonul cu privire la povestea dintre el și doamna Raikes, pentru ca, mai

târziu, tăcerea lui să aibă o justificare. La ora șase, domnișoara Howard, deghizată în Alfred Inglethorp, intră în farmacie, spune povestea cu câinele, obține stricnina și-l semnează pe Alfred Inglethorp cu scrisul lui John Cavendish, semnătură pe care a studiat-o cu multă atenție, din timp. Dar cu asta n-ar fi făcut nimic dacă John, la rândul său, oferă un alibi, așa că, îi scrie un bilețel anonim, imitându-i scrisul și-l face să se ducă într-un loc unde, în mod sigur, nimeni să nu poată spune că l-a văzut...

Până aici, totul merge strună. Domnișoara Howard se întoarce la Middlingham. Alfred Inglethorp revine la Styles. Nu există nimic care să-l poată compromite căci stricnina, cumpărată doar pentru a-l face suspect pe John Cavendish, se află la domnișoara Howard.

Dar iată că intervine un element neașteptat. Doamna Inglethorp nu-și ia medicamentul în seara aceea. Soneria defectă, absența Cynthiei – pusă la cale de Inglethorp prin intermediul soției sale – toate sunt în zadar. Și atunci... Comite greșeala.

Doamna Inglethorp e plecată, așa că se așează să-i scrie complicei sale, care, crede el, a intrat în panică în fața eșuării planului. Este foarte posibil ca doamna Inglethorp să se fi întors mai devreme decât se aștepta el. Înhață scrisoarea și, agitat întrucâtva, o aruncă repede în biroul său și-l încuie. Se teme că, dacă mai rămâne în cameră, s-ar putea să trebuiască să descuie biroul și doamna Inglethorp ar putea zări scrisoarea înainte ca el s-o fi putut ascunde. Așa că iese și o ia la plimbare printre copaci, fără să-și imagineze măcar că doamna Inglethorp îi va descuia biroul și va descoperi acel document incriminant.

Ceea ce, după cum știm, s-a și întâmplat. Doamna Inglethorp îl citește și-și dă seama de perfidia soțului său și a Evelynei Howard, deși, din păcate, fraza referitoare la bromură nu o pune în gardă. Știe că e în pericol... Dar nu cunoaște în ce constă pericolul. Se decide să nu spună nimic soțului său, dar se așează și îi scrie avocatului, cerându-i să vină dimineața și, de asemenea, se hotărăște să distrugă testamentul abia făcut.

Păstrează scrisoarea fatală.

— Oare pentru a recupera această scrisoare a forțat soțul ei încuietoarea servietei?

— Da, și din riscul enorm pe care și l-a asumat ne putem da seama, fără dubiu, că a realizat importanța ei. Cu excepția acestei scrisori, nu exista absolut nimic care să-l incrimineze.

— Un singur lucru nu înțeleg, și anume, de ce nu a distrus-o de îndată ce a pus mâna pe ea?

— Pentru că nu a vrut să-și asume riscul cel mai mare... Acela de a o păstra la el.

— Nu înțeleg.

— Să privim lucrurile din punctul lui de vedere. Am descoperit că a avut doar cinci minute la dispoziție pentru a pune mâna pe ea... Acele cinci minute de dinaintea intrării noastre în scenă, căci, mai înainte de asta, Annie spăla scăările și ar fi văzut pe oricine care ar fi venit în aripa dreaptă. Imagineazăți scena! Intră în cameră, descuind-o cu vreuna din chei, care sunt foarte asemănătoare. Se repede spre servietă... Dar aceasta e încuiată, iar cheia nu e de găsit. Faptul acesta reprezintă o puternică lovitură deoarece asta presupune că nuși poate atinge scopul pentru care a intrat în cameră. Este, însă, foarte conștient că trebuie să pună mâna pe această dovadă care-l incriminează, cu orice risc. Rapid, forțează încuietoarea cu un briceag și răscolește hârtiile până găsește ceea ce caută.

Dar, acum apare o nouă dilemă: nu are curajul să păstreze scrisoarea asupra lui. Poate fi văzut părăsind camera... Poate fi controlat. Dacă hârtia este găsită la el, e clar că e pierdut. Probabil, chiar atunci se aud de jos vocea domnului Wells și pașii lui John părăsind budoarul. Trebuie să acționeze rapid. Unde ar ascunde această îngrozitoare hârtie? Hârtiile din coș sunt păstrate și, oricum, e sigur că vor fi examinate. Nu are cum s-o distrugă, dar nici nu poate s-o țină la el. Privește în jur și vede... Ce crezi că vede, mon ami?

Am ridicat din umeri.

— Într-o secundă, rupe scrisoarea în fâșii înguste și, rulându-le, le aruncă repede în vaza de pe polița căminului.

Nu mi-am putut reține o exclamație.

— Nimănui nu i-ar fi dat prin minte să caute acolo, continuă Poirot. Mai târziu, când va avea prilejul, va reveni și va distruge această unică dovadă a vinovăției sale.

— Vrei să spui că, în tot acest timp, scrisoarea a stat în vaza din dormitorul doamnei Inglethorp, chiar sub nasul nostru?

Poirot încuviință.

— Da, prietene. Acolo am descoperit acea „ultimă za” a mea și dumitale îți datorez această descoperire.

— Mie?

— Da. Îți amintești când mi-ai spus că îmi tremura mâna în timp ce aranjam obiectele ornamentale de pe polița căminului?

— Da, dar nu văd...

— Nu, însă eu am văzut. Dacă în dimineața aceea, când am fost împreună, am aranjat acele obiecte, ar fi fost normal să rămână așa, afară doar dacă cineva le-ar fi atins între timp.

— Doamne, am murmurat, așa se explică purtarea dumitale ciudată. Ai alergat la Styles și ai mai găsit-o încă acolo?

— Da, am ajuns la timp.

— Și totuși nu pricep cum de-a fost Inglethorp atât de prost s-o lase acolo, când a avut o grămadă de ocazii s-o distrugă.

— N-a avut nici o ocazie, am avut eu grijă de asta.

— Dumneata?

— Da. Îți amintești când mi-ai reproșat că nu mai las nimic să se miște în casă fără știrea mea?

— Da.

— Ei bine prietene, mi-am dat seama că nu aveam decât o singură șansă. Pe atunci nu eram sigur că Inglethorp era criminalul, dar dacă ar fi fost, am gândit că n-ar fi ținut hârtia la el, ci ar fi ascuns-o undeva, ori eu, câștigându-mi simpatia servitorilor, aș fi prevenit distrugerea ei, Oricum era suspect, iar eu, făcând problema publică, m-am asigurat de ajutorul a cel puțin zece detectivi amatori care l-au urmărit fără încetare așa încât, el însuși, conștient de această urmărire, nici măcar n-a încercat să distrugă documentul. De aceea s-a văzut forțat să părăsească domeniul și să lase hârtia în vază.

— Dar domnișoara Howard a avut suficiente ocazii să-l ajute.

— Da, dar domnișoara Howard nu știa de existența acestei hârtii. Conform planului lor, dinainte conceput, n-a vorbit niciodată cu Alfred Inglethorp. Se știa că sunt dușmani și chiar John Cavendish era pe deplin convins că cei doi nu trebuie nici măcar să se întâlnească. Eu, însă, nu-l scăpăm din ochi pe domnul Inglethorp, în speranța că, mai devreme sau mai târziu, avea să mă conducă la ascunzătoare. A fost, însă, foarte isteț ca să nu comită o asemenea greșeală. Hârtia era în siguranță acolo; dacă nimeni nu se gândise s-o caute în vază în prima săptămână, era extrem de puțin probabil s-o facă după aceea. Dar, grație inspiratei dumitale remarci, am reușit să-l dăm pe mâna justiției, fapt care altfel ar fi fost imposibil.

— Acum înțeleg. Dar pe domnișoara Howard când ai început s-o suspectezi?

— Când am descoperit că, în timpul anchetei, a mințit referitor la scrisoarea pe care a primit-o de la doamna Inglethorp.

— Cum adică, a mințit?

— Ai văzut scrisoarea aceea? Poți să-ți amintești cum arăta?

— Da... Mai mult sau mai puțin.

— În cazul ăsta, ai observat că doamna Inglethorp avea un scris foarte aparte și că lăsa spații mari între cuvinte. Dar dacă te uitai la data din partea de sus a scrisorii, puteai să observi că altfel stăteau lucrurile cu felul în care era scris „Iulie 17”. Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu, am mărturisit, nu înțeleg.

— Nu ți-ai dat seama că scrisoarea era datată „Iulie 7”... O zi după plecarea domnișoarei Howard? Trecând „1” în fața lui „7”, a devenit „17”.

— Dar, de ce?

— Asta m-am întrebat și eu. De ce domnișoara Howard a substituit scrisoarea trimisă pe 17 cu cea falsificată? Pentru că nu a vrut s-o arate pe cea din 17. Iarăși, de ce? Brusc, în minte mi-a încolțit suspiciunea. Îți amintești că mereu m-ai auzit spunând că trebuie să te ferești de oamenii care nu spun adevărul.

— Și totuși, după asta, mi-ai expus două motive pentru care domnișoara Howard n-ar fi putut comite crima! Am strigat indignat.

— Două motive foarte întemeiate, replică Poirot. Mult timp au fost un obstacol pentru mine până mi-am amintit de un fapt foarte semnificativ: acela că ea și Alfred Inglethorp sunt veri. Ea n-ar fi putut comite crima de una singură, dar asta nu era un motiv s-o împiedice să fie complicea criminalului. Și-apoi era ura ei prea vehementă! Ascundea o stare emoțională opusă. Mai mult ca sigur, între ei exista o relație pasională cu mult înainte ca el să vină la Styles. Planul lor fusese deja conceput... Acela ca el să se însoare cu bătrâna aceasta bogată și destul de prostuță, s-o determine să-i lase prin testament toți banii, iar apoi să-i vină de hac printr-o crimă foarte inteligentă. Dacă totul ar fi decurs conform planului lor, posibil că ar fi părăsit Anglia și ar fi trăit împreună pe banii sărmanei lor victime.

Formează o pereche isteață și complet lipsită de scrupule. În timp ce bănuielele se îndreptau spre el, ea aranjează în liniște lucrurile în așa fel încât deznodământul să fie cu totul altul. Sosește de la Middlingham, aducând cu sine toate dovezile compromițătoare. Nimeni nu o suspectează. Sosirea ei nu bate la ochi, nici faptul că se plimbă nestingherită prin casă. Ascunde stricnina și ochelarii în camera lui John, pune barba în mansardă. Știe foarte bine că mai devreme sau mai târziu vor fi descoperite.

— Nu prea văd de ce au încercat să arunce vina pe John, am spus. Le-ar fi fost mult mai ușor să-i pună crima în cărca lui Lawrence.

— Da, a fost o problemă de pură întâmplare. Toate dovezile împotriva lui John s-au născut cu totul și cu totul accidental. De fapt, asta ar fi trebuit să-i fi deranjat pe cei, doi complici.

— Purtarea lui Lawrence a fost complet nefericită, am comentat gânditor.

— Așa e. Ți-ai dat seama, desigur, ce se află în spatele ei?

— Nu.

— N-ai înțeles că el o bănuia de comiterea crimei pe

Mademoiselle Cynthia?

— Nu, am exclamat intrigat. Imposibil!

— Deloc. Și eu am avut aproape aceeași bănuială. Asta aveam în minte când l-am întrebat pe domnul Wells despre testament. Mă gândeam că ea preparase pastilele de bromură și că, după cum ne-a povestit Dorcas, interpreta excelent rolurile masculine. Dintre toți, ea părea cea mai suspectă.

— Glumești, Poirot!

— Nu. Vrei să-ți spun de ce a pălit monsieur Lawrence când a intrat prima oară în camera mamei sale în noaptea fatală? Pentru că, în timp ce mama sa zăcea moartă, evident otrăvită, el a văzut peste umărul dumatăle că ușa dinspre camera lui Mademoiselle Cynthia nu era zăvorâtă.

— Dar a declarat că a văzut-o zăvorâtă!

— Exact, răspunse sec Poirot. Tocmai asta mi-a întărit bănuiala că nu era. Vroia s-o acopere pe Mademoiselle Cynthia.

— De ce ar fi acoperit-o?

— Pentru că e îndrăgostit de ea.

Am râs.

— Ei, Poirot, aici greșești total! Întâmplarea face să știu că, departe de a fi îndrăgostit de ea, nu poate s-o suferă.

— Cine ți-a spus asta, mon ami?

— Chiar Cynthia.

— La pauvre petite! Și era afectată?

— Mi-a spus că nu-i pasă deloc.

— Atunci, în mod sigur, îi pasă chiar foarte mult. Știi doar... Așa sunt... Les femmes!

— Mă surprinde foarte tare ce-mi spui despre Lawrence.

— De ce? Totul era atât de evident. Nu se posomora monsieur Lawrence ori de câte ori Mademoiselle Cynthia vorbea și râdea cu fratele lui? În mintea lui era convins că e îndrăgostită de monsieur John. Când a intrat în camera mamei sale și a văzut-o otrăvită, imediat a tras concluzia că Mademoiselle Cynthia nu era străină de cele întâmplate. A acționat aproape disperat. În primul rând, a zdrobit cu piciorul ceașca de cafea, căci și-a amintit că ea urcase

împreună cu mama lui seara trecută, făcând imposibilă orice analiză a conținutului ceștii. Așa se explică și de ce a susținut cu încăpățănare și complet de neînțeles teoria: „Moarte datorată unor cauze naturale”.

— Dar ce-a fost cu „cealaltă ceașcă de cafea”?

— Eram foarte sigur că doamna Cavendish a ascuns-o, însă trebuia să am o confirmare. Monsieur Lawrence nu știa deloc ce vroiam să spun, însă, reflectând, a ajuns la concluzia că, dacă ar fi găsit și ceașca de cafea în plus, aleasa inimii sale ar fi ieșit din cercul suspjecțiilor. Și a avut dreptate.

— Încă ceva. Ce-au vrut să însemne ultimele cuvinte ale doamnei Inglethorp?

— Erau o acuzație la adresa soțului său.

— Dragul meu Poirot, am spus oftând, cred că mi-ai explicat totul. Mă bucur că totul s-a sfârșit cu bine. Chiar și John și Mary s-au împăcat.

— Datorită mie.

— Cum adică... Datorită dumitale?

— Dragul meu, nu ți-ai dat seama că numai și numai procesul i-a unit din nou? Că John Cavendish își iubea încă soția, eram convins. De asemenea, eram sigur și că ea era îndrăgostită de el. Doar că o apucaseră fiecare în alt sens și asta dintr-o lipsă de înțelegere. Ea s-a măritat cu el fără să-l iubească, și el o știa. În felul lui e un om sensibil și nu i-ar fi pretins mai mult decât vroia ea să-i dea. Așa că s-a retras, dar, în schimb, s-a trezit dragostea ei. Cum amândoi sunt deo mândrie exagerată, asta n-a făcut decât să-i îndepărteze și mai mult. El a intrat într-o combinație cu doamna Raikes, iar ea i-a cultivat în mod deliberat prietenia doctorului Bauerstein.

Îți amintești ziua în care John Cavendish a fost arestat, când m-ai găsit concentrându-mă asupra unei mari decizii?

— Da, ți-am înțeles foarte bine necazul.

— Iartă-mă, mon ami, dar n-ai înțeles nimic. Mă străduiam să mă hotărâsc dacă să-l salvez pe loc, sau nu, pe John Cavendish. L-aș fi putut elibera... Deși ar fi însemnat să-mi îngreunez demascarea adevăraților criminali. Până în ultimul moment habar n-au avut de poziția mea... Fapt care, în parte,

a contribuit la succesul meu.

— Vrei să spui că l-ai fi putut salva pe John Cavendish înainte de proces?

— Da, prietene. Numai că am hotărât că mai importantă e „fericirea unei femei” și am acționat ca atare. Singurul lucru care le-ar fi putut uni pe aceste două firi atât de mândre era marele pericol prin care trebuiau să treacă.

L-am privit uluit. Ce idee năstrușnică îi venise acestui omuleț! Cine altul în lume decât Poirot s-ar fi gândit să se folosească de un proces pentru crimă ca să aducă fericirea unei familii!

— Știi ce gândești, mon ami, rosti Poirot, zâmbind. Nimeni în afară de Hercule Poirot n-ar fi încercat un asemenea lucru! Greșești, condamnându-mă, căci nu e pe lume ceva mai de preț decât fericirea unui bărbat și a unei femei.

Cuvintele lui m-au întors cu gândul la ultimele evenimente. Mi-am amintit-o pe Mary Cavendish stând albă și epuizată pe sofa, ascultând, ascultând. De jos se auzise soneria. Tresărise puternic. Poirot deschisese ușa și, întâlnindu-i privirea agonizantă, dăduse cu blândețe din cap: „Da, madame, vi lam adus înapoi”. Se dăduse într-o parte și, în timp ce ieșeam, am putut vedea privirea ei când John Cavendish a cuprins-o în brațe.

— Poate că ai dreptate, Poirot... Da, ăsta e lucrul cel mai de preț din lume.

Se auzi o ciocănitură scurtă și Cynthia își strecură capul înăuntru.

— Eu... Eu. Doar.

— Intră, am spus, înviorat.

Intră, dar nu luă loc.

— Eu... Vroiam doar să vă spun ceva...

— Da?

Cynthia ezită câteva momente, apoi, exclamă brusc: „Dragilor”, ne sărută mai întâi pe mine, apoi pe Poirot și țâșni din nou afară.

— Asta ce-a vrut să însemne? Am întrebat uimit.

Era foarte plăcut să fii sărutat de Cynthia, dar așa, în public,

plăcerea scădea oarecum.

— Asta înseamnă că a descoperit că monsieur Lawrence n-o displace chiar atât de tare precum credea, răspunse gânditor Poirot.

— Dar...

— Iată-l și pe el.

În momentul acela Lawrence intra pe ușă.

— Ei, monsieur Lawrence, îl întâmpină Poirot, nu-i așa că trebuie să te felicităm?

Lawrence roși, apoi zâmbi stânjenit. Un bărbat îndrăgostit e un spectacol deplorabil. În schimb, Cynthia arătase fermecătoare.

Am oftat.

— Ce e, mon ami?

— Nimic, am răspuns trist. Sunt amândouă niște femei încântătoare!

— Și niciuna din ele nu e pentru tine? Conchise Poirot... Consolează-te, prietene. Poate vom mai vâna împreună, cine știe? Și atunci...

SFÂRȘIT